

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAUTIFUL STALKERS SERIES

My
MASKED
Shield

ARDEN HART

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

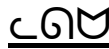
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

MASKE KALKANIM

GÜZEL TAKİPÇİLER

ARDEN HART

İÇİNDEKİLER

İçerik Bilgileri

giriş

Adanmışlık

Çalma listesi

Telaffuz Kılavuzu

1. Basia

2. Caleb

3. Basia

4. Caleb

5. Basia

6. Caleb

7. Basia

8. Caleb

9. Caleb

10. Basia

11. Caleb

12. Basia

13. Caleb

14. Basia

15. Caleb

16. Basia

17. Caleb

18. Basia

19. Caleb

20. Basia

21. Basia

22. Caleb

23. Basia

24. Caleb

25. Caleb

26. Basia

Epilog

Arden Hart'ın diğer eserleri

Yazar Hakkında

Maskeli Gölge'm
Telif hakkı © 2026 Arden Hart

Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmadan, eleştirilerde veya yorumlarda kullanılan kısa alıntılar dışında, hiçbir biçimde kopyalanamaz, saklanamaz veya iletilemez.

Bu metnin kısmen veya tamamen izinsiz çoğaltılması, dağıtılması veya değiştirilmesi kesinlikle yasaktır ve yasal işlem başlatılmasına neden olur. Burada adı geçen tüm isimler, markalar ve ürünler, hak sahiplerinin mülkiyetindedir. Bunların dahil edilmesi yalnızca açıklayıcı amaçlıdır ve herhangi bir ilişki, sponsorluk veya onay anlamına gelmez.

Bu bir kurgu eseridir; gerçek kişiler, yerler veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir. Ayrıca, bu eser yazarın açık izni olmadan yapay zeka eğitimi, veri madenciliği, makine öğrenimi veya otomatik sistemlerde kullanılamaz. Bu tür kullanım yasaktır.

İÇERİK BİLGİLERİ

Biliyorum, biliyorum. Karanlık romantizm türünü seviyorsunuz. Hepsini okudunuz! Ama ruh sağlığınız önemli ve arden-hart.mailerpage.io adresindeki içerik bilgilerine göz atmanız veya aşağıdaki QR kodunu taramanız gerçekten iyi olur.

GİRİŞ

**Bir koruma tuttu.
Hayatına kimi davet ettiğini bilmiyor.**

Basia Langford. Valinin kızı.
Şımarık bir sosyetik kız, fakir kız rolü yaparak tehlikede olmadığını iddia ediyor.

Ona yönelik tehditler boşuna değil.
Bu tür adamların neler yaptığını gördüm. Kurbanlarını toprağa verdim.
Bu yüzden tek bir kurala göre yaşıyorum: mesafeli kal.
Müşteriyi koruyun. Dokunmayın. Hissetmeyin. İstemeyin.

Ancak Basia bunu imkansız kılıyor.
Tartışıyor. Dalga geçiyor. Sınırlarımı zorluyor, ta ki kırılma noktasına gelene kadar.
Ve sapık çok yaklaştığında, bu durum onun için bir iş olmaktan çıkıyor.
O benim takıntım haline geliyor.

O, benim sadece onun koruma görevlisi olduğumu düşünüyor.
Hayatının her köşesini çoktan haritalandırdığının farkında değil.
Attığı her adımda, gizlediği her zayıflıkta.

Onun bedeniyle nefes alan her türlü tehdit arasına bedenimi koyacağım.
Ve eğer onun güvenliğini sağlamak için sınırları aşmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Çünkü onu görüş alanıma aldığım an, artık benim için bir görev olmaktan çıktı.

O benim yaşam amacım oldu.

Benim ayartmam.

Benim günahım.

Bana ait.

ADANMA

Bunu duymaya ihtiyacınız varsa:

Kitaplarda bu tür bir adamı sevmekte sakınca yok.

Gerçek hayatta, doğrudan hapse girerdi.

ÇALMA LİSTESİ

5 Seconds of Summer – Dişler
Sam Tinnesz, Yat Parası – Ateşle Oyna
Transviolet – Kan Dolaşımı
Büyük Saldırı – Melek
Rag'n'Bone Adam – İnsan
Maroon 5 – Hayvanlar
The Weeknd – The Hills
Mahalle – Baba Sorunları
FKA twigs – İki Hafta
Mahalle – Softcore
Chiara – Siyah Boya
The Weeknd – Earned It
Twenty One Pilots – Kanım

TELAFUZ KILAVUZU

Basia: BAH-shah

Kasia: KAH-shah

Katarzyna: kah-tuh-RZHEE-nah

BASIA

Uyandığımda ilk hissettiğim şey, hafif bir kolonya kokusu. Kalbim duruyor, göğsümde donup kalıyor, nabzım kulaklarımda bir saniyeliğine yüksek sesle atıyor, ta ki kokuyu tanıyana kadar—bu Caleb'in kolonyası.

Kaba saba ama tartışmasız seksi korumam Caleb Ward, eski asker arkadaşları arasında Aegis olarak da biliniyor. Bu lakaba hep gülüyorum. İyi arkadaşım Morgan ile birlikte Aegis Ironclad adlı bir sigorta şirketinde çalışıyoruz. Garip bir tesadüf.

Uyurken Caleb'in yatak odama girdiğini düşünerek dudağımı ısırdım. Ağzım sulanmış mıydı? Göğüslerim, her zaman olduğu gibi, incecik askılı bluzumun sınırlarından kurtulmuş muydu? Huysuz koruyucum için her zaman en iyi halimde görünmek istiyorum, bunun bir Whitney Houston/Kevin Costner durumu olmadığını bilsem de. O her zaman çok profesyonel ve mesafeli. Kesinlikle benim onun hakkında hayal kurduğum gibi benim hakkımda hayal kurmuyor.

Ve düşünmemeliydim. Onun her zaman burada, mütevazı Brooklyn dairemde, geceleri bile neden bulunduğunu düşünmeliydim. Sapık bana postayla insan kulağı gönderdi. Yeni kesilmiş bir kadın kulağı, rengarenk piercingler ve arkasında noktalı virgül dövmesi. Bu küçük detaylar beni mahvetti.

Ceset parçası, bir notla birlikte kutunun içindeydi. Gözlerimi her kapattığımda onu görüyorum.

*Basia Langford, Şimdi de kulağını babana g ndereceğim.
Vali, K l Tapınağı tarikatının var olmadığını
d Ő n yordu ve soruŐ turma baŐ latmayı reddetti. Ama
var! BEN BUN KANITTIYIM! Yakında  ğrenecek.
Ama sen adaletin yerini bulduğunu g remeyeceksin.*

Nefes alıŐ veriŐ im hızlanıyor, panik beni kemirmeye baŐ lıyor. Bu kiŐ i kim olduğumu nasıl  đrendi? New York'ta herkes beni Basia Barton olarak tanıyor, bu da babaannemin kızlık soyadı. Annemin soyadı  ok daha tanınır olurdu. Eski Polonyalı s per model, Őimdilerde bir valinin eŐ i olan Katarzyna "Kasia" Kamińska,  ođu insanın dergilerden tanıdığı bir isim.

Morgan, burada yaŐ adıđım s re boyunca ger ek kimliğimi ilk a ıkladığım kiŐ i oldu. Aegis Ironclad'da yıllardır iŐ  arkadaŐ ıyız ve giderek daha  ok vakit ge iriyorduk. O sırada bana yeni tanıŐ tıđı, Őimdilerde ise gelecekteki bebeğinin babası olacak erkek arkadaŐ ından bahsetti. Ben de ona beni takip eden kiŐ iden bahsettim. Onun yakıŐ ıklı acil tıp teknisyeni erkek arkadaŐ ı, arkadaŐ ları arasından bana bir koruma buldu ve iŐ te    ay sonra buradayız.

Benimle birlikte yaŐ ayan, koca bir kamyon b y kl ğ nde bir adam var. Dağınık kahverengi sa ları, kahverengi g zleri, bronz teni ve kas yığını bir v cudu var. AŐ ırı koruyucu ve biraz ilkel bir vahŐ iye benziyor, ama ge en hafta nezle olduğumda, kanepede kap Ő onlu battaniyeme sarılıp uzandığım yere tavuk  orbası getirdi.

Y ksek sesle mırıldanması Poe'nun geliŐ ini haber veriyor ve beni tamamen uygunsuz hayallerimden uyandırıyor. Tombul turuncu kedi yanıma yatağa atlıyor ve hemen poposunu bana sunuyor.

“Ő ey, kimsenin bunu g rmesine gerek yok bebeğim,” diye mırıldanıyorum, d nene kadar yan tarafına hafif e vuruyorum. Avucuma kafa atıyor ve ser e parmağımı ısırıyor. Caleb buraya, daireye geldiğinden beri Poe beni sabahları kahvaltısı i in uyandırmıyor. Caleb inanılmaz derecede erken kalkıyor—yemin ederim ki ordu insanlara yiyecek ve uyku gibi temel insani ihtiya lardan mahrum kalmayı  ğretiyor.

Bu da beni baŐ ka bir temel insan ihtiya ı hakkında d Ő  nd r yor.

"Aman Tanrım, seni sürtük, sus artık," diye fısıldadım, Poe'nun kulakları sözlerime odaklanırken titredi.

Ama gerçekten de, o her zaman yanımda, tıpkı bahar güneşini engelleyen seksi bir kaya gibi. Belki de duş alırken o büyük, damarlı elini kullanarak...

"Kes şunu," diye tısladım, Poe da öfkeyle sıçradı.

"Basia?" Caleb'in kalın sesi, Poe'nun istediği gibi girip çıkabilmesi için aralık bırakılmış kapının ardından duyuldu. "İçeride her şey yolunda mı?"

"Evet! Harika!" diye cıvıldadım, sonra gergin bir şekilde boğazımı temizledim. "Sadece aptal filmlere söyleniyorum. Nasıl davrandığımı biliyorsun."

"Hım," diye yanıtladı, ikna olmamış bir ses tonuyla. "Kahvaltıyı hazırladım. Ne zaman hazırsanız fırında."

"Sen en iyisisin," diye coşkuyla söylüyorum, ayaklarımı çoktan dışarı sallamaya başlamıştım bile.

"Bir daha etrafımda dolandığım için bana söylenirsen bunu unutma," diye homurdandı, ayak sesleri yatak odamdan uzaklaşırken.

"Hayır!" diye bağırdım arkasından, bu da onu güldürdü.

Çok yardımsever biri. Ve yemin ederim ki ona verdiğim tüm parayı burada bir şeyler için kullanıyor. Yeni, en üst düzey güvenlik sistemi, iyi arkadaşı Ethan tarafından kuruldu ve izleniyor. Lezzetli, protein dolu yemeklerini pişirmek için ihtiyacı olan yiyecekler. Beni işe götürüp getirmek için benzin, dışarıda bekliyor ve her otuz dakikada bir kontrol etmemi sağlıyor.

Tamam, çok baskıcı biri. Ama yine de o profesyonel dış görünüşünün ardındaki gerçeği görebilmeyi çok isterdim. Ama bu asla olmayacak. Ben onun için sadece bir iş aracıyım.

İç çekerek banyoya gittim ve kendimi içeri kilitledim. İşerken dişlerimi fırçaladım ve az önce Caleb'in mastürbasyon yaptığını hayal ettiğim duşa bakmamaya çalıştım. Mutfığa oturup ağızma lezzetli bir ıspanaklı omlet tıkarken o kadar telaşlanmıştım ki Caleb'e bakamıyordum bile.

Gazetesinin sayfasını çevirirken, "Bugün çok sessizsin," diye belirtti. 90'lı yılların babaları gibi kim hâlâ gazete okuyor ki? Zaten her şey internette! "Güvenliğinden endişelenmiyorsun, değil mi?"

Yani, muhtemelen onun büyük, damarlı vücudunu değil, bunu düşünmeliydim...

“Şey, evet,” diyorum, ağzımda kül gibi hissettiren, ama mükemmel bir şekilde tereyağlanmış bir dilim tost yedikten sonra. Kulak mememi çekiştiriyorum. “Kulak piercinglerimin biraz daha göze batmayan olmasını tercih ederim.”

Caleb eğlenerek homurdanıyor ve ben kızarak tekrar başka yöne bakıyorum. Ama o kulağı düşünmek daha da kötü.

Mart ayının yağışlı havasına pencereden bakarken, "Acaba kimdi... ya da kimdi, diye düşünüyorum," diye mırıldandım. "Ailesi var mıydı? Onu seven insanlar var mıydı? Masum muydu yoksa bu... tarikatın bir parçası mıydı?"

Caleb'in elini elimde hissedince kendime geldim. Bakışları ciddiye ama bir yandan da canlandırıcıydı.

“Bunlar polisin cevaplayacağı sorular, sizin değil. Ama eğer bu herifi yakında bulamazlarsa... Bir şekilde işi kendim halletmek zorunda kalacağım.”

Ona gözlerimi kırıştıtararak baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Caleb, gazeteye geri dönmeden önce elimi bir kez daha sıktı.

"Göreceğiz," diyor kayıtsızca. "Yemeğini bitir."

Yarısını yediğim porsiyona bakıyorum. Kahvaltıda yeterince yemezsem öğle yemeği molasına kadar açlıktan sinirleneceğimi biliyorum, bu yüzden çatalıma daha fazla yumurta dolduruyorum.

Kulaklığı ve tüm notları polise verdik. Sorumlu dedektif, daha önce onlara gelmediğim için beni azarladı. Elbette, Thomas Langford'un kızına yardım etmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklar. Basia Langford'a özel önem verilecek. Basia Barton'a ise "Bizi aramayın, biz sizi arayacağız" denilecekti. Bunun yerine, onu aradılar.

Babam, tacizci hakkında ona bilgi vermediğim için çok sinirlenmişti. Eve geri dönmemi istedi, ben de o sosyetik kafese geri dönmeyeceğimi söyledim. Annem ağladı. Sonunda, Caleb'in itibarı ve günün her saati benimle birlikte olacağına dair güvencesi, babamın özgürlüğüme izin vermesini sağladı.

"Geç kalmak istemiyorsanız hazırlanmaya başlamalısınız," diyor Caleb, son lezzetli lokma yenir yenmez. "Bu akşamki maç nedeniyle trafik her zamankinden daha yoğun."

"Emredersiniz, Kaptan," dedim alaycı bir gülümsemeyle masadan geriye doğru iterek. "Bugün makyajı abartmayacağım."

Neredeyse yatak odama girmiştim ki, onun "Makyaja ihtiyaın yok" diye mırıldandığını duydum sanırım.
Ama herhalde hayal görüyorumdur.

CALEB

Basia mutfaktan çıkar çıkmaz, portakal çiçeği kokusu ardında bir hayalet gibi kalırken, telefonum elimde titredi. Arayan Dedektif Mann'dı.

"Bir haber var mı?" diye soruyorum, selamlaşmaya bile gerek duymadan. New York Polis Departmanı bir haftadan fazla süredir Kül Tapınağı'nı araştırıyor ve her gün arayıp bilgi istememe rağmen, rapor edilecek kayda değer bir şey bulamadılar.

"Maalesef duvara tosladık," diye homurdanıyor Mann.

Boşta kalan elimle burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Ne tür bir duvar?"

Mann bir an tereddüt ediyor ve kapı kapanmadan önce ayak seslerini duyuyorum. Ortamdaki gürültü değişiyor, konuşmalar kısılıyor.

"Bakın, aramızda kalsın, Bayan Langford'a izin verilmesi için yukarıdan bir emir geldi..."

"Barton," diye araya giriyorum.

"Şey, evet. Bayan Barton'a yeterli kanıt olmadığını bildirmek için ve—"

Sözünü keserek tekrar şöyle dedim: "Şehrinizde bir yerde bir kadın ölü, cesedinin bir kulağı eksik ve benim... müvekkilime yönelik ciddi bir tehdit var."

"Biliyorum!" diye tısladı Mann. "Çözülmemiş davalardan daha çok nefret ettiğim bir şey yok, sadece evrak işlerinden dolayı değil. Ama burada duvara tosladılar. Belki Vali Langford—"

"Onunla konuşacağım," diyerek üçüncü kez sözünü kestim. "Bir şey olursa bana haber ver."

"Evet... evet," diye iç çekti Mann.

Telefonu kapattığım anda arkamdan Basia'nın topuklarının takırtısı duyuldu.

"Dedektif miydi?" diye soruyor. Konuşmanın bir kısmını duyduğu açıkça belli.

Görüş alanıma girdiğinde, tıpkı bir ergen gibi neredeyse dilimi yutacaktım. Kimsenin pantolon takımıyla bu kadar iyi görünmeye hakkı yok.

Konuşmadan önce boğazımı temizledim. "Evet. Bak, seni bıraktıktan sonra Ethan'ın yanına gidip bazı şeylere bakacağım."

Kahvesini termosuna doldurduğu yerden arkasını dönüyor, altın rengi kaşlarından birini kaldırıyor ama hiçbir soru sormuyor. Benim onun ipuçlarına ne kadar duyarlı olduğumu düşünürsek, sormasına da gerek yok.

"Bu akşamki maç nedeniyle şehrin her yerinde ek güvenlik önlemleri alınacak," diye açıklıyorum. "Ve siz de düzenli olarak kontrol etmeye devam edeceksiniz."

Ona "Beni dinle, her şey yoluna girecek" dercesine en ciddi bakışımı atıyorum.

"Bensiz hiçbir yere gitmeyin. Ne öğle yemeğine, ne de iş çıkışı buluşmalarına. Sizin ve Morgan için bir şeyler sipariş edeceğim."

Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrılarak gülümsedi. "Pekala," dedi usulca.

Kaşımı kaldırma sırası bana geldi. "Öylece mi?" diye şüpheyle sordum.

"Aynen öyle," diye doğruluyor. "Dediğim gibi, kulaklarımın şu anki halini seviyorum."

Yine gizlice dışarı çıkmaya çalışacakmış gibi bir hisse kapılıyorum neden? Neyse ki Ethan sayesinde iş yerinin güvenlik kameralarını izleyebiliyorum.

"Pekala. Hadi gidelim," dedim, zaten kapıya doğru yönelmiştim. Her zaman önce ben çıkar, önce ben girerim; bu, eskiden sürekli şikayet ettiği bir şeydi. Ama kulağından beri uslu bir kız oldu.

Koridordaki kamerayı zaten kontrol ettim, ama yine de herhangi bir tehdit olmadığından emin olana kadar beklemesi için elimi uzattım. Arabaya doğru yürürken yanında kaldım, gözlerim sağa sola kayıyordu, sonra zırlı SUV'min yolcu tarafındaki kapısını onun için açmadan önce alt kısmını kontrol etmek için eğildim.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, gözleri yere bakıyordu. Bugün neden benimle göz teması kurmuyor? O kadar mı endişeli ki, tüm düşüncelerini buna mı kaptırmış? Bu herifi bulup ortadan kaldırmam gerek.

Tek sorun şu ki, tehdit onun hayatından kalktığında, benim de hayatım sona erecek.

ooooo

Basia'yı Aegis Ironclad'e bıraktıktan ve düzenli olarak haber vermesini hatırlattıktan sonra, Ethan'ın binasına girdim ve asansörle en üst kata çıktım. Ona yolda olduğumu bildiren kısa bir mesaj attım, bu yüzden daha zile basmadan kapıyı açtı.

Selam vermeden yanından geçip gittim.

"Günaydın, uzun boylu, esmer ve huysuz," diye selamlıyor arkadaşım beni. "Tahmin edeyim. Basia mı?"

"Polis hiçbir şey yapamadı. Bu da demek oluyor ki bu tarikat gerçek ve validen korkmayan bağlantıları var."

Ethan içini çekti. "Bir karanlık örgütü çökerttik, bir diğeri de çirkin yüzünü gösterdi."

Geçen yıl Ethan ve Killian, insan kaçakçılığıyla finanse edilen çok uluslu bir terör örgütüyle ilişkiye girdiler. Birkaç ay önce, yeni sevgilisi Barbara ile çıktığı bir randevuda saldırıya uğradığında beni aradı ve birlikte yılanın başını kestik.

"İsimleri bile benzer," diye mırıldanıyorum. Kara Kül, Kül Tapınağı. Bana çok fazla İncilvari geliyor. Küllerden küllere.

"Sizce aralarında bir bağlantı var mı?"

Başımı sallıyorum. "Sanmıyorum. Bu daha kontrollü görünüyor. Sanki birinin saklamak istediği kirli küçük bir sırrı gibi. Ama tehdit eden kişiye dair elimizdeki tek ipucu bu tarikat..."

"Tek gerçek aşkın mı?" diye araya giriyor Ethan.

"Müvekkilim," dedim dişlerimi sıkarak.

"Tabii, tabii. Kendine bunun sadece bir şey olduğunu söylemeye devam et. Eminim onu uyurken izlerken mastürbasyon yapıyorsundur."

Kulaklarımın alev aldığını hissediyorum. "Şaka yapmayı bırak da bana bu tarikat hakkında bilgi ver ki Basia zarar görmeden o şerefsizi bulayım."

Ethan ayıldı ve beni teknoloji odasına götürdü. Çok sayıda monitördeki güvenlik kameralarından gelen görüntüler, Basia'yı iş yerinde kontrol etmem gerektiğini hatırlattı. Masasında oturmuş, Morgan'ın anlattığı bir şeye gülüyordu. Görüntüde ses olmamasına rağmen, neredeyse sesini duyabiliyordum.

Telefonumu cebime koyarken mırıldanarak, "Barbara'ya onu takip ettiğini hiç söyledin mi?" diye sordum.

"Ben, ah, neyden bahsettiğinizi hiç anlamıyorum," diye yanıtlıyor Ethan, normalde olduğundan çok daha sakın bir tonda. Hatta gömleğinin yakasını bile çekiştiriyor.

Kaşımı kaldırıp, bir anaokulu binasının girişinin çeşitli açılardan görüntülediği monitöre işaret ediyorum.

"Ah, o mu?" diye sinirli bir şekilde kıkırdadı. "Hayır, hayır. Teşekkürler, testislerimin vücuduma bağlı olmasını tercih ederim. Kameralardan asla haberi olmayacak."

Tuhaf bir ifade şekli ama neyse.

"Önce NYPD'ye kimin haber verdiğini bulalım, sonra da oradan devam edelim," diyor parmaklarını çıtlatarak. "Neden bize biraz yemek sipariş etmiyorsun? Hazır sipariş vermişken bana bir kutu Red Bull da getir."

"Kalp krizi geçireceksin," diye homurdanıyorum, çoktan yemek siparişi uygulamasını açmışken. Önce Basia'nın en sevdiği Yunan yemeğinden iki porsiyon sipariş ediyorum, Morgan'la öğle yemeği molası verdiği saatte teslim edilecek şekilde ayarlıyorum ve ona haber vermek için mesaj atıyorum. Sonra da ikimiz için konserve uyarıcıları ve Vietnam yemeklerini sipariş ediyorum.

Bu sırada Ethan'ın parmakları hızla hareket ediyor: veritabanları, gizli mahkeme kayıtları, arşivlenmiş forumlar, yıllar önce silinmesi gereken çoktan kapanmış mesaj panoları.

Hiçbir şey. Ve polise kimin cevap vermediğine dair hiçbir ipucu yok.

Ethan mırıldanarak, "Bu dijital ayak izi olan bir tarikat değil," diyor. "Üye toplama videoları yok. Bağış kayıtları yok. Sosyal medya hesapları yok. Belirgin liderleri yok."

Ekrandaki verilere—ya da veri eksikliğine—göz atıyorum. "Tarikatlar genellikle ilgiden hoşlanırlar. Övünürler."

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor Ethan. "Yani bu, bulunmak istemediği anlamına geliyor."

Yeni bir pencere açılıyor. Ethan hareketsiz kalıyor.

"Pekala... Bu ilginç."

Gördüklerimi anlamlandırmaya çalışarak öne doğru eğiliyorum.

"Konuşmak."

Ethan yavaşça, "Bahsedilenler var," diyor. "Ama eski bilgiler. Yirmi yıl kadar öncesine aitler. Ve hep ikinci elden bilgiler."

Taranmış bir PDF dosyasını açıyor; bu, Kuzeydoğu'daki bir şerif departmanından gelen, kısmen sansürlenmiş bir soruşturma raporu. Çoğu kısmı karartılmış.

“Doğrulanamayan dini tarikat,” diye okudum sessizce. “İzole edilmiş yerleşke, düzinelerce çocuk yatakhane.” Bunun ima ettiği şey karşısında midem bulandı. “Kanıt yetersizliğinden dava kapatıldı.”

Ellerim yumruk haline geldi.

"Dosyayı kaydırın," diye emrediyorum.

Ethan yapıyor. Başka bir belge daha, yerleşkedeki bir düzine veya daha fazla çocuğun doğum belgelerinin kopyaları.

"Görünüşe göre orada doğmuşlar?" diye tahmin yürütüyor.

İsimlere bakarak başımı salladım ve başlarına gelen dehşet verici olayları düşündüm. Bu dehşetler, içlerinden birini şiddet yanlısı bir sapığa dönüştürmüştü.

"Acaba bir kadın olabilir mi?" diye kendi kendime soruyorum.

“Şüpheliyim,” diye yanıtlıyor Ethan. “Bir kadın muhtemelen onun hayatına sızar ve onu hazırlıksız yakalar.”

Bu düşünceyle çenemde bir kas seğiriyor. Basia'nın sık sık görüştüğü herkesin geçmişini zaten araştırdım. Son zamanlarda arkadaşlarımla kız arkadaşlarıyla görüşüyor olması ve hepsinin güvenilir olması da işime yarıyor.

“Demek çocuklardan biri. Bu adam rol yapmıyor,” diyorum sessizce. “Öfkeli.”

“Evet,” diye onayladı Ethan. Kulakla birlikte gelen notu çıkarıp el yazısına yakından baktı. “Bunu gönderen kişi tarikatın varlığından haberdar. Langford'un soruşturmaları reddettiğini biliyor. Ve onun zarar görmesini istiyor.”

Göğsümde bir uğultu yankılanıyor.

"Kazmaya devam edin," diye sert bir şekilde emrettim.

Bir şekilde onları durduracağım. Başka bir alternatif katlanamam. Son üç aydır Basia'nın havasını soluduktan, onunla aynı alanı paylaştıktan, onun düşüncelerini bildikten sonra, bunu yapamam.

Onu istiyorum.

BASIA

Eğer beni, bana vücut parçaları gönderen bir sapığım olduğunu neredeyse unutturabilecek bir şey varsa, o da elektronik tablolardır. Özellikle çirkin bir hasar raporunu düzeltmeye çalışırken, Morgan kıvrıkcık saçlı bir tehdit gibi çalışma masama doğru eğildi.

“Peki,” diyor neşeli bir ses tonuyla. “Bugün gardiyanınız nasıl?”

Yukarı bakmıyorum. "Kendisi 'koruma' demeyi tercih ediyor, çok teşekkür ederim."

“Aman Tanrım,” diye homurdandı. “O adam seni yanan bir binadan dışarı taşıyıp, sonrasında gizlice dışarı çıktığın için de cezalandıracak gibi görünüyor.”

Parmaklarım klavyede duraklıyor.

"Gizlice dışarı çıkmıyorum," diyorum kibarca.

Morgan mırıldandı. "Şey, eğer deneseydin, bilirdi."

Sonunda ona bir göz attım. Sırıtiyordu, çenesi eline yaslanmıştı, koyu renk gözleri yaramazlıkla parlıyordu.

"Bundan fazlasıyla keyif alıyorsun," diye suçluyorum.

Omuz silkerek, "Böyle bir erkeğin sana odaklanmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorum," dedi.

Yüzümü buruşturuyorum. "O sadece işini yapıyor."

“Elbette,” diyor Morgan. “Ve Damien’in kollarının kişiliğine hayranım.”

Ona vurmaya çalışıyorum ama o kolayca eğilip gülüyor. "Ciddi ol," diyorum. "O... çok gergin. Ve çok buyurgan."

"Hı hı. Peki biz bu konuda ne düşünüyoruz?"

Bir saniye kadar fazla tereddüt ettim.

Morgan'ın sırtışı vahşileşti. "Ah. Hoşuna gitti."

"Ben öyle demedim!"

"Bunu yapmak zorunda değildin," diyor kibirli bir şekilde. "Yüzün yeterliydi."

İnleyerek başımı masaya yasladım. "Lütfen yapacak işin olduğunu söyle."

"Evet," diyor neşeyle. "Ama bu daha eğlenceli."

Karşılık vermeye fırsat bulamadan telefonum masamda titredi.

Caleb:

Dıştan.

Midem son zamanlarda giderek daha sık yaptığı o sinir bozucu kasılmayı yine yapıyor.

Saate şöyle bir baktım. "Erken gelmiş."

Morgan omzumun üzerinden bakıyor. "Hiç geç kalır mı?"

"Hayır."

Mesajı okurken, "Korkunç," diyor. "Onu seviyorum."

Çantamı alıp ayağa kalktım ve ceketimi düzelttim. "Sen imkansızsın."

Yine de asansörlere doğru peşimden geliyor, masasından paltosunu ve çantasını alıyor. "Ben de gidiyorum. Damien ve ben, Em ve Killian ile birlikte O'Malley's'ten maçı izleyeceğiz."

"Doğru," diye mırıldandım. "Zavallı sen. Alkolü bile başa çıkma mekanizması olarak kullanamıyorsun."

Mor'un kıkırdamaları çok sevimli. Onu bu kadar mutlu görmek, hafifçe yuvarlaklaşan hamile karnını ve ışıldayan bronz tenini görmek çok hoşuma gidiyor.

Caleb her zamanki yerinde, girişin yanında rahat bir şekilde, sanki oraya aitmiş gibi duruyor. Koyu renk ceket. Geniş omuzlar. Onu görür görmez omurgamı gevşeten o tanıdık, sakın duruş.

Gözleri anında beni buldu. "Merhaba," dedi.

Söz basit. Ama onun söyleme şekli basit değil.

"Hey," diye yanıtladım, birden saçlarımın, duruşumun, her şeyimin farkına vardım.

Morgan yavaşlayarak fısıltıyla, "Evet. Bu bir koruma," dedi.

Caleb'in ağzı seğirdi. "İyi geceler, Morgan."

Gülümseyerek, "Sen de, Aegis," dedi.

Yüzünü buruşturdu ve ben de gülmemek için dudakımı ısırdım.

Dışarıda, öğleden sonranın geç saatlerinde hava nemli ve serin; New York'a özgü, yağmur ve asfalt kokan o kendine has erken bahar soğuğu. Caleb her zamanki gibi yolcu kapısını benim için açıyor ve ben yerleşene kadar bekleyip sonra kapatıyor.

"Dükkana uğrayabiliriz diye düşündüm," diyor arabayla uzaklaşırken.

Kaşlarım kalktı. "Market mi?"

"Evet," diyor. "Sebzelerimiz azaldı. Ve ben yemek yapmazsam, siz de gerçek yemek yemeyi unutuyorsunuz."

"Ben yapmıyorum—"

"İki gece önce akşam yemeğinde kraker ve humus yemiştin."

Ağzımı açıyorum, sonra kapatıyorum. "Bu... dengeli."

Hafifçe içini çekti. "Elbette."

Market kalabalık ama kaotik değil ve Caleb, sanki bir görevi varmış gibi hareket ediyor; alışveriş arabası önde, gözleri etrafı tarıyor, vücudu her zaman benimle diğer herkes arasında kalacak şekilde hafifçe açılı duruyor.

Arkasından yürüyorum, ellerinin sebzeleri alırken, etiketleri kontrol ederken, markaları tartışırkenki hareketlerini izliyorum. Bu, tuhaf bir şekilde samimi hissettiren evsel bir durum.

"Bunların hepsini yapmak zorunda değilsin," diyorum, alışveriş arabasının sapına yaslanarak.

Bana şöyle bir baktı. "Biliyorum."

"Peki... neden buradasınız?"

"Çünkü yemek yapmayı seviyorum," diyor kısaca. "Ve karnınız doyunca rahatlıyorsunuz."

Kalbim haince bir şekilde sıkışıyor.

Kasada, itirazlarıma rağmen ödemeyi yaptı ve poşetleri kolaylıkla arabaya yükledi.

Daireye döndüğümüzde, o tanıdık rahatlık beni bir battaniye gibi sarıyor. Poe bizi kapıda karşılıyor, Caleb'in bacaklarına sanki ona sahipmiş gibi sarılıyor.

"Hain," diyorum kedime.

Caleb homurdandı. "Beni seviyor çünkü onun sınırlarına saygı duyuyorum."

“Bu doğru değil. Onun senin çizmelerinin üzerinde uyumasına izin verdin.”

"Kesinlikle."

Caleb marketten aldıkları eşyaları yerleştirmeye başlarken, ben de ayakkabılarımı çıkarıp koltuğa kıvrıldım, bacaklarımı altına topladım. Televizyonu daha çok arka plan sesi olsun diye açtım.

Çoğunlukla sadece onu izliyorum.

Mutfağımda sanki her zaman onunmuş gibi dolaşması. Kolları sıyrılmış. Sebzeleri hassas ve kontrollü hareketlerle doğrarken n kolları kasılıyor. Telefonundan kısık sesle, enstrümantal, sakin bir müzik çalıyor.

Güzel...

Çok güzel.

"Rahatlayabilirsiniz," diyor arkasına dönmeden. "Ben hallederim."

"Rahatlıyorum," diye ısrar ediyorum.

Kaşını kaldırarak geriye baktı. "Bana dik dik bakıyorsun."

Boynumda bir sıcaklık hissediyorum. "Ben... gözetim altındayım."

"Hı hı."

Tekrar yemek yapmaya dönüyor, ama ağzının kenarı hafifçe yukarı kıvrılıyor.

Gğsme bir yastık bastırıyorum, kalbim normalden biraz daha hızlı çarpıyor. Bunun tehlikeli derecede rahatlatıcı bir yanı var; onun burada olması, işlerle ilgilenmesi, benimle ilgilenmesi.

Yemek bittiğinde inanılmaz güzel kokuyordu. Her şeyi özenle tabağa koydu ve benim yemeğimi de sehpanın üzerine getirdi.

"Ye," diyor nazikçe.

Evet, yle. Ve mkemmek.

Bir süre, şehrin dışarıdaki ğultusuna ve televizyonun hafif sesine kulak vererek, dostane bir sessizlik içinde oturuyoruz.

“Bu... gerçekten çok iyi,” diyorum.

Başını salladı. "Memnun oldum."

Ona şöyle bir baktım. "Hiç... etrafımda dolaşmaktan yorulmuyor musun?"

Çenesi hafifçe kasıldı. "Hayır."

Cevap anında ve dürüstçe veriliyor.

Göğsümde sıcak bir his oluşuyor, hem rahatlatıcı hem de daha tehlikeli bir şey.

Hafifçe gülümseyerek tabağıma tekrar baktım.

"Oyun başlamak üzere," diyor kayıtsızca.

"Hı hı," diye mırıldandım. "Bu profesyonel bir gözlem mi, yoksa bunu takmak mı istiyorsunuz?"

Caleb'in gülümsemesi nefes kesici derecede güzel.

Ah, çok kötü durumdayım, hem de istediğim gibi değil. Bu adama fena halde aşığım ve sanırım bunu kendime itiraf etme zamanı geldi.

"Pekala," diye iç çektim, sanki büyük bir tavizmiş gibi davranarak. "Sanırım, birkaç saat boyunca fit adamların lastik bir topa vurmasını izlemek, herhangi bir reality şovdan daha iyi."

Caleb'in çenesinde bir kas seğirmesi görüyorum ve kendi kendime kıkırdıyorum. Demek ki bana tamamen bağışık değil.

Garden'daki Knicks maçını kanepemin rahatlığında izliyoruz, ta ki elimde çay fincanımla uyuklamaya başlayana kadar. Caleb'in fincanı nazikçe elimden aldığını hissediyorum ve gözlerimi aralıyorum.

"Neden yatağa gitmiyorsun?" diye sessizce soruyor.

Yanaklarım anında kızardı. Çok... sevgililik hissi veriyor. Sanki yatağa gideceğim ve oyun bittiğinde o gelecek. Belki de bana bastırarak beni uyandıracak ve...

"Evet!" dedim, ayağa fırlayıp onu şaşkınlıkla geriye doğru yaslatarak. "İyi geceler," diye cıvıldadım ve cevabını bile beklemeden oradan hızla uzaklaştım. Ne zaman bu kadar beceriksiz oldum ben?

Dişlerimi fırçalarken bile kalbim hâlâ hayallerimden dolayı hızla çarpıyor ve yorganıma sarıldıktan sonra uzun dakikalar boyunca gözlerimi kapattığımda gördüğüm şey Caleb'in koyu renkli gözleri oluyor.

CALEB

Onun uyumasını izlerken mastürbasyon yaptığına eminim.

Kahrolası Ethan Kane. O aptalca sözlerini bir türlü aklımdan çıkaramıyorum. Bozuk bir CD gibi sürekli tekrar ediyorlar.

... onun uyurken mastürbasyon yapmak... onun uyurken izlemek... onu uyurken izlemek—

"Kahretsin," diye tısladım, biramı sehpanın üzerine gürültüyle bırakırken.

Duş alıp şu ereksiyonumu geçirmem lazım, yoksa aptalca bir şey yapacağım; mesela ona bugün giydiği gri takımın saçındaki altın sarısını ne kadar da ortaya çıkardığını ve onu üzerinden ne kadar çok yırtıp atmak istediğimi söyleyeceğim.

Televizyonu kapattıktan sonra kilitleri tekrar kontrol ediyorum. Basia'nın da iyi olduğundan emin olmalıyım. Onun kanepesinde uyumaya başladığımdan beri bunu geceleri birkaç kez yapıyorum. Anormal bir durum değil. Olağandışı bir şey yok.

Ama nedense kendimi onun yatağının ayak ucunda buluyorum. Kahrolasıca, uyurken onu izliyorum. Daha önce kendime bunu yapmama izin vermemiştim, biliyorum ki bir bağımlı gibiyim ve bu benim için bir başlangıç uyuşturucusu. Ona dokunmadan, onu sahiplenmeden, sadece uyurken ne kadar süre daha izleyebilirim?

Orada durdukça nefes alışverişim derinleşiyor. Yüzü, panjurlarının aralıklarından süzülen ince ay ışığı çizgileriyle aydınlanıyor. Uykusunda o

kadar masum görünüyor ki—otuz iki yaşından daha genç—ve benim gibisi için fazla iyi.

Ben eski bir Yeşil Bereli'yim. Yanlış bir kararın sonuçlarını omuzlarıma yüklediler ve ben de iyi bir asker gibi bunu taşıdım. Bundan sonra itibarımı yeniden inşa etmek çok büyük bir çaba gerektirdi. Memnun, son derece zengin ve güçlü müşterilerimin listesi oldukça uzun.

Yine de, onun gibi bir meleğe dokunmak için ellerimin çok kirli olduğunu hissediyorum. O, Ivy League'li bir prenses. Ben ise iki hiç kimsenin piç oğluyum. Ama buna rağmen... Onu o kadar çok istiyorum ki. Daha önce hiçbir kadını bu kadar çok istememiştim.

Ne zaman yaklaştığımı bile bilmiyorum. Sanki bir trans halindeyim, rüya gibi bir sisin içindeyim. Parmak boğumlarımla arkası yumuşak yanağının üzerinde geziniyor, sonra elimi geri çekip yumruğumu sıkıyorum.

Basia hafif bir inilti sesi çıkarıyor ve işte o zaman granitten daha sert olduğumu fark ediyorum. Tepki olarak penisimden fışkıran meni pantolonumun içine sızıyor ve gerilmiş kumaşı ıslatıyor.

Aylar boyunca ona olan çekime direndim, profesyonel bir mesafe korudum. Ama o uyuyor. Burada olduğumu ve ona o kadar çok arzu duyduğumu, fermuarımın kendi kendine kapanıyormuş gibi hissettiğimi asla bilemeyecek.

Penisimin hapisanesinden kurtulduğunu görünce neredeyse rahatlamadan inliyorum. Takıntım olan şey derin bir nefes daha almadan elimi dibine sarıyorum ve başımı geriye atarak, sert ve kaba hareketlerle kendimi tepeden tırnağa okşuyorum.

Basia'nın kirpikleri titriyor ama nefesi derin ve yavaş, biliyorum ki derin bir uykuya dalmış. Onun gibi bir kızın ne tür rüyalar gördüğünü merak ediyorum. Tertemiz. Çok iyi bildiğim hayatın pisliğinden bulaşmamış. Onu kirletme isteği çok güçlü. Tahrik edici.

Bir adım daha yaklaşıp duruşumu genişlettim ve aşağıya uzanarak testislerimi çekiştirdim.

Ona yapmak istediğim sapıkça şeyler... oksijensiz kalıp bayılana kadar kafasını becermek. Kıçını öyle sert becermek ki, günlerce penisimin izini hissetsin. Kollarını başının üstüne bağlayıp, kusursuz porselen tenini kırbaçla damgalamak, her santimi, her kırmızı izi, benim olduğunu haykırsın.

Her yeni fanteziyle birlikte omurgamdan aşağıya elektrik çarpmaları hissediyorum ve patladığında penisimin ucunu koparacak kadar korkunç bir

orgazma doğru hızla ilerlediğimi hissediyorum.

"Sen benimsin, sevgilim," diye fısıldıyorum. "Koruma altına almak benim hakkım. Baştan çıkarmak da benim hakkım."

İki hareket daha ve kalçalarım öne doğru fırladı. Son anda, boşalmayı engellemek için penisimin ucunu avucumla kapattım. Aylardır birikmiş gerilimi elime boşaltırken, hırıltılarımı bastırmak için çenemi sıkıca sıktım; keşke Basia'nın tatlı bedenini dolduruyor olsaydım diye düşündüm.

Bir anda her şey yerine geldi, berraklık kafama balyoz darbesi gibi indi. Yara izleriyle dolu, nasırlı avucuma baktım, içi meniyle dolup taşıyordu.

Ne düşünüyordum ben? Uyanabilirdi, beni ellerim sikimde, ağzı açık bir sapık gibi onu izlerken mastürbasyon yaparken yakalayabilirdi. Beni kovardı, hem de haklı olarak. Ben de ona tehditler gönderen kişi kadar sapığım. Aradaki fark şu ki, ben ona asla böyle bir zarar vermezdim.

Ona son bir kez baktıktan sonra sessizce geri çekilip odasından çıktım.

Poe, onun yanında yer değiştirirken bacaklarımın arasından kıvrılıyor. Sanki bana artık ona bakacağını, uyuyabileceğimi söylüyor. Bir an için suçluluk duyuyorum. Yaptığım şey onu korumak değildi.

Ama şimdiden bunu nasıl tekrar yapacağımı düşünüyorum. Kendime izin verdiğim tek rahatlama yöntemine zaten bağımlıyım, ama tadını aldıktan sonra artık inkar edemem. Tek yapmam gereken, geceleri odasında beni asla görmemesini sağlamak.

Kesintisiz ve derin bir uyku sağlamanın yolları var. Bunlardan bazılarını asla onun üzerinde kullanmazdım. Nefes almasını zorlaştıran hiçbir şey. Kan dolaşımında kalan hiçbir şey. Sabahları zihnini sersemletecek hiçbir şey. Hayır, tehlikeli veya bağımlılık yapıcı hiçbir şey.

Yurtdışındaki son sözleşmemden beri hiç dokunmadığım karaborsa yollarını düşündüğümde, onları hemen reddediyorum. Karanlıkta alınan her şey risklidir. Basia'yı asla riske atmam.

Elbette Damien'e soramam; eğer geceleri bebeğinin annesinin en yakın arkadaşına sapıkça bakmak istediğimi bilseydi, sikimi kökünden keserdi. Ama yüksek profilli müşterilerimle çalışırken çeşitli özel sağlık hizmetleriyle bağlantılar kurdum.

Tek bir sessiz telefon görüşmesi yeterli.

Kısa süre içinde, ihtiyacım olan şey aynı gece gizli bir şekilde teslim edildi.

BASIA

“Hadi ama, hafta sonu geldi,” diyorum huysuz gargoyale'uma. Koşu kıyafetlerim üzerimde, spor ayakkabılarımın ucunda zıplıyorum. “Central Park'taki koşularımı özledim.”

Caleb, son bir saattir eski taranmış dosyalara benzeyen şeyleri incelediği telefonundan başını kaldırmadan, "Güvenli değil," diyor.

“Kelimenin tam anlamıyla, görevi bedenimi korumak olan biriyle birlikte olacağım. Bundan daha güvenli bir şey olabilir mi?” Ellerimi belime koydum. “Neden spor yapıyormuş gibi görünüyorsun ama benimle koşuya çıkmak istemiyorsun? Aslında, seni hiç spor yaparken görmedim.”

Caleb'in bana attığı bakış, onun gibi erkeksi bir adamın gösterebileceği en büyük göz devirme ifadesi.

"Spor yapıyormuş gibi görünüyorum çünkü koşmuyorum. Ağırlık antrenmanı yapıyorum. Ve siz beni bunu yaparken görmüyorsunuz çünkü siz geceleri tatlı rüyalar görürken ben vücut ağırlığıyla yapılan egzersizler yapıyorum."

Hım. Kulaklarının uçları biraz kızarmış mı? Onu bu kadar sinirlendiren ne?

"Sürekli somurtkan olmana şaşmamalı," diye takıldım ona. "Uyumak yerine spor yapıyorsun."

Caleb içini çekip okuduğu şeye geri döndü.

“Pekala, koşmak yok. Güzel uzun bir yürüyüşe ne dersin? Bir de ördükleri beslemek için durabiliriz.”

Dağ adamım koyu renkli kaşlarından birini kaldırıyor. "Umarım ekmek değildir?"

Bay Beslenme uzmanından bir tepki aldığım için memnun bir şekilde dişlerimi göstererek sırttım.

"Ördekleri boş kalorilerle besleyecek kadar ne tür bir dinsiz olduğumu sanıyorsun? Hayır, onu kendime saklıyorum." Bu onun dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu, ama ben konuya daha fazla girmeden devam ettim. "Ahmed adında bir meyve satıcısı var, park ziyaretçilerine kuş yemi satıyor. Yolda uğrarız."

"Gideceğimizi kim söyledi?" diye mırıldandı Caleb.

"Evet, yaptım," diyorum kendinden emin bir şekilde. "Ve bu ilişkide patron benim."

"Sevgilim," diye mırıldandı Caleb, iç çamaşırımın paramparça olmasına neden olarak, "benim patronum olmak istemezsin."

Kulaklarımın uçlarının ısındığını hissediyorum. Neden onun sözlerinden bu kadar etkileniyorum?

"N—ne demek istiyorsunuz?" diye kekeledim, sonra boğazımı temizleyip daha kendinden emin bir şekilde tekrarlardım. "Sizi ben işe aldım, dolayısıyla ben sizin patronunuzum."

Caleb masadan geriye doğru yaslanıp, ayakkabılarını giymek için rahat bir şekilde kapıya doğru yürüdü.

"Elbette, sevgilim," diyor sessizce, sanki onu duyup duymamam umurunda değilmiş gibi.

Sinirle yanından geçip ceketimi kaptım ve üzerime geçirdim. En azından dışarı çıkıyoruz.

ooooo

Mart ayında Central Park hakkında karışık duygularım var. Her yer çamur içinde, neon taytlı koşucular ve burayı görmek için tüm hayatlarını beklemiş oldukları için donmadıklarını iddia eden turistler var.

Yine de içime çekiyorum: soğuk hava, nemli toprak ve yakındaki bir seyyar satıcıdan gelen kavrulmuş fındık kokusu. Özgürlük gibi geliyor.

Caleb her zaman kol mesafesinde, yarım adım gerimde yürüyor. Koyu renk bir kapüşonlu ve beyzbol şapkası giymiş ve iri yapısına rağmen dikkat çekmek yerine şehre karışıyor. Ancak şapkasının altından gözlerinin etrafta dolaştığını, tehditleri değerlendirdiğini görebiliyorum.

"Rahat ol," diye mırıldandım ona bakarak. "Nükleer kod taşıyan birine benziyorsun, ördekleri beslemeye çıkmış sıradan bir kıza değil."

"Rahatım," diye sakince yanıtlıyor. "Ve sen normal bir kızdan çok uzaksın." İkinci cümle çok daha kısık sesle çıkıyor, o kadar ki acaba hayal mi ettim diye düşünüyorum.

"O zaman aynanın karşısında rahat görünmeyi öğrenmelisin," diye karşılık veriyorum, çok daha güvenli olan şakalaşmaya odaklanarak... aramızdaki bu her neyse ona değil. Eskiden bana takma isimler takmazdı ya da iltifat etmezdi. Ne değişti acaba?

Daha sakın yollardan birine doğru ilerliyoruz. Ahmed'in arabası her zamanki yerinde duruyor, etrafındaki su birikintileri bulutlu gökyüzünü yansıtıyor.

"Bayan Basia!" diye sesleniyor. "Bugün yanınızda biraz koruma getirdiniz mi?"

Caleb'i işaret ederek, "Duygusal destek dağım. Biraz kuş yemi alabilir miyiz lütfen?" dedim.

Caleb tek kelime etmeden parayı uzatırken Ahmed küçük bir kağıt torbaya fındık, tohum ve bezelye dolduruyor. İnsanlar korumamı, tek kelime etmese bile, her zaman bir otorite gibi görüyorlar.

Yürümeye devam ediyoruz, ayaklarımızın altında çakıllar çıtırdıyor, sonra su kenarına yem serpiyoruz. Ördekler açgözlü ve korkusuzca, sarhoş bir koro gibi vakvaklayarak geliyorlar. Bir kaz, göletin kenarından bize şüpheyle bakıyor.

"Ona güvenmiyorum," diye mırıldandım.

"İyi bir içgüdü," diyor Caleb. "Kazlar tam birer pislik."

Ördeklerin kavgasından daha yüksek sesle gülüyorum ve o da gözlerinde tuhaf bir ifadeyle bana bakıyor. O an tüylerim diken diken oluyor. Boynumun arkasını ovuyorum.

"Basia?"

Caleb yaklaşıyor, vücudunu benimle arkamızdaki yol arasına açılı bir şekilde yerleştiriyor. Bu içgüdüsel, otomatik ve koruyucu bir hareket gibi geliyor.

"İçime bir his geldi de..."

Etrafına bakıyor, bakışlarını yavaşça çevremizde gezdiriyor.

"Hadi geri yürüyelim. Aynı tempoda. Etrafa bakma."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Neden?"

"Çünkü hiçbir şey, bir izleyicinin fark edildiğini bilmekten daha fazla ilgisini çekmez."

Ağzım kuruyor. Bir gözlemci.

"Bana inanıyor musun?" diye soruyorum.

Elini nazikçe belimin alt kısmına dokundurarak beni patıkaya doğru yönlendirdi ve ördeklerden uzaklaştırdı.

Caleb mırıldanarak, "İçgüdülerini görmezden gelmek aptalca ölmenin harika bir yoludur," dedi.

Nefesim kesildi, o da yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim canım. Kelime seçimim berbattı."

Hareket ettikçe, beynimi attığım her adımı düzenlemeye zorluyormuş gibi hissediyorum.

"Bizi takip eden biri mi var?" diye fısıldıyorum.

"Olabilir," diye yanıtlıyor Caleb.

"Bu hiç de iç rahatlatıcı değil."

"Bu dürüst bir şey."

Birkaç saniye sessizce yürüyoruz. Dikkatimi ördeklere, suya veriyorum, vücudumdaki her sinir bana bakmam için bağırsa da başımı çevirmemeye çalışıyorum.

Zihnimde bir sürü soru dönüp duruyor. "Acaba bu—"

"Bilmiyorum," diye araya girdi nazikçe. "Ve bunu sesli olarak tahmin etmiyorum."

Yutkunuyorum. "Pekala."

Bir virajı dönüyoruz ve yol, bir yaya köprüsünün yakınında daha geniş bir açıklığa açılıyor. Burada daha çok insan var. Gürültü. Hareketlilik.

Caleb yavaşladı, telefonuna bakıyormuş gibi yaptı. Parmaklarının sırtımın alt kısmına tekrar dokunduğunu hissettim—neredeyse hiç dokunmadı ama bilinçli bir dokunuştı. Beni sakinleştirdi.

"İşte orada," diye mırıldandı. "Mavi ceket. Beyzbol şapkası. Ayakkabısının bağcığını bağlıyormuş gibi yapıyor."

Bakmadan edemiyorum. Caleb'in tarif ettiği adam buradaki diğer erkeklerden farksız. Dikkat çekmeyen biri.

"Köprüye doğru ilerlemenizi istiyorum," diye devam ediyor. "On saniye kadar arkanızda kalacağım."

Nefesim kesiliyor. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Biliyorum." Sesi yumuşadı. "Yalnız kalmayacaksın. Ve eğer yerinden kımıldarsa, haberim olur."

Başımı sallıyorum, çünkü ancak bunu yapabiliyorum. Ve yürüyorum.

Her adım bir öncekinden daha gürültülü geliyor. Dünya keskinleşiyor; renkler çok parlak, sesler çok net. Kalp atışımı boğazımda hissedebiliyorum.

Caleb, tam söylediği saatte, hiç duraksamadan, yüzündeki ifade değişmeden yanıma geldi.

"Takip etmedi," diyor sessizce.

İçime öyle bir rahatlama hissi çöktü ki dizlerim neredeyse titredi. Her neyse, o mavi ceket bu gece rüyalarımda göreceğimi biliyorum.

Durup korkuluğa tutundum. "Aman Tanrım."

Bana doğru yaklaşıyor, bu sefer dokunmuyor ama yakınlığıyla kendimi daha güvende hissediyorum. "İyi iş çıkardın."

Bu övgüler karşısında göğsümde bir sıkıntı hissettim.

"O muydu?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum," diye tekrarlıyor. "Ama şimdi eve gidiyoruz."

Zoraki bir gülümsemeyle, "Sanırım ördekler bugünlük yeterince heyecan yaşadılar," dedim.

Bakışları yüzümde oyalandı, kusur aradı. "İyi misin?"

Başımı salladım. "Evet. Sadece... aklıma geldi."

Caleb'in kaşları çatıldı. "Neyin?"

"Bu sadece rahatsız edici değil," diyorum usulca. "Bu gerçek."

Çenesi kasıldı. "Sana dokunmasına izin vermeyeceğim."

Sesindeki o kesinlik içimde tehlikeli bir etki yaratıyor. Bu beni neredeyse bu sapık kadar korkutuyor.

CALEB

Basia esneyerek, "Bütün gece kabus göreceğimi sanıyordum," diyor. "Ama aslında bebek gibi uyudum. En son ne zaman en az bir kere tuvalete gitmek için uyanmadığımı hatırlamıyorum."

Çift espresso, kremasız, şekersiz kahve fincanımı hafifçe yere bıraktım ve müşterimi gizlice gözlemledim. Ama o artık sadece bir müşteri değil, değil mi? Akşam çayına uyuşturucu kattım ki, uyanıp beni görmeden ve hayatından kovmadan ona bakarken kendimi tatmin edebileyim.

"Kendini uykulu hissediyor musun?" diye sessizce soruyorum, cevabına çok fazla ilgi göstermemeye ya da çok fazla suçluluk duymamaya çalışarak.

"Hayır, iyiyim." Kollarını başının üstüne doğru uzatarak pijamasının altından ince bir deri parçası gösterdi. "Neden? Beni uyutacağından endişelendiğin bir oyun mu var?"

"İkimizin de tahammül edebileceği bir şey bulabileceğimizden eminim," diye takıldım ona. "Neden gidip televizyonun başına geçip kamp kurmuyorsun? Ethan'la görüşmem gerek, sonra da kahvaltı hazırlayacağım."

Basia, soluk mavi gözlerinde bir parıltıyla ellerini çırpıyor. Onu mutlu etmek çok kolay. Eğer ondan çok aşağıda olmasaydım, denemeye çalışan adam olmayı çok isterdim.

O televizyonu açıp kumandayla internette gezinmeye başlayınca, hollandaise soslu somon ve yumurta yapmaya hazırlanırken ben de kalkıyorum. Ethan'la olan görüşmemiz sadece bir zil sesi sonra bağlanıyor.

"Hey dostum," diye selam veriyor, sesi nefes nefese.

"İyi misin?" diye soruyorum, acaba yine kurtarıcı rolünü üstlenip onu lüks bir otel restoranındaki suikastçılardan kurtarmak zorunda kalacak mıyım diye merak ediyorum.

"Evet, az önce duştan çıktım."

Buzdolabının içinde yumurta ararken gözlerimi kırıpıyorum.

"Duş alırken sanki maraton koşmuş gibi mi ses çıkarıyorsun?"

"Hayır, kız arkadaşımı orada beş kez orgazm olana kadar becermek yeterli."

"Ethan!" diye çığlık attı Barbara karşı taraftan, bu da telefonu kulağımdan uzaklaştırmama neden oldu.

"Ne oldu küçük arı?" diyor Ethan kız arkadaşına. "Bu doğru."

"Hey, Ethan?" diyerek dikkatini tekrar kendime çektim. "Bir dahaki sefere? Yalan söyle."

Onun küstahça gülüşü her zaman onu yumruklamak istememe neden oluyor. Barbara'nın onun son derece şüpheli çekiciliğine nasıl kapıldığına şaşırdım.

"Parkın içinde ve çevresindeki güvenlik kameralarında bir şey buldunuz mu?" diye soruyorum, doğrudan konuya girerek. Yumurtaları haşlamak için bir tencere ve somon için bir tava hazırlıyorum.

Ethan homurdandı. "Dün sizin ikinizle aynı yollardan giden birkaç kişi daha vardı. Bunlardan birkaçı, kasıtlı ya da kasıtsız olarak kılık değiştirmişti."

İçimden bir ah çekip filetoyu cızırtı sesiyle tavaya bırakıyorum.

"Korktuğum şey buydu. Hava berbat, parktaki insanların yarısının kafasında bir şeyler vardı."

"Doğru," diye onaylıyor Ethan. "Ama eğer onu takip ediyorlarsa, er ya da geç bir hata yapacaklardır. O zaman da yüz tanıma sisteminden geçirip muhtemel yerlerini tespit edebileceğim."

Homurdanarak telefonumu boynumla omuzlarım arasına yerleştirdim, böylece yumurtaları haşlarken telefonu başımla tutabilecektim.

"Böyle sapıklar zamanla daha da ileri gider, bunu biliyorsun," diyorum olabildiğince alçak sesle. "Bu kişi, ölü haşarelerden insan vücut parçaları göndermeye kadar bir adım öteye geçti bile."

"Onu güvende tutacaksın dostum," diye anında yanıtladı Ethan, yeteneklerime tamamen güvenerek.

"Evet," diye onaylıyorum. Başka alternatif yok. "Yapacağım. Sonra."

"Sonra görüşürüz kardeşim."

Her şey hazırlanıp tabağa konulduktan sonra, Basia'nın beklediği kanepeye götürüyorum. Yemeği görünce gözleri faltaşı gibi açılıyor.

"Bir restoranda falan çalışmalısın," diye mırıldandı, kaparileri çatalıyla karıştırırken.

Alaycı bir şekilde güldüm ve yanına oturdum. "Böyle ödevleri de mi kaçıracağız? Bugün hangi beyin çürüten reality şovunu izliyoruz?"

"Buradan nefret ediyormuş gibi davranma," diye mırıldandı gözlerini devirerek.

Gözlerim, çiğnerken yanağının kıvrımını, çatalı ağzına sararken dudaklarının çizgisini, yutkunurken boğazının hareketini okşuyor.

"Hayır," diye mırıldandım tabağımı kucağıma yeniden yerleştirirken. "Bundan nefret etmiyorum."

ooooo

Ben güçsüzüm.

Eğer öyle olmasaydım, burada olmazdım, tıpkı bir sapık gibi durumu tırmandırmazdım. Kendime diyorum ki, aradaki fark niyet. O ona zarar vermek istiyor. Ben ise onun varlığından bile haberdar olmadığı yönlerine sahip olmak istiyorum.

Dikkatlice Basia'nın üstünü yukarı çekerek göğüslerini tamamen açığa çıkardım, sonra dudağımı ısırdım ve inlememi bastırdım. Soluk tenli göğüsleri hayal ettiğim kadar güzeldi ve bir avuçtan daha büyüktü, yumuşak görünümlü, pembe uçlu memeleri havayla temas ettikten sonra biraz daha belirginleşmişti.

Onları ağzıma almayı hayal ettikçe, yumruğum daha da sıkılaşıyor ve penisimi boğuyor.

Güçsüzüm. O kadar güçsüzüm ki, ona daha yakın olabilmek için yanına diz çöküyorum. Bu mesafeden, yatmadan önce sürdüğü nar özlü vücut losyonunun kokusunu alabiliyorum. Ağzım sulanıyor.

Basia'nın gözleri göz kapaklarının altında kıpırdıyor—rüya görüyor olmalı. Sandığım kadar derin uykuda değil ve acele ediyorum. Ama gözlerini açıp beni görmesi düşüncesi bana aptalca bir heyecan veriyor ve testislerimin zıplamasına neden oluyor.

"Mm," diye inledi usulca, bakışlarımı dudaklarına çekerek. "Caleb."

Donakaldım ve kalbim bir an durdu, tıpkı ergen bir kızınki gibi. Burada olduğumu biliyor mu? Yoksa beni mi hayal ediyor? Sadece hafifçe

mırıldanmaya devam edince, gözlerim şimdi onun güzel yüzüne kilitlenmiş bir şekilde, penisimi okşamaya devam ettim.

Kendimi bir yarışın içinde gibi hissediyorum; o uyanmadan önce yetişmem gereken bir yarış. Belki de hâlâ -muhtemelen- beni rüyasında görürken yetişmem gereken bir yarış bu; o rüyalarda çıkardığı o nefis sesler beni şu anda çıldırtıyor.

Basia yorganın altında kıvranıyor ve ben de yorganı çekmek için uzanıyorum. Bacaklarını birbirine kenetlediğini görünce neredeyse bir hayvan gibi hırlıyorum.

Kahretsin.

O, ıslak bir rüya görüyor ve ben de o rüyada başrol oynuyor olabilirim.

Ağzı şimdi hafifçe aralık ve penisimde hissetmek istediğim minik nefes alışverişleriyle inliyor. Onu iplerle sarıp ağzını kullanmaktan, boğazına boşalmaktan, sonra da çaresiz bir hale gelene, beni durduramayacak, hatta bacaklarını kapatıp bu duygu seline karşı koyamayacak hale gelene kadar onu yalamaktan başka hiçbir şey istemiyorum.

Onu tüm vücudunu saran bir koşum takımına bağlarken acele etmezdim, kırmızı ipler tıpkı kırbaç izleri gibi narin tenini çapraz çapraz sarardı. Boğazını becerirken de acele etmezdim, kadifemsi pürüzsüzlüğün tadını çıkarırdım. Hatta boğulmasını hissetmek için öğürme refleksini tetiklerdim.

Daha da yaklaşıyorum, ağzım onun güzel meme uçlarından birine sadece bir santim uzaklıkta kalıyor. Sıkıca kavrandıklarında çok güzel görüneceklerdi.

Onu ağlatıp yalvartacak hale gelmeden, orgazmın eşiğine kaç kere getirmem gerekeceğini merak ediyorum.

Basia'nın nefesi kesildi. "Ah," diye inledi, sırtını hafifçe kamburlaştırıp göğsünü yukarı kaldırdı.

Uyurken bana uzattığı meme ucunu ağzıma alırken, "Zayıfsın," diye kendi kendime söylüyorum.

Şimdi inleme sırası bende. Onun tatlı ve hafif tuzlu tadı damaklarımda dans ediyor ve daha fazlasını, vücudunun bana verebileceği her şeyi arzularak emmekten kendimi alamıyorum.

Nefes alışverişlerimiz giderek sertleşiyor, elim neredeyse şiddet uygulayarak penisimin üzerinde geziniyor. Sanırım şu anki kadar boşalmaya hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Isırıp onu çığlık attırmak

isteği neredeyse karşı konulmaz, ama bir şekilde kendimi kontrol edip nazikçe emmeye devam ediyorum.

Bacaklarını makas gibi açıp başını geriye attığında yatak örtüleri hışırıyor ve bir sonraki an, beni ellerime boşalmaya iten uzun, iniltili bir ses çıkarıyor. Basia'nın vücudu zevkle kasılırken, ben de göğsüne hafifçe inleyerek orgazmımın ardı ardına gelen dalgalarını yaşıyorum.

Geri çekilirken "Kahretsin," diye fısıldadım. Kirpikleri titriyordu ama uyanık görünmüyordu.

Islak ve yumuşamış penisimi eşofmanımın içine sokup yaptığım dağınıklığa bakıyorum. Meni yatağın kenarından aşağı kaymış, beyaz halıya damlıyor. Bunu temizlemem gerekecek.

Basia'nın üstünü aşağı çekip battaniyeyi üzerine örtüyorum; üşümesini istemiyorum. Nefes alışverişinin yavaş yavaş yumuşayıp derinleşmesini ve yavaşlamasını izlerken gözlerimi ondan alamıyorum, sonra mutfağa gidip bir sünger ve bulaşık deterjanı alıyorum.

Çok riskli.

Çok zayıf.

BASIA

Çalar saatim beni sonsuza dek içinde kalmayı dilediğim hayallerden çıkarıyor. Ama uyanık kaldığım süre uzadıkça, her zamanki düşüncelerim ve korkularım kafamda dönüp dururken, hayal ettiğim hayatın gerçek olmasını dilediğim için daha da utanıyorum.

Rüyalarımnda Caleb beni işten almıyor ya da bana yemek pişirmiyordu, bunu yapmak zorunda olduğu için yapmıyordu. Bunu istediği için yapıyordu. Ortada bir tehdit, takipçi ya da iş yoktu. Sadece huzurlu bir hayat yaşayan evli bir çift.

Düşüncesi bile yanaklarımı kızartıyor. Ben hareket ettikçe Poe mırıldanmaya başlıyor ve kahvaltı sonrası uykusu için bacaklarımın üzerine uzandığında uyanmadığımı fark ediyorum.

"Basia?" diye sesleniyor Caleb yatak odamın dışından. "Kahven soğuyor."

"Küfür!" Öfkeli görünmeye çalışıyorum ama ses tellerim henüz uyandığımı anlamamış ve Caleb'in kıkırdamasına neden olan bir hırıltı çıkıyor ağzımdan.

Ayaklarımı yataktan sarkıttığımda, çorabımın topuk kısmında nemli bir şey hissediyorum.

"Ugh, Poe, yine mi kustun? Boş ver, bilmek istemiyorum," diye homurdanarak çoraplarımı çıkarmak ve sabah rutinimi tamamlamak için beceriksizce zıplıyorum.

Gömleğimin düğmelerini iliklerken mutfığa doğru kayarak girdim, ama tezgahın üzerindeki tabak dikkatimi dağıttı.

"Aaa, nefis, avokado tost."

Kocaman bir lokma alıp gözlerimi memnuniyetle indirdim. Tişörtümde bir çekme hissettiğimde çiğnemeyi bıraktım ve gözlerimi açtığımda Caleb'in yakamı düzelttiğini gördüm.

"İşte böyle," diyor sessizce. Bu kadar yakından, gözlerindeki altın rengi benekleri ve etrafındaki ince kırısklıkları görebiliyorum. Bir yanağında, askerlik yaparken şarapnel parçası isabet etmiş olabileceğini düşündüren minik yara izleri var. "Basia?"

Yutkunmakta zorlanıyorum ve ona gergin bir şekilde gülümsüyorum.

"Evet. Tam da senin inanılmaz derecede koyu, uzun ve kalın kirpiklerine bakıp kıskanıyordum," diye arsızca söylüyorum.

Caleb'in ağzının kenarı neredeyse utangaç bir sırıtışa dönüştü, sonra arkasını dönüp ensesini ovuşturdu. "Bugün biraz geç kalıyoruz."

Boğazımı temizleyip tostuma baktım. "Evet, sanırım alarmımı biraz daha erkene kurmalıyım. Genellikle alarm çalmadan önce uyanır ve çalar çalmaz kalkarım, ama bugün geç uyandım."

"Ekmeklerinizi peçetelere saracağım, arabada bitirebilirsiniz. Ayakkabılarınızı ve montunuzu giyin," diye önerdi, hâlâ bana bakmadan.

"Mantıklı bir plan," diye mırıldandım, yemeğimi bırakıp çantamı aramaya başladım.

"Sehpanın üzerinde," diyor Caleb.

Marc Jacobs çantamı tam da onun söylediği yerde görünce, "Aklımı okumayı bırak," diye homurdandım.

"Hayır," diye yanıtlıyor, zaten ön kapıya doğru ilerlerken. "Sadece seni tanıyorum."

"Peki, ben de seninle ne kadar zaman geçiriyorsam, sen de benimle o kadar zaman geçiriyorsun. Öyleyse neden her zaman ne düşündüğünü bilmiyorum?"

Arkasını dönüp bana göz kırptı. "Askeri eğitim, tatlım."

Gözlerimi devirdim. "Yok, teşekkürler, hayır. Askeri eğitim kampı için çok tembelim."

Caleb koridoru kontrol ettikten sonra beni yanına çağırmadan önce, "Sana birkaç şey öğretebilirim," diye önerdi.

"Kendini savunma gibi mi? Geçen yıl Morgan'dan birkaç ders almıştım..." Tereddüt ediyorum, kapımın önünde kutulanmış ölü bir fare bulma konusunu bile açmak istemiyorum.

“Elbette,” diyor, sözümü bitirmemi beklemeden. “Öz savunma, durumsal uyanıklık, gerginliği azaltma teknikleri. Eminim Ethan, eğitim deposunu kullanmamıza itiraz etmez.”

Yanaklarıma sanki içimde bir fırın yakılmış gibi bir sıcaklık yayılıyor.

“Depo olayını duydum,” diye mırıldandım, bir adım gerisinde olduğum ve yüzümü göremediği için memnundum.

"Depoyu nereden biliyorsun?" diye soruyor Caleb, haklı olarak şaşkın bir ses tonuyla. Duyduğum hikayelere göre, depo eğitim amaçlı kullanılmıyordu.

Sıradan bir şeymiş gibi konuşmaya çalışıyorum. "Ah, Barb öyle dedi işte."

Caleb homurdanarak asansöre binmeden önce kontrol ediyor. Daracık alanda bir araya geldiğimizde, ondan başka bir şey düşünmek gerçekten zorlaşıyor. Erkeksi kokusu—mükemmel miktarda kolonya, ceketinden gelen deri kokusu ve silahlarının ve onları temizlemek için kullandığı şeyin hafif kokusu. Heybetli vücudu ve ne kadar yer kapladığı. Ciddi, değerlendirici bakışları, her zaman tehdit arayan, beni korumaya çalışan bakışları.

Yerimde duramıyorum ve yepyeni, tertemiz iç çamaşırlarımı mahvettiğimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

“Ne oldu?” diye sordu Caleb, beni irkiltti. Elbette izliyor. Her zaman izliyor. “Tekrar takip edilmekten mi endişeleniyorsun?”

“Her zaman,” diye mırıldanıyorum. En azından, profesyonel bir ilişki için son derece uygunsuz şeyler düşünmediğim zamanlarda.

"İstersen bugün içeride seni bekleyebilirim," diye öneriyor. Bunu daha önce de konuşmuştuk.

"Henüz herkese kim olduğumu ve neden bir korumaya ihtiyacım olduğunu anlatmaya hazır değilim," diye yanıtlıyorum, ona en masum köpek yavrusu taklidiyle bakarak.

Gözlerimde bir şey arıyor gibiydi ama sonunda sadece başını salladı. Asansör kapıları açılıp bizi lobiye fırlattığında büyü bozuldu. Bu binada kapıcı yoktu ama bakımları iyiydi ve notlar gelmeye başlayana kadar kendimi burada güvensiz hissetmedim.

Girişin hemen içinde bir adam bekliyor. Otuzlu yaşlarının başlarında, sıradan kahverengi saçlı ve ela gözlü, takım elbise giymiş ve rahat bir asker gibi duruyor. Bu tipi anında tanıyorum. Gizli Servis.

"Coleman?" diye seslendi Caleb. "Burada ne yapıyorsun?"

Koruma görevlimin Gizli Servis görevlisini tanımasına neden şaşırmıyorum ki?

Coleman, Caleb'e başıyla selam verdikten sonra bakışlarını bana çevirdi. "Ward. Bayan Langford."

"Barton," diye düzeltiyorum otomatik olarak, sesim ondan çok kendime yönelik fısıltıyla. Sadece kimliğini korumaya çalışan bir kız.

"Vali, polisin çıkmaza girdiğini duydu. Takviye kuvvet istedi ve Aegis'in görevde olduğunu duyunca gönüllü oldum."

"Bana öyle seslenme," diye iç çekti Caleb, tıpkı benim yaptığım gibi. Bu benzerlik, babamın tekrar gözetimi altında olmanın verdiği hayal kırıklığına rağmen dudaklarımın seğirmesine neden oldu.

"Dairemde sana yer yok," diye homurdanıyorum.

Coleman bana zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Gerek yok. Gündüz vardiyasındayım. Gece vardiyası başkası tarafından yönetiliyor ve o da burada lobide nöbet tutacak."

"Kim?" diye soruyor Caleb anında.

Coleman, "Onu tanıdığınızı sanmayın, genç," diye yanıtlıyor. "Matilda Wheeler."

"Matilda ve genç mi?" diye şüpheyle sordum.

Bu sefer Coleman'ın gülümsemesi samimi görünüyor. "Ona Matty diyorlar ve bu ona daha çok yakışıyor. Bu arada ben Teddy."

Teddy elini uzattığında ve ben de elini sıkmak için uzandığımda, Caleb kaya düşmesi gibi bir ses çıkarıyor.

"Belki Wheeler gündüz vardiyasını üstlenebilir?" diye öneriyor korumam, Teddy'nin çok hoşuna gidiyor.

"Ve gün boyunca harika arkadaşlığınıza beni mahrum mu bırakacaksınız?"

Caleb'in dişlerini sıktağı açıkça belli oluyor ve istemsizce kıkırdamam iki adamın da bakışlarını üzerine çekiyor. Kendimi biraz garip hissederek boğazımı temizliyorum.

"Şey, iş arkadaşlarım kim olduğumu ya da beni takip eden kişiyi bilmiyorlar, bu yüzden Caleb dışarıda beni bekliyor. Ve benimle yatıyor. Yani, dairemde, kanepede," diye aceleyle düzelttim, yüzüm tekrar kızardı. Teddy'nin gözlerinde meraklı bir parıltı vardı ve en son ihtiyacım olan şey, korumamla aramda şüpheli bir şeyler olduğunu babama söylemesiydi.

"Ama, eee," diye devam ediyorum. "İki kişiye daha ihtiyaç olduğunu düşünmüyorum."

Teddy başını salladı. "Valinin emir verdiği gerçeğini değiştirecek hiçbir şey olduğunu düşünmüyoruz. Bizimle idare etmek zorundasınız," dedi ve gülümseyerek sözlerini tamamladı.

Gerçekten çok yakışıklı ve Caleb'den daha çok yaşına yakın. Peki neden onun gülümsemesi Caleb'in gülümsemesi gibi midemi alt üst etmiyor?

"Değişmen gerekecek," diye içini çekti Caleb, teslim olmuş bir ses tonuyla. "Üzerinde tam bir FBI ajanı havası var. Gerçi, sapık sana ateş etmekle meşgul olduğu için Basia'yı rahatsız etmeye vakti olmayabilir," diye ekledi başını yana eğerek. "Takım elbiseni giymeye devam et, belki de devlet tarafından verilen silahını da gösterirsin."

Teddy'nin kahkahası lobiye dolduruyor. "Hâlâ kahkaha tufanı içindesin, anlaşılan."

"Şey, beyler?" diye araya girdim. "Silahlarınızın ölçülerini daha sonra alabilir misiniz? Ben burada geç kalıyorum."

Ama başka bir şeyi ölçmek isterlerse, kesinlikle en ön sırada olacağım.

CALEB

Arabadan apartmanına doğru yürürken Basia, Teddy'nin anlattığı hikayelere gülüyor ve ben de o herifin kulağına ulaşmadan önce her bir notayı havadan kapmak istiyorum. Uzun bir gün oldu.

"Ardından Aegis, elindeki bombayı kapıp, sanki Yankees takımına seçmelere katılıyormuş gibi yolun karşısındaki isyancılara fırlattı."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Basia, ellerini kavuşturmuş bir şekilde bana bakarak. "Öldürülebilirdin!"

"Hah," diye haykırdı Teddy ben daha konuşmadan. "İyi bir günde on kere ölebilirdik."

Ona göz kırpmıyor, bunun nasıl bir fayda sağlayacağını anlamıyor. Belki onu vurup suçu sapığa atabilirim?

Köşeyi dönerken kuryenin aracıyla çıktığını fark ettim, ancak görünürde herhangi bir tehdit görmedim.

Basia, ön kapı şifresini girerken Teddy'ye "Gizli Servis'te ne kadar süredir çalışıyorsun?" diye soruyor.

"Çok uzun değil, sadece birkaç yıl. Ward'dan daha uzun süre orduda kaldım, çünkü o daha yaşlı bir adam."

"Sen, ben, paspas," diye mırıldanıyorum. "Her zaman, her yerde. Senden geriye ne kaldıysa onu da yerle bir edeceğim."

"Hassas," diye mırıldanıyor. "Ama itiraf etmeliyim ki haklı. Ona her zaman güvenin, Bayan... Basia."

"Harika kurtarış," diye sırtarak ona baktı. Tetik parmağım seğirdi. "Ve ben her zaman Caleb'e bahse girerdim, kusura bakma. O benim kayam

değil, koca bir dağım.” Konuşurken bana sırtatabilmek için geriye doğru yürümeye başladı. “Anladın mı? Komik çünkü ona benziyor.”

Gözlerim onun gülümsemesine kilitlenmiş durumda ve paketi ilk fark eden Coleman oluyor.

"Durun. Geri durun, Bayan Langford," diye uyardı, o an için yasal adını kullanarak.

Basia'yı duvara yaslayıp Teddy'ye ve ona hitaben yazılmış pakete doğru yaklaşıyorum.

"Patlayıcı olabilir," diyor sessizce. "Bomba uzmanı tanıyan var mı?"

"Kane bana taşınabilir bir tarayıcı verdi," diye yanıtlıyorum. "Dışarıya yaptırmadan önce metal parçaları kontrol edelim."

Coleman uzun ve alçak bir ıslık çalıyor. "Harika."

Onu görmezden gelerek kilidi açtım ve içeri girdim, her ihtimale karşı elimi silahımın üzerinde tuttum. Ethan'ın bana verdiği diğer ekipmanların arasında taşınabilir tarayıcıyı buldum ve geri dönerken açtım. Kutunun üzerine yerleştirdim ve ekranı kontrol ettim.

"Metal yok. Isı izi yok."

Teddy şüpheyle, "Peki ya kimyasallar?" diye soruyor.

"Bunu öğrenmenin tek yolu denemek," diye mırıldanarak tarayıcıyı ona uzattım ve kutuyu aldım.

Coleman sert bir şekilde, "Ne yapıyorsun?" diye sorarken Basia da nefes nefese, "Nereye gidiyorsun?" diye karşılık verir.

"Asansör," diye yanıtlıyorum ve ona ulaşana kadar durmuyorum.

"Caleb, yapma!" diye yalvarıyor Basia. "Lütfen Dedektif Mann'ı arayalım!"

Onu görmezden gelerek içeri girdim ve kapıyı kapatma düğmesine bastım.

Beni bu kadar pervasızca davranmaya iten şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Teddy ve onun tipik Amerikan çocuksu çekiciliği ve yakışıklılığı mı? Yoksa Basia'nın onun her sözüne kulak vermesi mi? Motivasyonum ne olursa olsun, düşünmeden kutuyu yırtıp açıyorum.

Ne bir barut patlaması, ne de kimyasal bir cızırtı var. Sadece kanlı ambalaj kağıdı ve kopmuş bir parmak. Dışarı çıkıp çöpe atmayı düşünüyorum. Ama sonuçta bu bir kanıt ve bu pisliği bulmamıza yol açabilecek bir şey.

Basia, asansörlere doğru kaskatı bir şekilde duruyor ve beni görür görmez rahatladığını fark ediyorum.

"Seni tokatlayabilirim!" diye tısladı, alt dudağı titriyordu.

"Sadist olduğunu bilmiyordum canım," diye yanıtladım ve kutuyu Coleman'ın ellerine tutuşturdum. "Parmak ucu sağlam görünüyor, kim olduğunu bulabiliriz belki."

Başını salladı ve akıllı saatine baktı. "Pekala. Matty neredeyse geldi, bunu bizzat ben halledeceğim."

Basia ellerini ovuşturarak, "Ona biraz yemek getireceğim," dedi.

Teddy, "Buna gerek kalmayacağından eminim," diye söze başlıyor ama kız çoktan içeri girmiş durumda. "Sanırım dikkatini dağıtacak bir şeye ihtiyacı var."

Alaycı bir şekilde, "Kadın zihnine dair bu inanılmaz kavrayışınızla hâlâ bekar olmanıza şaşırdım," dedim.

Kaşlarını alaycı bir gülümsemeyle kaldırdı. "Kim demiş bekar olduğumu?"

Ona göz kırptım, sonra da mutfakta Basia'nın bir şeyler yapıp durduğunu zar zor duyabildiğimiz açık apartman kapısına baktım.

"Düşündüm ki..."

Coleman kısık sesle güldü. "Sen tam bir aptalsın, Ward."

Bunun üzerine beni iterek geçip gitti ve beni koridorda yalnız bıraktı. Basia'yı mutfakta, yüzünde boş bir ifadeyle buzdolabının içindekilere bakarken buldum.

"Size dışarıdan yemek sipariş etsem nasıl olur?"

Ne kadar nazik konuşsam da, yine de irkiliyor.

"Evet, kulağa hoş geliyor," diye iç çekti.

"Harika. Gece vardiyası görevlisine gidip onun herhangi bir tercihi olup olmadığını soracağım."

"Bekle, gitme," diye birden söyledi Basia, gözleri fal taşı gibi açılmış ve yüzü bembeyaz olmuştu. "Şu an beni yalnız bırakma."

Ellerimi omuzlarına koyup sıktım.

"Hey, sorun değil. Teddy'yi arayıp ne olduğunu soracağım—"

Sözümü bitirmeden Basia kollarını belime doladı ve başını göğsüme gömdü. Ona sarılmak için kendime geldiğimde, omuzları titreyen nefeslerden sarsılıyordu.

Bunun tekrar yaşanmasına izin vermeyeceğim, gerekirse bundan sonraki her anımı doğum tarihi bilinmeyen doğum belgelerini inceleyerek, bu çocukların nasıl yetişkinler olduklarını arayarak geçireceğim. Çünkü içlerinden biri benim hayatımı alt üst ediyor...

Karımı terörize ediyor.

ooooo

Geceyi yine Basia'nın odasında geçirdim, ama bu sefer sadece sırtımı duvara yaslayıp yerde oturarak onun rüyasını izledim. Onu Aegis Ironclad'e bıraktıktan ve Coleman'a lobide gözlerini dört açması için kesin talimatlar verdikten hemen sonra, Ethan'ın evindeydim ve bu sözde tarikatı araştırmaya koyuldum.

Ethan ekranda ekranı kaydırıyor, sonra duruyor.

Oda, yalnızca beklemediği bir şey bulduğunda, parmakları hareket halindeyken durduğunda, omuzları bir şeye hazırlanıyormuş gibi gerildiğinde olduğu gibi sessizliğe bürünüyor.

“Pekala,” diyor sessizce. “İşin özü şu. Tarikat gerçektir. Hiç şüphe yok.”

Çenem kasıldı. “Peki, ne olmuş yani?” diye sordum.

Ethan sandalyesine yaslandı ve elini yüzüne sürdü. Monitörlerden yansıyan ışık, elmacık kemiklerinin üzerine sert gölgeler düşürerek onu daha yaşlı ve daha yorgun gösteriyordu.

“Peki ya çocukların çoğu?” diye devam ediyor. “Onlar hiç böyle biri olmadılar.”

Tekrar tıklamaya başlıyor, bu sefer daha yavaş. Bilinçli bir şekilde. Kumaşı yırtmak yerine iplikleri çekiyor.

“Bazıları mühürlü evlat edinme kayıtlarına karıştı. Bazıları yurt dışına gitti. Birkaçı farklı isimler altında orduya katıldı – aslında özel kuvvetlere. Birkaç STK çalışanı. Çoğu ise hiç kimse. Kağıt üzerindeki hayaletler.”

Bunu sessizce içime sindiriyorum. Zihnim boşlukları dolduruyor: korku ve ritüellerle büyütülen, sonra da dünyaya sadece yara izleri ve kötü başa çıkma mekanizmalarıyla bırakılan çocuklar. Çoğu yine de hayatta kalmayı seçti.

“Bu onların iyi oldukları anlamına gelmiyor,” diyorum.

“Hayır,” diye hemen onayladı Ethan. “Sadece... işlevsel. Ya da en azından ceset bırakacak şekilde şiddet içermeyen.”

Ekranı kaydırmayı tekrar durduruyor ve bir ekranı bana doğru çeviriyor.

“Ama bu,” diyor. “Bu uyum sağlamadı.”

Dosya gösterişli değil. İlk bakışta tehlike işareti veren hiçbir kırmızı bayrak yok. Sadece karartılmış bir isim, tam olarak uyuşmayan tarihler ve yıllar boyunca farklı kişiler tarafından yazılmış notlar var.

Entegre edilmedi.

Sabitleme davranışları sergiledi.

Sürekli şikayet odaklı yaklaşım.

Tedavi protokollerine uyulmamış.

Yazının devamını okudukça midem bulanıyor.

Ethan sözlerine şöyle devam ediyor: "O... takılıp kaldı. Çerçveden, kurallardan, ceza yapısından kurtulamadı. Bunları içselleştirdi."

Zorlukla yutkunuyorum. "Anlam?"

"Yani tarikat onu yıkmadı," diyor Ethan sessizce. "Üzerinde etkili oldu. En azından çöktüğünde onsuz nasıl yaşayacağını bilemeyecek kadar etkili oldu."

Şimdi psikiyatrik notları kendim inceliyorum. Her satır bir öncekinden daha kötü. Öfke içe yöneliyor. Sonra dışa. Otorite takıntısı. Saplantılı ahlaki hesaplamalar.

Kurban olmayı bırakmayı ya da istismarcı olmamayı asla öğrenememiş bir hayatta kalan.

Ethan ekliyor: "Yalnız başına. Hiçbir bağlantısı yok. Diğerleriyle hiçbir teması yok. Sonradan ne oldularsa oldular—" Belirsiz bir şekilde eliyle işaret ederek, isimsiz, sahipsiz hayatta kalanları kastediyor, "—bu adam onların bir parçası değil."

"Şimdi ideoloji kalmadı mı?" diye soruyorum.

Ethan başını salladı. "Hiçbiri kalıcı olmadı. Bir süre çeşitli davalara katılmaya çalıştı. Dini gruplara, aktivist hücrelere. Köprüleri çabucak yaktı. Çok aşırıydı. Çok... kişiseldi."

Parmaklarım farkında olmadan ekranı takip ediyor.

"Peki geriye ne kaldı?" diye mırıldanıyorum.

Ethan notun taranmış görüntüsünü açıyor. El yazısı sıkı, öfkeli. Tüylerimi diken diken eden, kontrollü bir şekilde yazılmış.

"Bir şikayetim var," diyor. "Hem de çok belirgin bir şikayet."

"Langford'a karşı," diyorum kesin bir dille.

Ethan da aynı fikirde: "Dinlemeyen adama karşıyız. Soruşturmaları kapatan, raporları reddeden, olayın örtbas edilmesine izin veren adama karşıyız."

Sözler göğsüme ağır bir yük gibi çöktü. Ethan'ın gerisini söylemesine gerek yok.

"Ve sevdiği şeylere karşı," diye bitiriyor sözlerini.

Basia'nın yüzü zihnimde beliriyor; gülümsemesi, inatçılığı, korktuğu halde hâlâ şaka yapmaya çalışması. Dünyayla arasına girmem için bana duyduğu güven.

Ellerim yumruk haline geldi.

"Bunun arzuyuyla ilgili olmadığını tahmin ediyorduk," diyorum yavaşça.

"Hayır," diye yanıtlıyor Ethan, sesi kasvetli. "Cinsel değil. Romantik değil. Bu anlamda bir saplantı değil."

"Bu bir ceza," diyorum. "Sembolik. Langford'a doğrudan ulaşamıyor, bu yüzden ona zarar verecek şeyi hedef alıyor."

Aramızda sessizlik hüküm sürüyor.

Bilgisayarların uğultusu. Dışarıdaki şehrin hafif gürültüsü. Kendi nabzım, eskiden olduğu gibi telaşlı değil, artık düzenli ve soğuk.

Sonunda bir karara vararak, "Güzel," dedim.

Ethan bana sert bir bakış attı. "İyi mi?"

Başımı bir kez salladım, zaten ayağa kalkmışım. Rotaları, olasılıkları ve nihai hedefleri çoktan düşünmeye başlamışım.

"Çünkü bu, onu bulduğumda," diyorum, sesim alçak ve sakin bir tonda, "onun kurtarılabilir olup olmadığını merak etmeme gerek kalmayacağı anlamına geliyor."

Ethan itiraz etmiyor. Bir süre beni izliyor, sonra yavaşça başını sallıyor.

"Bunu söyleyeceğini tahmin etmişim," diye itiraf ediyor.

"Bu, incinmiş bir çocuğun öfke patlaması değil," diye devam ediyorum.

"Bu, yetişkin bir adamın yaptığı seçimler."

"Evet," diyor Ethan. "Ve durumu daha da kötüleştiriyor."

Ekrana şöyle bir göz attım. Tarihler. Desen.

"Ne zaman daha büyük bir şeye kalkışacak?" diye merakımı yüksek sesle dile getiriyorum.

Ethan içini çekti. "Söylemesi zor. Ama artık hayatta olduğuna dair fiziksel tehditler, kopmuş vücut parçaları ortaya çıktıysa?" Yüzünü buruşturdu. "Yakında."

Çenem kilitlendi.

"Öyleyse beklemeyiz," diyorum.

"Hayır," diye onaylıyor Ethan. "Öyle değiliz."

Kapıya doğru yönelirken, aklımdaki her şeyi kesen, keskin ve kesin bir düşünce beliriyor.

Onu kaybetmek istemiyorum.

Acının adalet olduğuna inanan bir adam için değil.

Gömülü kalmayı reddeden bir hayalet için değil.
Ve bu benim kendi tereddüdümünden kaynaklanmıyordu.

CALEB

Basia, Coleman ve gece vardiyasında çalışan Gizli Servis ajanı Matty Wheeler için akşam yemeği hazırladım. Basia iki kadeh beyaz şarapla rahatladı ve Teddy'nin savaş zamanı anlattığı, çoğunda benim başrolde olduğum hikayelerine güldü.

Şimdi geriye dönüp baktığımda, neden zekama hakaret ettiğini anlayabiliyorum. Adam, sanki üniversitedeymişiz gibi beni Basia'ya övüp durdu ve benim en yakın arkadaşım olmaya karar verdi.

Talihsiz ismini bir kenara bırakırsak, Matilda'yı seviyorum. Kahverengi saçları ve gözleri, ortalama boyu ve yapısı ve sade kıyafetleri onu mükemmel bir ajan yapıyor; kendini içine soktuğu her duruma tamamen uyum sağlıyor. Ayrıca Kane'den de onu araştırmasını istedim ve şüpheli bir şey bulamadı. Bu, güvenimi kazanmak söz konusu olduğunda çok önemli bir adım. Coleman ve Wheeler da isteyken de aynı şekilde tetikteyim; Basia'yı, onlar gelmeden önce olduğu gibi tamamen koruyorum.

İki saat sonra Coleman, Wheeler'ı çıkış yolunda lobiye kadar uğurluyor ve ben de Basia yatağa hazırlanırken bulaşıkları yıkıyorum. Zihnim, tekerleğinde dönen bir hamster gibi, saatte yüz mil hızla dönüyor, dönüyor, dönüyor. Ve ne kadar koşarsam koşayım, hedefim hep aynı: Basia.

Sessiz dairede fazla gürültülü gelen bir sesle kahve fincanını kurutma askısına koyuyorum. Bu kontrolsüzlüğe daha fazla dayanamıyorum. Denemeye çalıştım. Gerçekten denedim.

Bir fincan papatya çayı yaptıktan sonra Basia'nın kapısını çalıyorum. Poe, misafirler gittikten sonra gelen huzurdan duyduğu memnuniyeti ifade

ederek bacaklarıma sürtünüyor, ardından hızla oturma odasına doğru koşuyor, orayı yeniden fethetmeye hazır.

Basia yatağında bağdaş kurmuş oturuyor ve telefonundan bir şeyler okuyor.

Elimdeki dumanı tüten fincana işaret ederek, "Uyumana yardımcı olsun diye sana biraz çay yaptım," dedim.

Yüzünde beliren o nazık gülümseme beni suçlu hissettiriyor, kalbim göğsümde sıkışıyor.

"Sanki aklımı okuyorsun," diye iç çekti, sonra telefonunu yatağın üzerine koydu ve iki eliyle bardağı kavramak için uzandı.

"Dikkat et, sıcak," diye uyardım, gözlerine bakmaktan kaçınarak.

Basia, küçük bir yudum almadan önce yzeyeye üflüyor.

"Mmm, mükemmel," diye inliyor, bu da benim testislerimin zıplamasına neden oluyor. "Yaptığın her şey mükemmel."

İtirafından dolayı kulaklarının uçları kızarmıştı ve sanki narin elleriyle aklımdaki tüm şüpheleri silip sprmştı. O da beni istiyor, biliyorum. Bu, benimle birlikte olacağı anlamına gelmiyor; ben hala onun çok altındayım. Ama arzu var.

Onun ayını yavaşça içerken yaptığı sıradan sohbeti izliyorum, sonra baş parmağımla koridoru işaret ediyorum.

"Duşa gireceğim. İyi uyu, Basia."

"Sen de, Caleb," diye mırıldandı boğuk bir sesle. Gözleri çoktan kapanmaya başlamıştı. Tam zamanında.

Penisimin zonklamasını umursamadan, üstünkörü bir şekilde yıkanıp, üzerime sadece bir havlu sararak banyodan ıktım—Basia şimdiye kadar derin bir uykuya dalmış olmalıydı. Yine de, rüyalarının gerçeklikle karışmaya başlaması ihtimaline karşı, anonimlik sağlayacak bir şey bulmak için taktik tehizatımı karıştırdım. Kompakt bir gaz maskesi seçtim.

Mükemmel. Zaten onu pmemeliydim... ona bağlanmamalıyım.

Zaten yeterince zor durumdasın, Ward.

Bu ilk defa olmasa da, bunun berbat bir fikir olduğunu söyleyen i sesimi görmezden gelip Basia uyurken odasına giriyorum.

rtnn altına girme fırsatı bile bulamadan, üzerinde minik kırmızı laleler baskılı soluk pembe pijamalarıyla yorganın üstünde uzandı.

Bardağın içine bir göz attım—boş. İşte benim iyi kızım.

Derin, canlandırıcı bir nefes alarak onu tamamen sırt üstü yatırdım, sonra pijamasının altını aşağı kaydırdım. Beyaz klotundaki küçük kırmızı

fiyonk, penisimi giydiğim havlunun üzerinde kabartarak düğümün çözülmesine tehlikeli derecede yaklaştırdı. Eğilip maskeyi indirdim, böylece örtülü vajinasından gelen temiz, yumuşak kokuyu içime çekebildim.

Bacaklarımın ikisini de üzerine atıp, rahatça hayranlıkla izleyebilmek için diz çöküyorum. Dudakları dolgun ve belirgin, klitorisinin küçük çıkıntısına doğru eğimli. Başparmağımı üzerine bastırıp, yavaş yavaş daha fazla baskı uyguluyorum, ta ki uykusunda iç çekip uyluklarını birbirine sıkıştırmaya çalışana kadar.

Onlara izin vermiyorum. Onun, bacaklarını kurbağa pozisyonunda açmama, saatlerce sürecektir nefis, şehvetli işkence için kendini benim merhametime teslim etmesine razı olacağı bir dünya hayal ediyorum.

Parmaklarımı kaldırdığımda, bal gibi parıldayan parmaklarım çıkıyor ve külotun bastırdığım yerinde ıslak bir leke oluşuyor. Bir homurtuyla yüzümü aşağı indirip, kumaşın üzerinden emerek vajinasının olabildiğince büyük bir kısmını ağzıma alıyorum.

Çok lezzetliydi. Ama yetmedi.

Parmaklarımı kasık bölgesinin altına sokup, alt dudaklarının üzerinden sürükleyerek, zaten akmakta olan sıvılarla iyice ıslatıyorum. Parmaklarımı yavaşça içeri iterken penisimden sıvı sızıyor, kadifemsi duvarları, asla yaşayacağımı düşünmediğim çılgın bir cennet. Benim gibi bir adamın, ellerimde bu kadar çok kan varken, bunu yaşayacağını hiç düşünmemiştim. Şimdi bu güzel meleği uyurken zevklendirmek için kullandığım ellerimle...

Basia'nın başı geriye doğru eğiliyor, ben de parmağımı döndürüp üst üste binen sinirlerin süngerimsi bölgesini buluyorum, ritmik bir şekilde ona bastırıyorum ve maskeyi tekrar yüzüme yerleştirmeyi hatırlıyorum.

Havlunun kumaşı penisimin ucuna sürtünüyor, bu yüzden onu çekip atmak için kısa bir süre duruyorum, böylece penisimi serbest bırakıyorum ve ardından ıslak külotunun üzerinden klitorisini masaj yapmaya başlıyorum.

Uykusunda mırıldanıyor ve ben de yavaşlayıp, söylediklerini duyabilmek için daha yakına eğiliyorum.

"Lütfen," diye fısıldıyor, bu da penisimin alt karnıma sürtünmesine neden oluyor.

"Lütfen, ne istiyorsun canım?" diye soruyorum sessizce, sesim gaz maskesinin ardında boğuk çıkıyor. Ardı ardına üç sert hareketle içine giriyorum. "Bunun devamı mı? Yoksa... dur?"

Penisimi çıkarıp bir elimle uyluklarını okşarken, diğer elimi penisimin etrafına sarıp sertçe sıkıyorum.

"Hayır, yapma," diye yanıtlıyor, gözleri hâlâ kapalı. Nefesimi tutuyorum, elim penisimde donmuş halde. "Durma," diye fısıldıyor Basia.

Sanki sözlerinin kalbim üzerinde bir gücü var, onu yeniden çalıştırıyor, damarlarıma kan pompalıyor ve tenimde memnuniyetle karıncalanma hissi yaratıyor.

"Seni asla yarı yolda bırakmayacağım, sevgilim," diye söz veriyorum ona. "Her zaman doyduğundan emin olacağım."

Boşalma ihtiyacı beynimi bulandırıyor, içimde var olduğunu bilmediğim bir canavar onu ele geçirmek, onunla sevişmek, içini benimle doldurmak için ağzının suyu akıyor. Ama yüzüne baktığımda, hafifçe inleyip durmasına rağmen hâlâ masum görünen yüzüne, dişlerimi sıkıp tıslıyorum.

Bunu yapamam. En azından... bu gece değil.

Külotunu yırtmak yerine, yukarı doğru hareket edip bacaklarının üzerine çıkıyorum ve penisim en çok olmak istediği yere denk geliyor. Onu kavrayıp penisimin ucunu, ıslak kumaşın altından neredeyse görünen şişmiş klitorisinin tam üzerine, kasık bölgesine hafifçe vuruyorum. Ön boşalma sıvım ve onun uyarılması cinsel organlarımızı birleştirdiğinde, acı dolu bir inilti çıkarıyorum.

"Seni o kadar çok istiyorum ki, Basia," diye hırlıyorum. "O kadar çok istiyorum ki, canım acıyor."

Kalçalarımı ileri geri hareket ettirirken penisimi vücuduna bastırıyorum; her yukarı doğru hareket klitorisine çarpıyor, her aşağı doğru hareket ise klitorisine sürtünüyor.

"Seni boşalana kadar kadife bir kırbaçla amına vuracağım," diyorum ikimizi de daha da yükseltirken. "Sonra da tekrar boşalana kadar seni sapıyla becereceğim."

Daha hızlı hareket ediyorum, hareketlerim daha sarsıntılı, daha kontrolsüz. Kendimi onun içinde, bedeninin içinde, aramızda başarısız bir bekaret kemeri gibi duran külotunun içinde kaybediyorum. Yakında onları benimle boyayacağım.

"Ah," diye inledi Basia, vücudu altımda gerilirken.

"Beni mi rüyada görüyorsun, sevgilim?" diye tısladım dişlerimin arasından. "Benim için mi gelmeye geldin?"

Elimle göğüslerinden birini kavrayıp, tişörtünün üzerinden meme ucunu çekiştiriyorum.

"Söyle bana," diye emrettim, kelimeler maskemin filtrelerinden inanılmaz derecede uğursuz geliyordu. "Söyle bana, seni kimin becermesini istiyorsun, Basia?"

"Caleb," diyor uzun ve iniltili bir şekilde, kaderini imzalayarak.

"Doğru. Sen benimsin. Tamamen benimsin."

Her cümleyi sert bir vurguyla noktalıyorum.

Basia'nın göz kapakları hafifçe aralandı, böylece loş ışığın cam yüzeye yansımaları görebildim. Sonra, bedeni benimkilerin altında gerilirken gözlerini sıkıca kapattı.

"Ah, kahretsin," diye inledim, iç çamaşırının üzerinden birbirimize bağlandığımız yerde orgazm dalgalarını hissettiğimde. "Kahretsin, Basia!"

Sonunda kendimi bırakıp boşalırken, hayal ettiğim gibi Basia'nın külotunun üstünü ve karnının alt kısmını sıvıyla boyarken, hırıltılarımı bastırmaya zahmet etmedim. Son damla boşalana kadar penisimi sıkmaya devam ettim, sonra parmaklarımla ovalayarak boşalmanın onun boşalmasıyla karışmasının tadını çıkardım.

Boşalmanın ardından gelen aydınlanma anında hâlâ nefes nefeseydim.

"Aptal, aptal, aptal," diye kendi kendime söylenip durdum ve daha önce attığım havluyla menimi olabildiğince sildim. Yarın farklı bir iç çamaşırı giydiğini fark etmeme ihtimali ne kadar?

Tamamen yok.

Yine de, aptallığımın cezasıymış gibi, onun cinsel organına gerçekten bakmama izin vermeden onları aşağı çekiyorum. Temiz bir bez alıp onu nazikçe temizliyorum, sonra dantelli olanlardan kaçınarak, çekmecesinde sakladığını bildiğim benzer bir çift alıyorum. Son olarak, pijamasını tekrar giydirip, okuma koltuğunda tuttuğu örtüyle üzerini örtüyorum.

Dakikalarca sessizce ona bakarken yumruklarım sıkıp gevşiyor.

Kendimi kontrol etmezsem, onu tamamen yoldan çıkaracağım.

Ve bunun için bana teşekkür etmesini sağlayacağım.

Son bir özlem dolu bakışla, başucundaki lambayı söndürerek odayı karanlığa boğdum.

BASIA

Uyanınca nefesim kesildi, etrafımda rüyalarımıdaki adamı arıyordum. Her şey çok gerçek gibiydi, ama anıların kenarları bulanık ve kum saati gibi akıp gidiyordu.

Adam diz çökmüş, bana dokunuyor, sürtünüyordu. Ve tıpkı rüyalarındaki gibi, gerçek hayatta yaşadığım herhangi bir karşılaşmadan daha iyiydi. Kocaman, inanılmaz derecede fit, dövme ve eski BDSM romanlarımdaki karakterlerden biri gibi küfürbaz bir ağzı vardı.

Adam... Caleb'di.

Bundan eminim. Yüzünün alt yarısını koyu bir şey örtse bile, o geniş omuzları, o etkileyici kahverengi gözleri ve kolonyasının kokusunu karıştırmam mümkün değil.

Tek soru şu... Bu bir rüya mıydı? Yoksa başka bir şey miydi?

Peki neden tamamen panikle miyorum? Sonuçta, içgüdülerim doğruysa ve bu sadece inanılmaz derecede erotik bir rüya değilse, korumam odama girip uyurken beni orgazma ulaştırmış demektir. Bunu daha önce yapmış mıydı? Yani, onu çok sık rüyalarımda görüyorum...

Yanımda duran telefonumu bulup mesajlarımı açıyorum. Ciddi ve kuralcı Morgan'ın mesajını geçip Barbara'nın mesajına dokunuyorum. O gürültülü ve maceraperest biri. Anlayacaktır. Belki.

Ben:

Cevap gelmesi hiç uzun sürmüyor, sadece birkaç saniye içinde endişeyle yatak odamın neredeyse kapalı kapısına bakıyorum.

Dikenli teller:

Kesinlikle! Dedikoduları anlat

Çay... Komodinin üzerinde duran boş çay fincanına bakıyorum. Caleb'in bana çay yapması alışılmadık bir durum değil, ama son zamanlarda her gece yatmadan önce mutlaka bir fincan getiriyor. Fincanı alıp dibinde kurumuş kahverengi sıvıya bakıyorum. Tabii ki, olağandışı bir şey göremiyorum. Dikkatlice fincanı yerine koyup banyoya gizlice giriyorum.

Caleb mutfakta kahvaltı hazırlıyor, Poe miyavlıyor ve kendi yemeğini istiyor. Kapıyı kilitliyorum ve duşu açıyorum, sonra Barbara'nın telefonuna dokunuyorum. Sadece bir zil sesi sonra cevap veriyor.

"Kadın, neden bu kadar geç kaldın? Üç dakikadır banyoda seni bekliyorum."

Bu görüntüyü görünce gülmeden edemiyorum.

"Ben de banyodayım," diye fısıldıyorum. "Büyük zihinler mi?"

Barbara tuvaletle ilgili bir espri yapma fırsatını kaçırıyor.

"Pekala," diye başladı kısık bir sesle. "Çok ciddi bir sorun ya da akıl almaz bir durum olmadıkça böyle mesaj atılmaz. Hangi durumla karşı karşıyayız?"

"Muhtemelen ikisi de," diye fısıldadım, kalçamı banyo tezgahına yaslayarak. Aynada kocaman açılmış gözlerim, dağınık saçlarım, yapmamam gereken bir şey yaparken yakalanmışım gibi kızarmış yanaklarım yansıyor. "Bir... rüya gördüm."

Barbara homurdandı. "Bas, eğer beni banyodan arayıp seks rüyasından bahsediyorsan, telefonu kapatıyorum."

"Yapma," dedim hızla. "Lütfen. Bu... farklıydı."

Bir an duraksıyor. Sonra bir hava akımı geçiyor ve tekrar konuşuyor. "Tamam. Dinliyorum."

Yutkunuyorum. Arkamda düşün tıslama sesi geliyor, buhar aynayı buğulandırıyor. Tam da neyi açığa çıkarmam gerektiğini düşünürken kalbim tekrar hızlanmaya başlıyor.

"Rüyamda odamda biri vardı," diyorum yavaşça, her kelimeyi özenle seçerek. "Birisi bana dokunuyordu. Duygusal bir şekilde... Şiddetli değildi, sadece... çok gerçekçiydi. Sanki hiç uyumuyordum."

Barbara sözümü kesmiyor.

“Ve bunu hissedebiliyordum,” diye devam ediyorum. “Sadece belirsiz, rüya gibi bir şekilde değil. Tanıdık bir şeydi.”

Barb nazikçe, "Basia," dedi, "kimin yüzünü gördün?"

Gözlerimi kapatıyorum. "İşte mesele bu. Yapmadım. Aslında yapmadım. Ama biliyordum."

Telefonun diğer ucunda nefesi kesiliyor, sanki gerçekten de çok önemli bir dedikodu anlatıyormuşum gibi. "Kimi tanıyordun?"

“Caleb.”

Bu kelime, tıpkı adamın kendisi gibi, aramızda ağır ve elektrikli bir şekilde asılı duruyor.

“Pekala,” diyor Barbara dikkatlice. “Henüz paniğe kapılmıyoruz. Gerçekleri ortaya koyalım. Çok stres altındasınız. Bir sapığınız var. Travma sonucu şekil almış bir Yunan heykeline benzeyen bir adamla yaşıyorsunuz. Rüyalar... yaratıcı olabiliyor.”

“Biliyorum,” dedim hızla. “Bunların hepsini biliyorum. Ben de kendime aynı şeyi söyledim. Ama Barb... rüya gibi gelmedi. Sanki çok ateşli bir şeyin ortasında uyanmış gibiydim.”

Saate bakıyorum ve soyunmaya başlıyorum. Dikkatli olmazsam yine işe geç kalacağım ve düşün sıcaklığı beni cezbediyor. Pijamalarımı katlamayı bitiriyorum ve buğulanmış aynada kendime bakıyorum.

Bu da ne...

"Ve," diye ekliyorum, sesim artık zar zor duyuluyor, "başka şeyler de var."

"Örneğin," diye soruyor Barbara.

Tereddüt ediyorum, sonra kendime bakıp zaten bildiklerimi tekrar kontrol ediyorum.

"Yatağa girerken giydiğim iç çamaşırını giymiyorum."

Sessizlik.

"Kızım... ne?" diye soruyor Barbara sonunda.

“Dün gece ne giydiğimi çok iyi hatırlıyorum,” diye aceleyle devam ettim, kelimeler birbirine karışıyordu. “Beyaz pamuklu olanıydı. O yumuşak, üzerindeki o aptal küçük kırmızı kurdeleli olanı. Hatırlıyorum çünkü neredeyse giymeyecektim, ama çamaşırları yeni yıkamıştım ve hala sıcaktı.”

Boğazım düğümleniyor. Tekrar aşağı bakıyorum.

"Mor, dikişsiz bir pantolon giydim," diye fısıldadım. "Bunlarla asla uyumazdım."

Barbara sertçe nefes verdi. "Tamam. Tamam. Henüz panikleme. Uyurken değişmiş olma ihtimalin var mı?"

"Uyurgezer değilim," diyorum. "Hiç olmadım. Olsa bile... neden kalem etek giyecekmişim gibi işlevsel bir şeye bürüneyim ki?"

Barbara yavaşça, "Bas," diyor, "İtiraf etmeliyim ki bu biraz tuhaf."

"Evet," diye hırıltılı bir sesle konuştum, sonra boğazımı temizledim. "Ha, bir de Caleb bana çay getirmeye başladı. Her gece. Papatya çayı. Bazen zencefilli. Uyuyabilmem için."

"Peki, gerçekten de uyumanıza yardımcı oluyor mu?" diye soruyor.

Son zamanlarda ne kadar derin uyuduğumu düşünüyorum. Poe'nun dikkat çekmek için yüzüme vurarak beni uyandırdığı bir an bile olmadı. Rüyalarım ne kadar... canlıydı.

"Evet," diye fısıldıyorum.

Barbara bir an sessiz kalıyor, sonra düşünceli bir şekilde mırıldanıyor.

"Pekala. İşte önemli kısım. Şu anda nasıl hissediyorsunuz?"

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani," diyor dikkatlice, "korkuyor musunuz? Tiksiniyor musunuz? Kızgın mısınız? Ethan ve ben bazı... şüpheli şeyler yaptık. Bu yüzden yargılamayacağım."

Tırnaklarımdaki pembe ojelerin dökülmeye başladığını görünce gözlerimi aşağıya eğiyorum.

Bir süre sonra, "Kafam karışık," diye itiraf ediyorum. "Utaniyorum. Biraz da sarsıldım."

"Peki, ne olmuş yani?" diye soruyor, kelimeyi uzatarak.

"Ve..." diye tereddüt ediyorum. "Korkmuyorum. Kendimi tacize uğramış hissetmiyorum. Bu... Caleb."

İşte bu. Uzun zamandır etrafında dolandığım gerçeği sonunda yüksek sesle dile getirdim.

Barbara derin bir nefes verdi. "Pekala. Bu önemli."

"Öyle mi?" diye soruyorum, elimi saçlarımın arasından geçirerek. "Çünkü eğer korumam uyurken bana bir şey yaptıysa, hemen polisi aramam gerekmez mi?"

"Teoride mi? Evet," diyor nazıkçe. "Gerçekte mi? Bu çok karışık. Ve kişisel. Ve bu adamların tarzına çok uygun."

Zayıf bir kahkaha attım. "Bu hiç de iç rahatlatıcı değil."

"Basia," diyor kararlı bir şekilde, "Bunun doğru olduğunu söylemiyorum. Sadece şu anda hiçbir şeye karar vermek zorunda

olmadığını söylüyorum. Şu an güvendesin, tamam mı?"

Kilitli banyo kapısına göz atıyorum. Etrafımı saran buhara. Mutfakta Caleb'in hareketlerinin hafif seslerine, tamamen sıradan bir şeye. Biliyorum ki beni canı pahasına korurdu.

"Evet... Ben."

"Güzel," diyor Barbara. "Öyleyse derin bir nefes al. Duşunu bitir. Ve henüz onunla yüzleşme."

"Henüz mü?" diye tekrarlıyorum.

"Yine de," diye onaylıyor. "Çünkü eğer bir şeyler oluyorsa, kanıta ve açıklığa ihtiyacınız var. Yoksa hayatınızı mahvedersiniz."

Göğsüm sıkışıyor. Uyandığımdan beri aklımdan geçenleri nihayet dile getirirken kalbim kulaklarımda gümbür gümbür atıyor.

"Ya onun durmasını istemezsem?"

"Ah, evet. İşte orada." Barbara'nın sesinde şimdi bir gülümseme var ve yüzüme kan hücum ettiğini, savunma mekanizmalarımın yumurta fiyatından daha hızlı yükseldiğini hissediyorum.

"Varsayımsal konuşuyordum. Şöyle demedim—"

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye nazikçe sözünü kesti. "Bas, o adama ilk günden beri aşıktın. Ve belli ki o da aynı şekilde hissediyor, ancak yaklaşım tarzı... objektif olarak bakıldığında biraz yanlış."

Alnımı soğuk fayansa yaslayıp, yarı histerik bir kahkaha attım.

"Peki, ne yapmalıyım?"

Barbara mırıldandı. "Eğer onun durmasını istemiyorsan, sanırım yapacak bariz bir şey yok. Dikkatli ol. İçgüdülerine güven. Ve belki de... bu gece çayı içme."

Yutkunuyorum. "Yani... ona bir oyun mu oynadın?"

"Aynen öyle. Onu suçüstü yakalayın, tabiri caizse. Doğrulayın. Peki ya Bas?"

"Evet?"

"Eğer bu konuyu tekrar konuşmak isterseniz... Ben buradayım."

Gözlerim minnet duygusuyla parlıyor. Koruma görevlimin tutuklanmasından ve sapık bir takipçi tarafından öldürülmemden başka kiminle bu konuları konuşabilirdim ki?

"Teşekkürler, Barb," dedim sesim kısık bir şekilde.

"Her zaman," diyor usulca. "Şimdi git ve ciddi bir ifade takın."

Telefonu homurdanarak kapatıyorum ve sonunda duşa giriyorum—tabii ki o rahatsız edici mor külotu çamaşır sepetinin derinliklerine tıktırdıktan

sonra. Hızlıca durulandıktan sonra, duşu kapatıp buhar dolu sessizliğe çıkıyorum, zihnim uğulduyor.

Pembe, yumuşak sabahlığıma sarınmış halde banyo kapısını açtığımda, kahvaltının kokusu beni karşılıyor. Yumurta. Tost. Kahve. Kısa sürede alıştığım bir lüks.

Caleb'in sesi koridordan yankılanıyor, sakın ve tanıdık. "Günaydın, Basia. İyi uyudun mu?"

Gözlerimi kapatıyorum ve hayallerimdeki adamın bana hissettirdiklerini düşünüyorum. Caleb'in bana hissettirdiklerini.

Tüylerim diken diken oldu. Gözlerimi açtığımda, önceden hazırlanmış bir planım vardı.

"Evet," diyorum, ışığa doğru adım atarken zoraki bir gülümsemeyle. "Tam bir kaya gibi."

CALEB

"İyi olduğundan emin misin?" diye sordum Basia'yı masasına kadar götürürken.

Tacizci daha da ileri gidince, gün bitmeden önce çalışma alanını kontrol etme konusunda anlaşılmayı başardım.

Basia buna uzlaşma dedi.

Yeterli değil, dedim.

"Evet, neden olmasın ki?" diye soruyor gülümseyerek. "Bir sapığım bana birinin vücut parçalarını gönderiyor. Her şey yolunda."

Homurdandım. "Haklısın. Ben bir pisliğim."

Bu durumda hangi aklı başında kadın kendini iyi hisseder ki? Sadece paranoyaklık yapıyorum... Belki de dün geceden hatırlamaması gereken bir şey hatırlıyordur diye düşündüm. Ama hatırlasa bile, bana böyle gülümseyeceğini sanmıyorum. Muhtemelen lobiye girer girmez Teddy'ye kelepçe taktırırdı.

Bunun yerine, onu öyle bir gülümsemeyle karşıladı ki, kafasını sivilce gibi patlatmak istedim. Hatta vardiyası bitene kadar bekleyip, müşteriye günaydın diyebilmek için bekleyen Matty'yi bile etkilemiş.

Basia çantasını masasına bırakıp paltosunu çıkarırken, "Sen bir pislik değilsin," diye mırıldandı. "Sadece bir adamım."

Başımı yana eğdim. "Teşekkür ederim... sanırım?"

"Basia!" diye seslendi iş arkadaşlarından biri, yanıma gelip merakla bana bakarak. Onun iş hayatıyla ilgili araştırmalarımın tanıyorum onu; adı

Greg ve tam bir ukala gibi görünüyor. "Bugün işe bir arkadaşını mı getirdin?"

Evet, kesinlikle tam bir ukala havası var. Basia'nın gözleri kocaman açılmış, yanakları utançtan kızarmış.

"Şey, evet. Bu Caleb. O benim—"

"Sevgilim," diye araya girdim yumuşak bir sesle, elimi uzatmadan önce. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Greg bana, sonra elime göz kırptı ve sonunda nazikçe elimi tuttu. Ölü bir balık gibi tokalaştı - tahmin edilebilir bir şeydi. "Barton, sevgilin olduğunu bilmiyordum."

Basia'nın gözlerindeki ifade, kendisinin de böyle bir şeye sahip olduğunu bilmediğini gösteriyor, ama yine de gergin bir şekilde gülüyor. "Sürpriz."

Neden onun erkek arkadaşı olduğumu söyledim de, mesela, büyük şehri ziyaret eden taşradan gelen yaşlı bir kuzeni olmadığımı? Bir müşterinin sevgilisiymiş gibi davranmak ilk defa olmuyor. Ama keşke gerçek olsaydı diye düşündüğüm ilk sefer bu.

"Eh, Caleb'in şimdi gitmesi gerekiyor," diyor Basia yapmacık bir gülümsemeyle.

Kocaman bir sırtıtışla onu kucaklayıp başının tepesinden öptüm. Bu durumdan olabildiğince faydalanacağım; uyanık dünyada Basia ile birlikte olmaya en çok yaklaştığım an bu olacak.

"Sonra görüşürüz canım," diye mırıldandım, şaşkınlıkla nefesini tuttuğunda ona göz kırptım.

Greg onunla sohbet etse de, asansöre doğru yürürken Basia'nın gözlerinin arkamda olduğunu hissedebiliyorum.

ooooo

Aegis Ironclad'ın dışında, Coleman'ın yanına doğru yürüyorum ve işe geri dönüyorum.

"Kimliğiniz belli oldu mu?" diye sordum ona.

Bana doğru kaşını kaldırdı. "Az önce geldi."

"İyi."

Teddy alaycı bir şekilde, "Söyleyeceğin tek şey bu mu? İyi mi? Sanki sen de bir medyum değilmişsin gibi mi?" dedi.

"Evet," diye homurdandım. "Peki, o kim?"

“Sıradan bir kız. Nasıl bir bağlantısı olduğunu anlamıyorum. Sabıka kaydı yok, büyük bir aileden gelmiyor. Sanırım tek bir tuhaflık var.”

Gözlerimi dik dik süzerek, devam etmesini bekliyorum.

Coleman ses tonunu değiştirir. "Ne garip bir şeydi Teddy? Ha, sorduğun için teşekkürler Caleb."

Elimle yüzümü okşayarak ona istediğini veriyorum.

"Ne garip bir şey, Teddy?"

Sanki geçici kız arkadaşımı taciz eden sapık tarafından öldürülmüş, muhtemelen ölmüş bir kadından bahsetmiyormuşuz gibi.

"Şey, on iki yaşına kadar doğum belgesi yoktu," diye nihayet söylüyor.

Kasıldım, tetikteydim. Coleman bunu anında fark etti ve ciddileşti.

"Bu senin için bir anlam ifade ediyor," diye tahmin yürütüyor.

"Evet. Bunun bir anlamı var."

Uzun ve bıkkın bir iç çekişle, "Bunu sınıfın geri kalanıyla paylaşacak mısın?" dedi.

Ethan'la birlikte bulduklarımızı kendime saklamak konusunda tereddüt ettim. Ama sonunda, ne kadar çok kişi görürse o kadar iyi olacağına karar verdim.

"Notlarda bahsedilen tarikat gerçektir. Ya da hâlâ öyle. Bahsedildiği her yerde, doğum belgesi olmayan çocuklar ortaya çıkıyordu."

Teddy kısık bir sesle ısıklık çaldı. "Sanki bu tarikatın içinde doğmuşlar gibi mi? Bu demek oluyor ki..."

"Kadınları, muhtemelen erkekleri de köle olarak tuttular ve uyguladıkları sapık ritüeller için yeni denekler yarattılar," diye tamamliyorum sözünü, o yarım bırakınca.

Coleman bir an sessiz kalıyor, taksilerin korna sesleri görünürdeki düşünce sürecinin arka plan gürültüsünü oluşturuyor.

"Anlamıyorum," diyor sonunda. "Vali ile kızı arasında nasıl bir bağlantı var? O zamanlar kendisi de daha çocuktü."

Telefonumu çıkarıyorum bile, Ethan'a mesaj göndermeye hazırım.

"O sadece bir sülük," diye mırıldanıyorum. "Valiyi, o zamanlar senatörü, soruşturmanın düşmesine izin verdiği için cezalandırmanın bir yolu. Tıpkı şimdi düşürüldüğü gibi."

Ben:

Kulağa ve parmağa bir tarikat kurbanı aitt.

Bence Ethan sadece düşünceleriyle yazmanın bir yolunu buldu; yanıt o kadar hızlı geliyor.

Kane:

Hangisi?

"Adın ne?" diye sordum şaşkınlık içindeki Coleman'a.

"Ah. Şey..." Bir saniye telefonuna bakıyor. "Ana Danbury. Anlaşılan, eğer bir adı varsa da bilmiyormuş ve soyadı bulunmuş."

Ethan'a bu bilgiyi aktarırken kalbim sıkışıyor. Basia benim tek önceliğim olsa da, onun durumuna karşı kalpsiz ve duyarsız değilim. Zor bir hayat yaşadı ve muhtemelen sonu da bir o kadar zor oldu. Peki ne için? Ona ilk zarar verenlerin dikkatini çekmek için mi? Bu şerefsiz hasta ve ortadan kaldırılması gerekiyor.

"Demek yakınlarda bulunmuş," diye düşündüm kendi kendime. "Şehirde mi yaşıyordun?"

"Evet," diyor Teddy sessizce, yüzündeki tüm mizah izleri kaybolmuş bir şekilde. "Queens'te bir kuru temizlemecide çalışıyordu." Telefonundan okuyor. "Manfredi's. Ayrıca ek iş olarak temizlikçilik de yapıyordu."

Yani muhtemelen zar zor geçiniyorlar. Çok yazık.

Kane:

Onun sıkça bulunduğu bölgelerde yüz tanıma için arama parametreleri belirleyeceğim, ardından sonuçları bilinen tarikat üyeleriyle karşılaştıracam.

Ben:

Beni gelişmelerden haberdar edin.

"Kane'e mesaj mı atıyorsun?" diye soruyor Coleman, sesi tekrar yerine gelince. Ona göz ucuyla bakıyorum. "Hadi ama, bu işte başka kimi görevlendireceksin ki? Ethan en iyisi."

O en iyisi. Ve başka bir masum kadına zarar vermeden önce Basia'nın sapığı olan kişiyi bulmama yardım edecek.

Elimdeki telefon çalışıyor, yeni bir mesaj geldiğini bildiriyor.

Kane:

Bunu biliyorsun. Ama bence artık adamları işe almanın zamanı geldi.

Sözleri duyunca çenem kasıldı. "Adamlar" derken Killian Cross ve Damien Hale'i kastediyor, uğruna hayatımı feda edebileceğim silah arkadaşlarımı. Ve bir yandan bu herifi tek başıma alt edemeyeceğim ima edilince sinirlenirken, mantıklı tarafım Basia'nın en iyisini hak ettiğini biliyor. Ve bu adamlar mı? İşte onlar en iyisi.

BASIA

Bir gözüm izlediğimiz filmde, diğer gözüm Caleb'de. Bana getirdiği büyük fincan çay ellerimi ısıtıyor ama sadece yudumluyormuş gibi yapıyorum. Arkasını dönmesini bekliyorum ki zavallı bir saksı bitkisine, Caleb hayatıma girip onları düzenli olarak sulamaya başlamadan öncekinden beri hiç olmadığı kadar iyi bir uyku verebileyim. Ondan önce muhtemelen çok kış uykusuna yatmışlardır.

Caleb bana şöyle bir baktı. "Çay güzel mi?" diye sordu gelişigüzel.

Ona gülümserken titreyen ellerimi kontrol etmeye çalışıyorum. Olacaklardan korkmuyorum, belki normal bir kız korkardı. Hayır, heyecanlıyım, gerçek mi yoksa hayal mi ettiğimi görmek için sabırsızlanıyorum ve eğer gelirse uyuyormuş gibi yapamayacağımdan endişeleniyorum.

Bütün gün, parçalanmış hafıza parçalarını bir araya getirmeye, gerçek olabilecekleri ve kesinlikle rüya olanları ayırmaya çalıştım. Bu da seks ve Caleb, Caleb ve seks hakkında düşünmek anlamına geliyordu. Saatlerce zihnimde bu döngü devam etti. Hatta öğle arası tuvalette iç çamaşırımı çıkarmak zorunda kaldım çünkü ıslanmış ve rahatsız ediciydi.

Ekranda gösterilen ucuz uzaylı filmine dalmış gibi yaparken, kirpiklerimin altından sert çene hattına hayranlıkla bakıyorum. Günün bu saatinde, sakalı iyice uzamış, yanaklarını ve çenesini kaplamış ve geceleri bacaklarımın arasında hissedip hissetmediğimi hatırlamak için can atıyorum.

Aklıma sürekli dönüp duran, sadece onun cevaplayabileceği bir soru var. Onun gibi inanılmaz yakışıklı bir adamı, geceleyin isimsiz ziyaretlere başvurmaya iten ne? Neden bana beni istediğini söylemiyor? Eminim ki benim ona karşı hislerimi biliyordur.

"Bana dik dik bakıyorsun," diyor gözlerini bana çevirmeden.

Aman Tanrım! Gizli saklı davranmaktan tam anlamıyla sapık birine dönüştüm, tamamen ona doğru döndüm ve Caleb Ward'ın büyüüne kapıldım.

"Şey, kaş çatma çizgilerine hayran kaldım," diyorum. Caleb kaşlarını çatıyor. "Şey... Ben yatmaya hazırlanıyorum."

Muhtemelen içine bir şey katılmış olan çayı dökmemeye dikkat ederek ayağa kalktım. Caleb, devasa, askeri görünümlü akıllı saatine baktı.

"Daha çok erken," diyor kaşını kaldırarak.

Kahretsin, şüpheleniyor. Normal davranmaya devam et bakalım, Bas.

"Duş alıp yatakta uyuyana kadar kitap okuyacağım," diyorum, umarım yapmacık olmayan bir gülümsemeyle.

Caleb yavaşça başını salladı, sonra tekrar televizyona döndü; ancak yumruğunu sıkıp gevşettiğini gördüm.

"İyi geceler," diyorum neşeyle.

Ama onun olası ziyareti konusunda bu kadar endişeliyken uyuyacak halim yok.

∞∞∞∞

Uyuya kalmışım.

Duş aldıktan ve üzerimdeki çayın çoğunu döktükten sonra, uyuyormuş gibi yapmaya çalıştım, ta ki bir noktada numara yapmayı bırakıp gerçekten uyumaya başlayana kadar. Ama şimdi karşımda kocaman bir adam beni soyuyor, pijamamı ve külotumu aynı anda yavaşça indiriyor, beni gözlerinin önüne seriyor.

Gözlerimi hafifçe araladığımda yüzünü örten şeyi görünce nefesimin kesilmesini son anda engelledim. Gaz maskesine benziyor, isyanlar sırasında polislerin taktığı türden bir şey.

Alt bedenimi tamamen çıplak bıraktıktan sonra, bacaklarımın arasına bakıyor ve maskesinin filtrelerinden rahatsız edici bir şekilde duyulan uzun, titrek bir nefes alıyor. Ama ben rahatsız olmuyorum. Hiç kimse bana

Caleb'in Şu an baktığı gibi bakmamıŖtı... Sanki son yemeğiymişim gibi ve beni elde ettikten sonra mutlu bir adam olarak ölebilirmiş gibi.

Caleb, erkeklerin sahip olduğu o mütevazı seksi tavırla tişörtünü çıkarıyor, gözlerimin tamamen kapalı olmadığını hala fark etmiyor. Bu gece komodinin üzerindeki lambayı kapattığımdan emin oldum, en azından biraz gizlenme imkanım oldu. Yine de dikkatli olmalıyım; bu adam oldukça eğitimli. İçimden bir ses, bu gece onunla yüzleşip yüzleşmemeye karar vermem gerektiğini söylüyor.

Aman Tanrım, Şu granit gibi kaslara bakın. Çenemin ağrıyıp ağrımayacağını görmek için göğüs kasını ısırarak istiyorum.

"Basia," diye fısıldıyor, ağzındaki alet yüzünden kelime hem saygılı hem de ürkütücü. NasırlaŖmış elini bacağımın iç tarafında gezdiriyor ve tüm vücudum titremeye başlıyor. Bir saniye duraklıyor, sonra yüzü uyluklarımın en üst noktasına yaklaŖana kadar yukarı doğru hareket etmeye devam ediyor.

"Seni ne kadar çok istediğimi tahmin bile edemezsin, sevgilim."

Ah, oldukça iyi bir fikrim var. En azından suç işlemeye yetecek kadar. Panikleyip seni tutuklatma riskini göze almaya yetecek kadar. Ya da daha kötüsü.

Ama kahretsin, her Şeye lanet olsun. Beni tahrik olmuş bir sıvı yığınının dönüştürüyor.

Caleb gaz maskesini indiriyor, gözleri hâlâ sanki oraya yapışmış gibi vajinama kilitlenmiş durumda. Eğer öyle olmasaydı, eğer yukarı baksaydı... Uyuyor olmadığımı görür müydü?

"Burada çok güzelsin," diye fısıldadı, sesi Şimdi daha insansıydı. Titrek bir parmağını uzattı ve dudaklarımın arasına, zaten zonklayan klitorisimin üzerinden geçirdi. "Ne kadar güzel bir küçük vajina."

Uyandırılmama rağmen inliyorum ve bunu hızla kıvranarak ve başımı biraz yana çevirerek örtbas ediyorum.

Parmakları bir dakika boyunca giriş yerimde duraklıyor, sonra kayboluyor. Şapırdatma sesleri duyuyorum ve gözleri kapalıyken onu emdiğini görmek için kirpiklerimi hafifçe kırpma riskini alıyorum. Boş vajinam bu görüntüyle kasılıyor ve rahatlama arayışıyla bacaklarımı birbirine sıkıştırmamak için canla başla mücadele ediyorum.

Caleb vakit kaybetmeden parmağını iyice ıslatıyor ve kısa süre sonra yavaşça kanalımı yoklamaya başlıyor, her sığ itişle daha derine iniyor.

"Benim için çok dar," diye mırıldanıyor, gözleri kısılmış ve parmağıyla beni becerdiği yere kilitlenmiş. "İyi bir kız oldun, değil mi? Kimsenin vajinama yaklaşmasına izin vermedin."

"Caleb," diye fısıldadım nefes nefese. Yine duracağını düşündüm ama sadece kıkırdadı, sesi sanki klitorisime doğrudan uygulanan bir afrodizyak gibiydi.

"Basia, yine beni mi rüyada görüyorsun?" diye soruyor. Gece olduğu için sevindim, yoksa yüzüm on ton daha koyu olurdu. "Yine" derken neyi kastediyor? Uykumda sık sık onun adını mı mırıldanıyorum? Bu düşünce beni utandırıyor ve yüzümü avuçlarımla kapatmak istememe neden oluyor, ama sonra utanması gerekenin o olduğunu hatırlıyorum. Gece yarısı uyurken ona mastürbasyon yaptırmış gibi değilim.

Kaçırılmış fırsat, diye teselli ediyor ahlaksız beynim. O bir fahişe. Aylardır cinsel perhiz uyguluyoruz ve sanırım bu yüzden şu anda yardım çığlıkları atmıyorum.

Bunun yerine, parmağını sıkıyorum ve keşke daha fazlası olsaydı diye düşünüyorum. Gerçekten de uyuduğumu sandığı sırada benimle sevişmesini mi istiyorum?

"Siktir," diye tısladı Caleb, parmağının içime girerken çıkardığı ıslak sesler daha da yükselirken. "Eminim ki sikimin her yerine boşalırsın." Sözlerini sert bir itmeyle noktaladı ve bu da başımı geriye atmama neden oldu.

Onun, benim tepkisiz olduğumu sandığı sırada bana tecavüz edeceği düşüncesinin beni daha önce hiç olmadığı kadar tahrik ettiğini inkar edemem. Bu tecavüze uğramak istediğim anlamına mı geliyor? Gerçek bir sapık tarafından tehdit edilen bir kadın, böyle bir fantezi kurar mı?

"Bu sadece Caleb," diye kendimi haklı çıkarmaya çalışıyorum. "Sadece benim Caleb'im."

Başparmağıyla klitorisimi okşamaya başlayıp, hareketleriyle aynı anda zevke dalınca, hiç beklemediğim bir anda orgazmın eşiğinde buldum kendimi ve şok içinde nefesim kesildi.

"Ah, Caleb!" diye bağırdım, bir an uyuyor olmam gerektiğini unutarak. Neyse ki, elinin üzerine boşalırken tünelimin nabız atışlarıyla dikkati dağılmış gibi görünüyor.

"İşte böyle. Benim iyi kızım," diye övüyor, bu da vajinamın tekrar kasılmasına neden oluyor. "Benim için boşal."

Hâlâ kendimden geçmiş haldeyken, yüksek sesli bir kükremeye beni gerçekliğe geri döndürüyor.

"Artık dayanamıyorum," diyor vahşi bir ses tonuyla. "Sen benimsin Basia. Ben sadece zaten benim olanı alıyorum."

Yapacak mı... yapacak. Yarı kapalı gözlerimle, maskeyi tamamen yırtıp attığını, sonra da vücuduma tırmandığını görüyorum. Komodinin çekmecesinde bir şeye uzanıyor ve çekmecedan bir prezervatif çıkardığını görünce neredeyse gözlerimi şaşkınlıkla açıyorum.

Onun orada olduğunu nereden biliyordu? Tam da benim pembe tavşan şeklindeki vibratörümün yanında...

Korumanız size yaklaşmak üzereyken neden komodininizin içindekileri düşünüyorsunuz?

Cümleyi zihnimde bile tamamlayamıyorum.

Caleb folyoyu dişleriyle yırtıp açıyor, sonra da eşofmanını aşağı çekerek vücudunun geri kalanıyla inanılmaz derecede orantılı bir penis ortaya çıkarıyor. Aman Tanrım, inanılmaz!

"Bu prezervatif sığmayacak," diye düşündüm, o prezervatifi aşağı doğru yuvarlamaya başlamadan bir saniye önce.

Sinirle tısladığını duyuyorum ama gözlerim kapalı. Gerçekten onu durduramayacak mıyım?

Caleb'in bacaklarımı açmasına ve penisini girişime yerleştirmesine izin verdiğimde cevabımı aldım. Tam bir şey söylemek için ağzımı açacaktım ki, ne diyeceğimi bilemedim, o sırada acımasız bir hamleyle içeri girdi ve gözlerimden yaşlar aktı.

"Özür dilerim sevgilim, özür dilerim," diye fısıldadı boynuma, içimde hareket etmeden, sadece derinlerde kalarak. "Tanrı biliyor ki seni hak etmiyorum, ama sana ihtiyacım var."

Ellerimi kaldırıp parmaklarımı kısa saçlarının arasına daldırdım, boynundan sırtına doğru okşadım.

Caleb tamamen donakaldı, sonra başını kaldırıp bana baktı.

"Uyanık mısın?" diye soruyor, sesi son derece ciddi.

Alt dudağımı ısırdım ve başımı salladım. Geriye dönüp baktığımda, onun benimle seks yaptığını görünce şok olmuş gibi davranmalıydım herhalde.

Yüzündeki tüm ifade silindi. "Bütün bu süre boyunca mı?"

Tekrar başımı salladım, ellerim onun geniş omuzlarına tutunacak bir yer arıyordu ama o, mermerin üzerine kadife sarılmış gibiydi.

"Kahretsin," diye tısladı, geri çekilip aniden geriye sıçradı, ben de sersemledim. "Kahretsin!" dedi tekrar, prezervatifi yırtıp attı ve odamdan öfkeyle çıktı.

"Ne lan bu?" diye nefes nefese sordum, gözlerimi ondan sonra kırpıştırarak.

Bence bu durumda asıl üzülmeli gereken kişi benim. Değil mi?

CALEB

O biliyor... Ne zamandır biliyor?

"Lanet olası aptal," diye kendi kendime tısladım. Onu kirletmek zorundaydım, değil mi? Onu yalnız bırakıp, işe alındığım gibi koruyamazdım.

Çıplak bir şekilde oturma odasında volta atıyorum, yarı sertleşmiş penisim her adımında sallanıyor.

Yarın bunu hatırlamaması imkansız. Gözleri sonuna kadar açtı, en ufak bir bulanıklık bile yoktu. Hatta...

Tekrar yatak odasına girdim. Basia, bıraktığım yerde yatıyordu, belden aşağısı hâlâ çıplaktı ve tırnağını kemiriyordu. Beni görünce ağzı açık kaldı.

"Çayını içmedin," diye suçluyorum.

Başını sessizce salladı.

"Neden?"

Basia ağzını açıp kapattıktan sonra nihayet konuştu: "Şüpheleniyordum, ama kanıt istedim."

Elimle yüzümden aşağı doğru bir okşama yapıyorum, nasırlarım oradaki kısa sakallara takılıyor.

"Neyin kanıtı?" diye soruyorum içim boş bir şekilde.

"Şey... dün gece olanların rüya olmadığını anladım. Çayda bir şey olduğunu düşündüm, bu yüzden... Barış Zambaklarımı o çayla suladım."

Gözlerim saksıdaki bitkiye kaydı, sonra tekrar ona döndü.

"Beni durduramadın," diye fısıldadım, gözlerimi onun açıkta kalan, parıldayan vajinasına değil, başka her yere çevirerek.

"Durmanı istemedim," diye yanıtladı ve bu da benim öfkemi yeniden alevlendirdi.

"Eh, dokunmalıydın." Artık odasında volta atmaya başladım. "Sana dokunmayı kesinlikle hak etmiyorum."

Basia dilini şıklattı. "Oturur musun lütfen?" Gözlerim onun gözlerine kilitlendi ve penisime dik dik baktığını gördüm. Ateşli bakışları altında seğirdi ve yanakları daha da kızardı. "O..." diye elini kasıklarına doğru salladı, "...bana böyle işaret ederken seninle konuşamam."

"O mu?" diye alay ediyorum. "Senin 'sik' bile diyemiyor musun?"

Basia sinirlenir. "Ha, kendini beğenmişlikten vazgeç. Ben narin bir bakire değilim."

Başka erkeklerin bana ait olan şeylere dokunma düşüncesi bile ellerimi yanlarımda sıkımda neden oluyor.

"Bana hakaret ediyormuş gibi davranmayı bırak," diye devam ediyor. "Sen de babamın kaçmadan önce önüme gösterdiği, siyasi bağlantıları olan güçlü adamların oğulları kadar kötüsün."

Ona doğru döndüm, bacaklarının üzerine oturdum ve nefesi kesilmeden önce ellerini yatak başlığına bastırdım.

"Ben o zengin, yakışıklı oğlanlara hiç benzemiyorum Basia. Ben bir katilim," diye tısladım yüzüne. "Sana kanla kaplı ellerimle dokundum."

Basia bana sanki bir şey arıyormuş gibi bakıyor. Sonra öne atılıp beni öperek beni şaşırtıyor. Dudakları dudaklarıma değdiğinde dişlerim hâlâ açıkta ve bir an için o kadar şaşırdım ki ben de onu öptüm. Ama sonra gerçeklik araya girdi ve geri çekildim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum ifadesiz bir şekilde.

Basia güzel mavi-gri gözlerini kısarak, "Yani öpüşmede o kadar beceriksizim ki, bunun bir öpüşme olduğunu anlayamadın mı diyorsun?" diye sordu.

Şimdi sıra bende, ona dik dik bakıyorum. "Elleri bağlı biri için gerçekten çok şımarıksın."

"Belki de ellerimin bağlanmasından hoşlanıyorum," diye karşılık veriyor.

Bir dakika boyunca onu inceliyorum; inatçı dudaklarını, genişlemiş göz bebeklerini, burun deliklerini kabartan ağır, hırıltılı nefeslerini. O gece ikinci kez kendi kendime düşünüyorum: Kahretsın!

Ondan ayrılıp duş almadan önce kot pantolonumu bıraktığım yere doğru yöneldim.

"Caleb, bekle!" diye sızlandı Basia. "Abartma artık."

"Bunu söylediğine pişman olacaksın," diye mırıldanıyorum omzumu çevirip deri kemerimi halkalardan çıkarırken.

"Ne yapacaksın?" diye homurdandı kendi kendine. "Dövecek misin?"

Elimde deri kayışla yatak odasına giriyorum. Gözlerinin fal taşı gibi açılmış hali komik, ama beni her zaman eğlendirmesi, içimdeki keskin cinsel isteği azaltmıyor. Ona hükmetme, o keskin dilini, tercihen penisimle, kontrol etme ihtiyacı şu anda her şeyden daha güçlü.

"Arkana dön, yatağın üzerine diz çök, ellerini arkanda kenetle," diye kısa ve özlü emirler verdim.

Basia bana göz kırptı, sonra gergin bir şekilde kıkırdadı. "Ne?"

"Beni duydun."

Dudaklarını büzdü, sonra başını yana eğdi. Gözlerindeki parıltıdan, kendini daha da büyük bir çıkmazın içine sokmak üzere olduğunu anlayabiliyorum.

"Kadınlarınızın uyumasını mı, bağlanmasını mı yoksa başka bir şey mi istiyorsunuz?" diye sorarak haklı olduğumu kanıtlıyor.

"Kadın," diye düzeltiyorum. "Tek istediğim kadın var. Ya itaat edersin ya da bu iş şimdi biter. Seçim senin. Bunu istiyor musun, Basia?"

"Evet," diye anında yanıtlıyor.

Ona sırtttım. "Evet, ne?"

Yutkunurken boğazının hareket ettiğini görüyorum. "Evet... Efendim?"

İçimde bir şeyler çözülüyor ve yıllardır olmadığı kadar derin nefes alıyorum.

"İşte benim iyi kızım. Hadi acele et."

Hareket etmeye başlayınca, bir emir daha ekliyorum: "Üstünü de çıkar."

Onu ilk kez tamamen çıplak görüyorum, bu yüzden hiçbir detayı kaçırmak istemediğimden başucu lambasını açıyorum.

O kesinlikle büyüleyici: altın rengi alt tonlu açık teni, dolgun göğüsleri, ince beli geniş kalçalarına doğru kıvrılan ve beni sarmak için yaratılmış uzun, sıkı bacakları var.

Penisimin tekrar tamamen sertleştiğini, dimdik durduğunu ve karnıma doğru sıvı sızdığını fark ettim.

"Arkanı dön," diye fısıldadım, onu etkisiz hale getirilmiş halde görmek için sabırsızlanıyordum.

"Evet efendim," diye mırıldandı, sesindeki kurnazlık ve utangaçlık karışımı beni çok heyecanlandırdı.

Sırtı, kırbaçlanmayı adeta yalvaran pürüzsüz bir yüzey. Kızım için biraz daha uysal bir şey: belki kadifeden yapılmış dokuz kuyruklu bir kırbaç. Onu tedirgin edecek kadar korkutucu, derisini kızartacak kadar sert, ama kalıcı hasara yol açmayacak bir şey.

Basia ellerini arkasında kenetliyor, sanki bunu daha önce de yapmış gibi. Bu düşünce beni mantıksız bir şekilde çıldırtıyor.

“Sen—”

“Hayır,” diye hemen sözünü kesti, başını eğerek saçlarının yanaklarını örtmesini sağladı. “Ben sadece... BDSM kulüpleri hakkında... eski kitap serileri var.”

Rahatlamadan gülmek için dilimi ısırarak zorundayım. Bu en iyi senaryo. Beni tahrik eden şeylere şaşırmayacak—hatta belki o da benim kadar hoşuna gidecek—ama bunları ona tanıtan kişi ben olacağım. Bu şekilde oynadığı tek kişi benim.

Dişlerimi sıkarken çenem çıtırdıyor. Beni öfkeliendiren düşünceleri bırakmalıyım.

Kemeri tenine sürterek dikkatimi dağıtıyorum, dokunuşun yarattığı tüylerin diken diken olmasının tadını çıkarıyorum. Sonra arkasına diz çöküp deriyi kollarının ve bileklerinin etrafına doluyorum, hareket edemeyeceğinden veya çözemeyeceğinden emin oluyorum.

"Rahatsız eden bir şey var mı?" diye sessizce soruyorum kemeri çekiştirirken.

Basia kurtulmaya çalışıyormuş gibi kıvrılıyor ama bağlar yerinde kalıyor.

"Hayır," diye fısıldadı. "Sorun yok, efendim."

“Güzel,” dedim usulca, sonra sertleşmiş penisimi onun yan tarafına bastırdım. “Öyleyse başlayabiliriz.”

BASIA

Caleb'in ereksiyonunu hassas tenimde hissettiğimde nefesim kesildi. Daha önce onunla birlikte olmuşum ama Caleb panikleyip işler daha iyiye gitmeden gitmişti. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bana verebileceği her şeye ihtiyacım var.

Nasırlaşmış eli sırtıma bastırıp beni öne doğru itiyor, başım yastığa gömülüyor. Saten kumaşa yaslanmış nefes nefese, bir sonraki hamlesini bekliyorum.

"Bakalım saymada ne kadar iyisin, bebeğim."

Sessiz yatak odasında tokat sesi yankılanıyor, ben acıyı hissetmeden önce.

"Ah!" diye bağırdım, omzumun üzerinden ona dik dik bakmaya çalıştım ama pozisyonum ve kelepçeler bunu zorlaştırıyordu.

"Öyle söylenmez canım. Tekrar okula mı gitmemiz gerekecek?"

"Evet, Barb ve Emily'den özel ders rica edeceğim," diye mırıldandım.

Karşılığında yine canımı acıtan bir tokat yiyorum.

Caleb kısık bir kahkahayla, "İşte o çok sevdiğim arsız ağzın," diyor. "Seni kaç kere cezalandırmak istediğimi tahmin bile edemezsin."

"Beni nasıl cezalandıracaksın?" diye nefes nefese soruyorum, kalçamı sallayarak onu homurdanmaya zorluyorum.

"Tenin kızarana kadar seni kırbaçlamayı hayal ettim," diye mırıldandı, avucunu acıyan kalçamın üzerinde gezdirirken. "Seni bağlamak istediğim tüm farklı yolları düşündüm. Tüm vücudu saran koşum takımı. Kurbağa bağı. Seni bir kancadan asıp penis kılıfı gibi kullanmak."

Çizdiği görseller karşısında içimden bir ah çekiyorum. Partnerlerime boyun eğdirilme, kontrol altına alınma ve kaba muameleye maruz kalma arzumdaki bahsetme cesaretini hiçbir zaman bulamadım.

"Tekrar deneyelim," diyor yavaşça.

Eli tekrar aşağı iniyor; ölçülü, kontrollü. Cezalandırma gibi değil, daha çok talimat gibi geliyor.

Tereddüt ediyorum, kalbim hızla çarpıyor, itaat etmekle tekrar laf sokmak arasında gidip geliyorum.

"Bir," diyorum usulca, iyi bir kız olursam ne olacağını görmek için karar vererek.

"Bu daha iyi," diye mırıldandı. Onun onayı, darbenin verebileceğinden çok daha fazla içimi ısıttı. "Tekrar."

Kalıp yerleşiyor. Ses. Duygu. Onun sesi beni o anın içinde tutuyor.

"İki."

"İyi."

"Üç."

"Doğru say, Basia."

"Üç, efendim."

Her düzeltme, odaklanmamı daha da keskinleştiriyor. Dünyam sayılara, nefese ve arkamdaki onun ağırlığına indirgeniyor; sağlam, boyun eğmez, mevcut.

Saat altıya geldiğinde, düşüncelerim uzaklaşıyor, yavaşlıyor. Sanki odanın sınırları bulanıklaşmış gibi.

"İşte bu kadar," diyor sessizce. "Benimle kal."

Onun bunu gerçekten göremeyeceğini bilmeme rağmen, başımı yastığa gömüyorum.

"Buradayım."

Ve öyleyim. Kendimi hiç bu kadar anda hissetmemiştim.

"Kendini boş hissediyor musun, sevgilim?" diye soruyor Caleb, üzerime eğilerek, vücudu fırın gibi sıcak.

Yapabileceğim tek şey acınası bir mırıltıyla başımı sallamak.

"Kelimelerini kullan, Basia," diye talimat veriyor.

"Evet, efendim," dedim, kelimelerim peltek çıkıyordu.

Komodinin kapağını açtığını duyuyorum ve dikkatimi toplayıp birkaç cümle kurabiliyorum.

"Prezervatif kullanmanıza gerek yok. Ben korunuyorum."

Caleb donakaldı, birkaç saniye boyunca duyulan tek ses derin nefesleriydi. Sonra görüş alanıma bir şey getirdi: tavşan şeklindeki vibratörümü.

"Seninle oynamayı henüz bitirmedim bebeğim," diye mırıldanıyor. "Şimdi, uslu bir kız ol ve ağzını aç. Bu oyuncağı iyice ıslat ki seni şaplaklarken orgazm olmanı sağlayayım."

Hiç tereddüt etmeden ağzımı açıp dilimi uzattım. Caleb üzerimde inledi, sertleşmiş penisi aşırı ısınmış kalçalarımaya değiyordu. Titreşimli aletin her santimini tükürüğümle kapladığımdan emin oldum, nefes nefese kalmış bir halde onu çektiğinde, ağırlığı tekrar kayboldu.

Yumruklarımı sıkarak, kelepçeleri tekrar test ediyorum; özgür kalmak istediğim için değil, çaresiz olduğumu, tamamen onun insafına kaldığımı kendime hatırlatmak için.

Oyuncak arkamda vızıldamaya başlarken, vücut sıvılarımın iç uyluklarımı kapladığını hissedebiliyorum; dış kısım ise ağız yoluyla cinsel ilişki hislerini taklit ederek titreşimli sesler çıkarıyor.

"Lütfen," diye inledim, kalçamı geriye doğru iterek Caleb'e sundum.

"Bunu mu istiyorsun?" diye soruyor, oyuncağı vajinamın üzerinde gezdirirken.

"Hı hı," diye mırıldandım yastığıma başımı yaslayarak.

Caleb'in parmakları saçlarımın arasına dolanıyor ve sıkışmış saç tutamlarından tutarak başımı geriye çekiyor.

"Bana düzgün hitap et, Basia," diye uyardı, her zamanki gibi sert bir tonda, sadece dışarıdaki güvenliğim konusunda.

"Evet! Evet, efendim," diye nefes nefese cevap verdim, onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyordum. Özellikle de yetişkin hayatımın büyük bir bölümünde gizlice özlediğim şeye nihayet kavuştuğum şu anda.

"Aferin kızım," diye alçak sesle karşılık verdi, sonunda oyuncağı içeri iterek. Daha önce çıkardığından beri kendimi çok boş hissediyordum; artık uyuyormuş gibi yapamaz hale gelmişim. Titreşimler G noktamı uyarırken ve ağız aparatı klitorisime yerleşirken, tek yapabildiğim nefes nefese kalmaktı.

Kahretsin, şimdiden geliyorum.

"Caleb!" diye bağıyorum, kalçalarımı elindeki oyuncağa sürterek daha fazlasını arıyorum. Ama onu olabildiğince derine sokana kadar hiçbir şey yeterli olmayacak.

Ben hâlâ zevkin doruklarındayken Caleb'in eli kalçama değiyor ve bu pozisyonda sırtım olabildiğince geriliyor.

"Kim sana gelme izni verdi, Basia?" diye sordu Caleb vahşi bir kükremeye. Avucu diğer kalça yanağıma değdi ve vücudumda başka bir mutluluk dalgası yarattı. "Orgazmlarını ben kontrol ediyorum. Benden izin istiyorsun. Anladın mı?"

Her kelimeyi kalçalarına sırayla vurarak noktıyor. Bu sırada içimdeki titreşimler hassas sinirlerim için dayanılmaz hale geliyor ve kıvranarak uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Hayır," diye fısıldadı. "Af dilemeyeceksin. Kötü kızlar cezalandırılır. Bu oyuncak, bana merhamet dileyene kadar orada kalacak."

"Lütfen, Caleb," dedim hızla. "Bu çok fazla."

Onun kıkırdamasını iliklerime kadar hissettim. "Bence bunu gerçekten kastetmiyorsun, bebeğim."

Caleb bana ara vermek yerine, vibratörün ayarlarını daha da yükseltiyor ve içimden bıçak sırtı kadar keskin zevk kıvılcımları yayılıyor.

"Aman Tanrım," diye bağırdım, sonra yastığı dişlerimle ısırdım.

"Tanrı sana yardım edemez, sevgilim," diye mırıldandı Caleb. "Bedenin bana ait. Ruhun bana ait. Zevkin bana ait." Kalçama daha öncekinden daha sert bir tokat attı, sıkıca kapalı göz kapaklarımın ardında beyaz ışıklar dans etti. "Ve ben ondan daha az merhametliyim."

CALEB

Basia'nın kıpkırmızı kalçasını görünce penisim sızlamaya başladı. Dikkatli olmazsam, vajinasını döllemeden önce boşalacağım. Sadece birkaç dakika içindeydim ama hayatımın geri kalanını burada geçirmek istediğimi şimdiden biliyorum. Ve bana korunmasız girebileceğimi söyledi... Kahretsin.

Vajinası çok güzel, pembe oyuncakıyla dolu, suları onu parlatıyor, ağzım kuduz bir köpeğin ağzı gibi sulanıyor. Her boşaldığında daha da ıslanıyor.

Ama o kötü bir kızdı, değil mi? Oyuncak aleti tamamen içeri sokar sokmaz, ona zevk ve acının tatlı karışımını göstermeden önce geldi. Daha fazlasını yapma isteği içimi kemiriyor.

Odasında başka hiçbir oyuncak olmadığını biliyorum—onun için çalışmaya başladığımdan beri, bunun onun güvenliği için olduğunu kendime söyleyerek odayı iyice inceledim. Ve kalçasının sıkı gül goncası gibi kısmı ihmal edilmiş görünüyor...

Kullanabileceğim bir şey ararken, komodinin üzerinde kiraz aromalı bir dudak balmı görüyorum. Biraz ince ama... iş görür. Onu almak için uzanırken, Basia'nın saçlarını yüzünden çekip iyi olup olmadığını kontrol ediyorum. Göz bebekleri genişlemiş, nefesi kesik kesik ama henüz tamamen bilinçaltında değil. Henüz değil.

Dudak balsamını bir kenara koydum, yanaklarını ayırdım, büzülmüş deliğine doğru eğildim ve tükürdüm. Sonra başparmağımla sıkı halkanın üzerine yaydım ve hafifçe bastırdım.

"N—ne yapıyorsunuz?" diye soruyor çekingen bir şekilde.

"Hepinizi sahipleniyorum, sevgilim," diyorum kısaca.

Tüpün iyice kapalı olduğundan emin olduktan sonra, küçük açıklığa yerleştiriyorum.

"Bu da ne?"

Basia başını çevirip bakmaya çalışır ama bulunduğu pozisyon onu çaresiz bırakır. Nefes nefese kalmış heyecanının arasından zar zor seçilebilen sesindeki korkuya hafifçe gülerim. Bazen bilinmeyen, bariz olandan daha heyecan vericidir.

Doğaçlama anal dildom kolayca içeri giriyor ve kız arkadaşımın nefesi şaşkınlıkla kesiliyor.

"Aman Tanrım," diye ciyaklıyor, çift taraflı penetrasyondan kurtulmaya çalışırken nafil.

Gülerek elimi yan tarafına doğru gezdirdim, onu rahatlattım.

"Şimdi, şimdi," diye mırıldandım. "Tatlı poponu şaplaklarken boşalacağını söylemiştim. Sözümün arkasında durduğumu biliyorsun."

Onun çaresiz küçük çığlıkları beni çıldırtıyor. Penisimin kökünü kavrayıp, neredeyse acı verecek kadar sertçe sıkıyorum. Daha ne kadar bekleyebileceğimi bilmiyorum. Onu orgazma ulaştırmam gerekiyor.

Dudaklarından dışarı sarkan dudak balmının ucuna hafifçe vuruyorum, içeride titriyor, sonra kullanabileceğim başka bir şey arıyorum. Tabii ki yanımda kırbaç getirmedi ama...

Tamam, bu yeterli.

Saç fırçasına uzanırken keyifle gülümsüyorum; geniş, ahşap ve keskin kenarları yok. Birkaç kez sallıyorum, havayı keserken çıkan ılık sesinin tadını çıkarıyorum.

Basia hâlâ yatakta inleyip kıvranıyordu, bu yüzden bir elimle kollarını bağlayan deri kemeri tuttum ve onu sabit tuttum.

"Bana saymayı ne kadar iyi öğrendiğini göster canım," diye emrettim, fırçanın düz tarafını tombul kalçalarına sürerek.

Acıdan dolayı inlemesinden hemen önce boğazında düğümlenen nefesini çok seviyorum.

"Kahretsin! Ne yapıyorsun sen, sen... sen sadist herif!" diye hırıltılı bir sesle bağırdı ve ben de kakhahayla başımı geriye attım.

"Kahretsin, sevgilim, böyle yapılmazmış. Şimdi baştan başlamam gerekecek, değil mi?" diye içimden bir sevinçle söylüyorum.

O cevap veremedi, onu tekrar poposuna vuruyorum. Hiç de sert değil. Sadece oyuncakların hareket etmesine yardımcı olacak kadar.

"Ne diyeceğiz?" diye soruyorum kibirli bir şekilde.

"Siktir git," diye tısladı karşılık olarak, sesi boğuk ama kesinlikle anlaşılabilir. Tekrar kahkaha atmamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Çok yumuşak davranırsam asla ders almayacak.

Bu sefer fırça, kalçanın bacakla birleştii noktaya isabet etti ve kedi miyavladı. Ses hızla, bana vahşî bir kedi yavrusunu hatırlatan bir hırıltıya dönuştü.

"Birincisi, seni pislik!"

İçimden bir ah çektim. "Neredeyse. Çok yaklaştık."

Doğaçlama küreğim bir sonraki sefer yumuşak kalçasına indiğinde, Basia'nın çığlığı titreyen bir inlemeye dönuştü. Vajinasının vibratörün üzerinde kasıldığını, anüsünün tüpü sıkıca kavradığını görebiliyordum.

Neyse. Saymadık ama istediğimi aldım; kız arkadaşım geldi ve ben de onun tenini kıpkırmızı yaptım.

"Çok duyarlısın Basia," diye mırıldanıyorum, parmaklarımı en taze izlerin üzerinde gezdirirken. "Mükemmel kölem."

Tek yaptığı inlemek, kemiksiz bir yığın halinde titremek.

Önce vibratörü çıkarıp kapatıyorum ve bir kenara atıyorum. Sonra dudak balsamı tüpünü dikkatlice çıkarıyorum. Son olarak da penisimi vajinasına hizalıyorum.

Bundan sonra geri dönüş yok. Daha önce kendimi kandırabilirdim, bunun bir önemi olmadığını, onun uyuduğunu ve yatağını ziyaret eden canavarın ne tür bir canavar olduğunu asla bilemeyeceğini düşünebilirdim.

Kendimi tutmaktan titriyorum, penisimin başı girişine değiyor, teni kalçalarımaya sıcak bir şekilde sürtünüyor.

"Bunu istediğini söyle bana, sevgilim." Sesimi bile tanıyamıyorum; yıllarca savaş alanlarında emirler yağdıran adamın sesine benzemiyor. "Beni istediğini söyle bana."

"Lütfen, Caleb," diyor sessizce, ismimi söylerken sesi titriyor. "Bunu aylardır istiyorum."

Hafif bir homurtuyla içeri giriyorum, penisim derine doğru tünel gibi ilerliyor, vücudum onun vücuduna yapışıyor. Burası tam anlamıyla evim gibi hissettiriyor.

Kemerini dizgin gibi tutarak, acımasız bir tempoyla onu sürmeye başlıyorum. Her şeyi kapsayan zevke kendimi kaptırırken, dudaklarından

daha fazlasını isteyen inlemeler ve yalvarışlar dökülüyor.

"Artık benimsin, Basia," diye karanlık bir sesle söylüyorum. "Seni böyle görebileceğini sanan her adamı öldürürüm."

Sözlerim üzerine vajinası penisimi sıkıca kavradı ve hareketlerim sendeledi.

"Hoşuna mı gitti?" diye hırladım. "Senin için öldürebileceğimi bilmek hoşuna mı gitti?"

Basia bir an tereddüt ettikten sonra, duygu dolu kısık bir sesle konuştu: "Evet."

Yavaşladım, elimi ensesine götürüp hafifçe bastırdım. "Doğru," diye fısıldadım. "Senin için öldürdüm. Senin için camların ve kömürlerin üzerinden sürünürdüm."

Diğer elimle altına uzanıp klitorisini buldum. Kulağına fısıldamaya devam ederken, hareketlerimle eş zamanlı olarak klitorisini hafifçe okşadım.

"Beni tamamen ele geçirdin, Basia. Gördüğüm tek şey sensin, düşündüğüm tek şey sensin, istediğim tek şey sensin."

"Caleb," diye fısıldıyor, vücudu altımda geriliyor; bu da onun boşalmaya yaklaştığının bir işareti olduğunu öğrendiğim bir durum. Bütün akşam patlamaya hazırdım, ama saplantımın derinliklerini açığa vurmak omurgamdan aşağıya, doğrudan testislerime doğru bir ateş gibi saplanıyor.

"Ben sefil bir yaratığım bebeğim," diye itiraf ediyorum. "Ama senin tatlı amın? Beni adeta bir tanrı gibi hissettiriyor."

Bu sefer "Caleb!" diye bağırdı. "Çok yaklaştım."

"Öyle mi?" Kısa ve sert itişlerle içine girmeye başladım, parmaklarım şişmiş klitorisinin üzerinde sıkı küçük daireler çiziyordu. "Üzerime boşalacaksın, sevgilim? Hadi bakalım. Beni balınla vaftiz et."

Onun iç duvarları penisimin üzerinde titremeye başlar başlamaz, bambaşka bir boyuta ışınlanıyorum. İşte benim kızım, penisimin üzerine geliyor. Benim. Benim Basia'm.

"Benim!" diye kükredim, kontrolü bırakarak.

Testislerim kasıldı ve olabildiğince içeri ittim, bu da onun önce rahatsızlıkla inlemesine, sonra da zevkle inlemesine neden oldu. Üzerine eğilip başımı tatlı kokulu saçlarına gömdüm ve orgazmım balyoz gibi vurduğunda inledim.

BASIA

Üzerimde ağır bir şey var, beni yatağa bastırıyor. Bir an için panikledim, uyku felci iblisimin canlandığını sandım. Sonra çayı içmediğimi hatırladım. Caleb odama girdiğinde uyumadığımı, beni orgazma ulaştırdığını, kontrolümü kaybettiğimi ve bana nüfuz ettiğini, sonra da planladığı gibi kendimde olmadığımı fark edince öfkeyle uzaklaştığını hatırladım. Ah, sonra da vibratörümle ve sonradan zavallı dudak balmım olduğunu fark ettiğim şeyle beni doldurdu ve saç fırçamla popoma vurdu. Ama sonunda—sonunda—o kocaman penisini içime soktu ve birlikte orgazm olana kadar beni becerdi.

Hayatımın en güzel gecesi.

"Günaydın, güneş ışığım," diyor Caleb, nefesi saçlarımı okşarken. Üzerimde hissettiğim onun kolu ve bacağıydı; uyurken bile beni sahiplenici bir şekilde kavramıştı.

"Günaydın, huysuz," diye karşılık verdim kıkırdayarak.

Tam o sırada Caleb homurdanarak beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Sen küstah bir veletsin," diyor sevgiyle. "Ama seni nasıl cezalandıracağımı çok iyi biliyorum."

Yan tarafıma batan sabah ereksiyonuna karşı kıvranıyorum, ama tam o sırada Garfield çalar saatimin üzerindeki saate bakıyorum.

"Kahretsin!" diye tısladım, ağır kollarının altından kurtulmak için çabalayarak. "Mor'a doktor randevusuna onunla gideceğime söz vermiştim, hatırlıyor musun?" Yatağın kenarına oturdum ve saçlarımı yüzümde

çektim. "İnsanlar gripten dolayı işe gelemediği için Damien işte mahsur kaldı."

Arkamı dönüp baktığımda, elini yüzüne sürdüğünü gördüm. "Pekala. Ama ağzının daha sonra sikimle randevusu var."

Bacaklarımı birbirine sıkıştırıp alt dudağımı ısıyorum. Hayır, geç kalamam. Morgan zaten bebeğin vaftiz annesi olmamı istediğini söyledi; ona sorumluluk sahibi olduğumu göstermeliyim. O beni beklerken korumamla yatay tango yapmak sorumluluk sahibi olmak değil.

Düşüncelerimi dile getirmek yerine, "Çok kaba birisin," diyorum ama sesimdeki memnuniyet dolu gülümsemeyi gizleyemiyorum.

Caleb, doğal olarak, sırtışıma görüyor ve bana göz kırpmıyor. "Eğer kaba bir şey istemiyorsan, hizmetçilerle uğraşmamalısın, tatlım."

"Sus artık," diye mırıldandım, sonra ayağa kalkarken yastığımı ona fırlattım. "Sen hizmetçi değilsin. Zaten Greg'e benim erkek arkadaşım olduğunu söyledin."

Etrafıma bakındım, kıyafetlerim odamın her yerine dağılmış haldeydi ve omuz silktim. Zaten duş almam gerekiyordu; sadece yirmi saniyeliğine üzerimde kalacaklardı.

Ben uzaklaşırken Caleb hırladı, sonra sesini yükselterek arkamdan bağırdı: "Erkek arkadaşlar kız arkadaşlarıyla duş alamıyor mu? Beni bekle."

Kendi kendime gülümsedim ve banyo kapısını sıkıca kapatıp, duyulur bir tık sesiyle kilitledim. Cezamı çekmeyi dört gözle bekliyorum.

oooo

Morgan, hastane lobisinde beni bekliyordu bile; sanki doğum öncesi muayeneye değil de bir seçmeye çağrılacakmış gibi bilgi masasının önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

"Geç kaldın," diyor beni görür görmez.

"Geç kalmadım," diye otomatik olarak itiraz ediyorum. "Şık giyindim..."

"Geç kaldın," diye tekrarladı, saatini işaret ederek. "Ve eğer tansiyonum yüksekse, bunun sorumlusu sensin."

Gülümsedim ve onu kucakladım. "Rahat ol. Bebeğin stresi hissedebiliyor ve yargılayıcı davranmasını istemiyoruz."

İstemsizce homurdanıyor, kadın doğum bölümüne doğru ilerlerken kolunu benimkine takıyor. "Tam zamanlı koruması olan kadın böyle diyor."

Omzumu çevirip şöyle bir baktım. Caleb birkaç adım geride, güneş gözlükleri takılı, çenesi sıkılı bir şekilde, lobiyi sanki kişisel olarak ona hakaret etmiş gibi tarıyordu. Teddy ise girişin yakınında durmuş, telefonunda geziniyormuş gibi yaparken, hiç de tetikteymiş gibi davranmıyordu.

"O bir koruma değil," diyorum hafifçe. "O bir yaşam tarzı seçimi."

Morgan'ın ağzı seğirdi. "Hı hı. Bu yaşam tarzı seçiminin faydaları da var mı? Bugün adımlarınızda ekstra bir canlılık var."

Boynumda bir sıcaklık yükseliyor. "İğrençsin."

"Soruyu cevapla."

Ben karşılık vermeden önce bir kapı açıldı ve kolunun altında bir not defteri olan bir hemşire dışarı çıktı.

"Morgan Cole?"

Morgan omuzlarını dikleştirerek, "Evet, benim," dedi. Sonra durakladı, bana baktı ve ekledi, "Sen de benimle geliyorsun."

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum—bu onun randevusu, onun alanı—ama Caleb'in sesi yumuşak bir şekilde araya giriyor. "Hemen dışarıda olacağım."

Morgan'ın gözleri keskin ve meraklı bir şekilde aramızda gidip geliyor, ama ısrar etmiyor. Sadece başını sallayıp içeri giriyor.

Muayene odası sessiz ve loş ışıklı, her yer soluk renklerle döşenmiş ve hafif bir ilaç kokusu var. Hemşire hayati belirtilerini kontrol ederken ve aşermeler ile uyku hakkında sohbet ederken Morgan masanın kenarına oturuyor.

Hemşire, "Turşu ve dondurma mı?" diye soruyor.

"Hayır," diyor Morgan. "Simit ve öfke."

Hemşire gülüyor ve doktoru çağırmak için dışarı çıkıyor.

Morgan nefesini verip bana yan gözle baktı. "Pekala. Anlat bakalım."

"Dökülecek bir şey yok."

Kaşını kaldırarak, "Basia," dedi.

Ağzımı açıyorum, sonra tekrar kapatıyorum. Hastane muayene odasında olmaması gereken yerlerde vücudumda bir sıcaklık hissediyorum.

"Pekala," diye mırıldandım. "Belki de dün gece gerçekten çok iyi uyudum."

Morgan'ın sırtışı yavaşça ve anlamlı bir hal aldı. "Hı hı."

Daha kapıyı çalmaya firs bulamadan, kapıya hafif bir tıkırtı geldi.

Hastane görevlisi küçük bir el arabası iterek içeri giriyor. Arabanın üzerinde beyaz zambaklar ve soluk pembe güllerle dolu uzun bir cam vazo duruyor.

"Morgan Cole için teslimat," diyor neşeyle.

Morgan gözlerini kırptırdı. "Damien mi? Bu hiç onun tarzı değil."

Kaşlarımı çatıyorum. "Bu... tatlı," diyorum yavaşça, ama içimden soğuk bir his geçiyor.

Görevli, çiçekleri tezgâhın üzerine koydu ve Morgan'a küçük bir kart uzattı. "Randevunuz iyi geçsin!"

Kapı kapanır kapanmaz Morgan kartı açar.

Gülümsemesi soluyor.

"Ne?" diye soruyorum.

Bana tek kelime etmeden uzatıyor.

Yazı düzgün, özenli ve artık tanıdık geliyor.

Annelerimizden koparıldık.

*Sadece peygamberlerin açgözlülüğünü tatmin etmek
için var oldu.*

Parmaklarım uyuşuyor.

"Bu Damien değil," diye fısıldadı Morgan.

"Hayır," diyorum. "Öyle değil."

Elim çoktan telefonumda, Caleb'in iletişim bilgilerini açıyorum. Sadece bir kez çalıyor.

Kapı tekrar açılıyor—hem de çok hızlı—ve Caleb kapı aralığını dolduruyor, varlığı odada bir basınç değişimine benziyor.

"Bu nedir?" diye soruyor, elini çoktan karta uzatmışken.

Ona veriyorum. Sesime güvenmiyorum.

Gözleri kelimeleri bir kez, sonra iki kez taradı.

Sonra çenesi o kadar sıkılaştı ki dişlerinin gıcırdama sesini duyabiliyordum.

"Teddy," diyor telsizden sessizce. "Lobiye kilitle. Kimse giremesin, kimse çıkamasın."

Morgan'ın yüzünün rengi soluyor. "Basia..."

Elini tutuyorum. "Hey. Her şey yolunda. Biz iyiyiz."

Caleb kartı yere bırakır, sonra vazoyu kaldırır, sapları ve suyu inceler. Hareketleri kontrollü, hassastır; ancak altında gizli, öfkeli bir şey vardır.

"Bu seni incitmek için değildi," diyor sert bir ifadeyle. "Görölmek içindi."

"Bizi korkutmak için," diyor Morgan.

"Hayır," diye yanıtlıyor Caleb. Bakışları karanlık ve dikkatli bir şekilde bana kayıyor. "Ona onu izlediğini hatırlatmak için."

Doktor kapıyı çalıp içeri giriyor, yüzünde hafif bir gülümseme var; sonra Caleb'i görünce donakaldı. Teddy'nin kulaklığından telaşlı bir şekilde mırıldanan sesi ve Morgan'ın can simidi gibi elimi sıkıca tutması da cabası.

"Geri dönmeliyim..." diyor doktor yavaşça.

Caleb başını salladı. "Lütfen."

Kapı tekrar kapanırken, çiçeklere bakıyorum; yaprakları kusursuz, masum ve bir o kadar da yanlış.

"Nerede olduğumuzu biliyor," diye fısıldıyorum.

Caleb bana bakarken gözlerindeki yumuşama az da olsa belli oluyor.

"Biliyorum," diyor. "Ve şimdi onun burada olduğunu da biliyorum."

Oda daha küçük, daha dar hissettiriyor.

Ve dün gecedan beri ilk defa kendimi pervasız, kendinden geçmiş veya cesur hissetmiyorum.

Kendimi avlanmış gibi hissediyorum.

CALEB

Ethan'ın evinde toplanmamız uzun sürmüyor. Işıklar loş, ekranlar canlı yayınlar, zaman çizelgeleri, kırmızı iğnelerle işaretlenmiş haritalar ve hareket yaylarıyla parıldıyor.

Ethan yalınayak, spor şortu ve kapüşonlu bir sweatshirt ile çalışıyor, elinde Red Bull, gözleri keskin. Killian tezgaha yaslanmış, kolları kavuşturmuş. Damien masada oturuyor, dirsekleri dayamış, çenesi sıkı.

Onu arayıp Basia'nın sapığının hamile kadının doğum öncesi randevusuna notlu çiçek gönderdiğini anlatmak zorunda kalmak mı? Kesinlikle kalpler ve yıldızlarla süslenmiş sayfalarla günlüğüme yazacağım bir şey değil bu. Onun tepkisini tarif etmek için "öfkeli" kelimesi bile yetersiz kalır.

"Bildiğimiz şu," diyorum. "Rastgele davranmıyor. Kaotik değil. Kontrollü, sabırlı ve planlı. Bu teslimatlar bir şeyler anlatıyor."

Damien sessizce, "Erişim kanıtı," diyor.

"Aynen öyle," diye homurdanarak cevap verdim. "Basia'ya her yerden ulaşabileceğini bilmemizi istiyor."

Teddy'den Wheeler'ı aramasını istedim ve ikisi de Basia ve kızlarla birlikte Killian'ın evindeler. Kendime sürekli güvende olduklarını, onun da güvende olduğunu hatırlatmak zorundayım.

Ethan bir tuşa basar. Ekranlar kayar.

"Son kırk sekiz saate ait hastane güvenlik kayıtlarını inceledim," diyor. "Dört blok yarıçapındaki sokak kameralarıyla karşılaştırdım. Ardından Ana

Danbury'nin sıkça bulunduğu bölgelerdeki hareket modelleriyle üst üste bindirdim."

Killian doğrudur. "Onu buldun mu?"

Ekran, beyzbol şapkası ve kapüşonlu bir adamın hareketsiz görüntüsünde donup kalıyor; yüzünün bir kısmı gizlenmiş ama yeterince değil.

Ethan sözlerine şöyle devam ediyor: "Basia ve o zavallı kadınla aynı çevrelerde dolanıyor. Ve asıl can alıcı nokta şu."

Başka bir pencere açılıyor.

"Yüz tanıma sistemi onu bugün hastane lobisinde iki kez tespit etti. Farklı girişlerde, farklı zamanlarda."

Damien içinden küfretti. Sapık, Morgan'ın randevusundan haberdardı, Basia'nın da ona eşlik edeceğini biliyordu.

"Peki, şimdi nerede?" diye soruyorum.

Ethan'ın parmakları hızla hareket ediyor.

"Son teyit edilen saldırının izini Red Hook'taki bir sanayi bölgesinde buldum," diyor. "Terk edilmiş bir depo. Kayıtlarda hiçbir altyapı bilgisi yok. Kayıtlı kiracı da yok."

Ceketimi alıyorum.

"Hazırlanın," diye emrettim. "Harekete geçiyoruz."

Damien, sesi çakıl taşlarının çıtırtısı gibi tiz bir şekilde, "O benim," diyor.

Ethan'ın taktik odasına girerken homurdandım. "Bana bir silah vermezsen, sorun yaşayacağız, Hale."

Çenesinde bir kas seğiriyor ama itiraz etmiyor.

Glock 19'umu zaten çapraz askılı bir kemerde, daha küçük olan Sig Sauer P365'imi ise ayak bileği kılıfında taşıyorum. Kemerleri çözüp kenara koyuyorum ve kurşun geçirmez taktik yeleğimi giyiyorum. Ana uzun namlulu silahım olarak HK416'yı seçiyorum, ardından Glock ve Sig'i tekrar takıyorum. Son dokunuş olarak, bir Benchmade SOCP hançeri alıyorum.

Killian, "Sanki küçük bir orduya saldırıyormuşuz gibi silahlanıyorsunuz," diye yorum yapıyor.

"Kurnaz biri," diye düşünüyorum. "Tuzaklar kurmuş olsa şaşırmam."

"Bu ancak bizim geldiğimizi biliyorsa geçerli," diye yanıtlıyor Ethan, kendi silahlarını kuşanırken. "Aramalarımın izini sürerek bizi bulmasının imkanı yok."

Damien, "Zaten yeterince paranoyak görünüyor," diye ekliyor.

"Göreceğiz artık," diyorum kesin bir dille. "Bu herifin daha fazla rahat nefes almasına izin vermeyeceğim."

Yirmi dakika sonra, Ethan ve Killian'ın işlerinde kullandıkları zırhlı ve karartılmış minibüsle yola koyuluyoruz. Üzerinde hiçbir işaret yok; bu bir kolluk kuvveti değil. Biz temizlik ekibiyiz.

Depo, nehrin kıyısında, paslanmış metal ve kırık pencereleriyle, boş göz yuvaları gibi bize bakarak, çirkin ve hantal bir şekilde duruyor. Işık yok. Araba yok. Hareket yok.

Çok sessiz.

İşaret veriyorum ve dağılıyoruz. Ethan arkamızda kalıyor, gözleri tablette, bize termal tarama sonuçlarını iletiyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldandı. "İçeride ısı izi yok."

Yine de kapıyı kırıyorum ve kapı hafif bir çatırtıyla açılıyor. Önce koku burnuma geliyor—bayat hava, eski yağ, altta metalik bir şey.

Mekanı hızla boşaltıyoruz. Çok hızlı boşaltıyoruz; burada kimse yok. Sadece yerde bir uyku tulumu, boş yemek kapları, katlanır bir sandalye, bir çalışma masası. Ve haritalar. Duvara yapıştırılmış notlar. Basılı fotoğraflar.

Basia.

Kadının yüzü bana birçok farklı açıdan ve birçok farklı konumdan gülümserken göğsüm sıkışıyor.

Killian sessizce, "Burada yerde kan var," dedi.

"O buradaydı," diye homurdandı Damien. "Ana Danbury."

Ethan masanın yanına çömelirken, "Asıl soru şu, hâlâ hayatta mı?" diye mırıldanıyorum.

"Cihazlarını sildi," diyor hayal kırıklığıyla başını sallayarak. "Hiçbir sabit disk yok. Hiçbir telefon yok. Geride hiçbir dijital şey kalmadı."

İçgüdülerim çılgık atarken odayı tarıyorum. "Geleceğimizi biliyordu," diyorum, parmaklarım yumruk haline geliyor.

Ethan başını salladı.

Duvarın önünde duruyorum. Bilerek orada bırakılmış bir şey var: katlanmış bir not, ön yüzüne adım yazılmış. İğnesini çıkarıp dikkatlice açıyorum ve ölçülü bir el yazısıyla yazılmış kelimeleri okuyorum:

Hep bir adım geridesin.

Gözlerim öfkeden daralıyor, nefesim düzensizleşiyor ve Killian'ın eli omzuma dokunuyor. Sağlam. Sakinleştirici.

"O yoluna devam etti," diyor Ethan sessizce. "Yeni yer. Yeni bakış açısı."

"Toplayın," diye emrettim. "Hayalet peşinde koşmuyoruz."

Damien bana bakıyor, hamile kız arkadaşına yaklaşan bu sapığa duyduğu öfke mavi gözlerinde hâlâ bir alev gibi yanıyor.

"Öyleyse ne yapacağız?"

Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum.

"Bekleriz," diyorum. "Ve bir sonraki hatayı yapmasına izin veriyor."

Çünkü öyle yapacak.

Ve bunu yaptığında... Ben hazır olacağım.

BASIA

Uyuyamıyorum.

Orada uzanıp dairenin etrafımdaki nefes alış verişini dinliyorum; buzdolabının uğultusu, kaloriferin hafif tıkırtısı, pencerelerden gelen şehrin mırıltısı.

Caleb'den kanepede uyumasını rica ettim. Düşünmek, bu işin nasıl ilerlemesini istediğime karar vermek için bana biraz alan tanımak istedim. Bu sabah uyandığımda her şeyin yolunda olduğunu düşünmüştüm, ama Morgan'la birlikteyken sapık bana yaklaşınca? Artık ne yapacağımı bilemiyorum.

Ama şunu biliyorum ki, korumam dün gece dünyamı altüst etti ve hâlâ bunun etkisindeyim.

Vücudumun, yakından düşünmek istemediğim yerleri ağrıyor. Uyluklarım sızlıyor. Kollarım. Bacaklarımın arasında utanç, mahcubiyet veya korku olmayan bir sıcaklık var. Bundan çok daha güçlü bir şey.

İstek. Arzu.

Bu gerçek beni olduğundan daha çok korkutmalıydı. Caleb'in bana yaptıkları, bir ihlal gibi hissettirmeliydi.

Yan tarafıma dönüp pencere kenarındaki bitkinin silik silüetine bakıyorum—Morgan'ın bana şaka olsun diye aldığı pothos bitkisi, çünkü görünüşe göre öldürülemezmiş. İkna olmadım. Hiçbir şeyi canlı tutmakta iyi olmadım. Ne ilişkileri, ne yanılsamaları, ne de sadece meşgul, kibar ve uyumlu kaldığı için kontrolü elinde tuttuğunu sanan benliğimi.

Komodinin üzerindeki telefonum titriyor. Morgan'dan bir mesaj daha.

Mor:

İyi misin? Bugün Emily'nin yanında çok sessizdin.

İyiyim, söz veriyorum! Ve bu senin suçun değil!

Sen ve Caleb hakkında bana biraz bilgi ver. Dün gece neler oldu? 😊

Bas. Mesajlarımı okuduğunu görüyorum.

Uyandığında beni ara ❤️

Mesajlara cevap vermiyorum.

Henüz Morgan'la konuşamıyorum. Barbara veya Emily ile de konuşamıyorum. Bunu komik bir anekdota ya da yarım doğruya dönüştüremem. Çünkü gerçek şu ki... Kendimi ihlal edilmiş hissetmiyorum.

Kendimi... savunmasız hissediyorum. Görülmüş gibiyim. Sanki dişlerimi sıkarak bir arada tuttuğum bir şey sonunda kırılıp açıldı ve kan kaybetmek yerine nefes alabiliyorum.

Beni en çok korkutan kısım bu.

Kendimi doğrultup bacaklarımı yatağın kenarından sarkıtıyorum. Zemin soğuk. Gerçekten soğuk. Topraklanma hissi veriyor. Hırkamı üzerime sarıp koridora çıkıyorum.

Caleb tam da beklediğim yerdeydi; kanepenin kenarında oturmuş, kollarını uyluklarına dayamış, saatlerce yere bakmış gibi başını öne eğmişti. Beni duyar duymaz başını kaldırdı.

"Hey," diyor sessizce.

"Hey."

Orada öylece kaldım, ellerimi nereye koyacağımı bilemedim. Bu adam beni korku ve tehdit anlarında ayakta tuttu. Beni ağlarken, öfkelenirken ve yanlış anlarda histerik bir şekilde gülerken gördü.

Ve yine de bu daha zor geliyor.

"Uyuyamadım," dedim.

"Evet," diye yanıtlıyor. "Ben de öyle düşünmüyorum."

Sessizlik uzar. Derin bir nefes alırım. Sonra bir tane daha. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerekiyor," derim.

Çenesi neredeyse fark edilmeyecek şekilde sıkılaştı. "Tamam."

Ona yaklaşıyorum ama yanına oturmuyorum. Ayakta kalıyorum, ayaklarım ve omurgam aracılığıyla kendimi yere sağlam basıyorum.

“Olanları düşünüyorum...” diye dikkatlice başlıyorum. “Neredeyse olanları. Ve olanları. Ve kızgın olmadığım gerçeğini.”

Gözleri benimkine doğru kaydı. Karanlık. Odaklanmış. Bekliyor.

“Bu, sınırları aşmadığınız anlamına gelmiyor,” diye devam ediyorum. “Aştınız. Bunu bilmelisiniz.”

Yüzünü buruşturdu, sonra bir kez başını salladı. "Evet."

Yutkunuyorum. Boğazım sıkışmış gibi hissediyorum ama göğsümde bir sıkıntı yok. Panik yok. Sadece kararlılık var.

“Ama şu kısmı da duymanızı istiyorum,” diyorum. “Korkmadım. Kapana kısılmış hissetmedim. Sakin hissettim... Sanki zihnim aylardır ilk defa sustu.”

Caleb, sanki kendini dengelemeye çalışıyormuş gibi burnundan yavaşça nefes veriyor.

“Çok uzun zamandır tetikteydim,” diye devam ediyorum. “Kapıları izliyordum. Elleri izliyordum. Yüzleri izliyordum. Sorumluluk bende olmadığına ne kadar yorgun olduğumu fark ettim.”

Parmakları dizlerine doğru kıvrıldı.

“Kendimi kaybetmek istemiyorum,” diyorum sessizce. “Ama ne zaman bırakacağıma ve bunu kime emanet edeceğime kendim karar vermek istiyorum.” Sonunda gözlerinin içine tam olarak bakıyorum. “Sana güveniyorum.”

Bana dokunmuyor. Yaklaşmıyor. Sadece bana bakıyor, sanki o güven kutsal bir şeymiş ve onu kaybetmekten çok korkuyormuş gibi.

"Basia," diyor yavaşça, dikkatlice, "eğer söylemek istediğini doğru anlıyorsam..."

“Ben...” Devam etmeden önce derin, kendimi toparlayan bir nefes alıyorum. “Uyurken beni becermeni istiyorum. Beni orgazma ulaştır. İçime boşal, üzerime boşal, nasıl istersen.”

Konuşurken Caleb'in boğazından kısık bir hırıltı yükseliyor, bu da bacaklarımda büyüyen ağrıyı dindirmek ve devam etme cesareti bulmak için kaslarımı sıkımda neden oluyor.

“Uyandığında senin beni uyurken kullandığına dair kanıt bulmayı düşünmek beni çok tahrik ediyor,” diye fısıldadım, sonra karanlık gözlerindeki şehvetten bakışlarımı kaçırdım. “Ben ne tür hasta bir insanım? Tecavüze uğradığımı bilerek uyanmak istiyorum ve—”

“Hey.” İki adımda yanıma geldi, elleri kollarımda, bakışlarımızı birleştirmek için başını aşağı eğdi.

“Hasta değilsin Basia. Kusursuzsun.” Gözlerimden yaşlar süzülürken görüntüsü bulanıklaşıyor. “Bu sadece bir sapkınlık, sevgilim. Ve benimle güvendesin,” diye devam ediyor, beni kollarına çekip yanağım göğsüne yaslanana kadar. “Benimle çok güvendesin bebeğim. Her ihtiyacını karşılayacağım.”

“Öyleyse uyumama yardım et,” diye fısıldıyorum, tişörtü gözyaşlarımı silerken.

Beni kollarının arasına alıp, parmağıyla çenemi yukarı kaldırıyor.

“Emin misin, Basia?”

İzin isterken bile burun delikleri genişliyor. Bilinci yerinde olmayan bedenime yapmayı planladığı her şeyi çoktan düşündüğünü biliyorum. Bu bana heyecan veriyor.

“Evet, Caleb.” Yanaklarımı sildim ve ona kararlı bir bakış attım. “Biraz çay rica edebilir miyim?”

Vahşi sırtışı yüzünden alt dudağımı ısıırıyorum ve vücudumda yeni bir cinsel uyarılma dalgası yayılıyor.

“Git odanda bekle,” diyor alçak ve buyurgan bir sesle. “Sana çayını getireceğim. Sonra da uyuyana kadar ayaklarını ovacağım. İster misin?”

“Evet,” diye fısıldadım, kalbim boğazımda gümbür gümbür atıyordu. “Çok isterdim.”

CALEB

Başparmağımı Basia'nın ayak kemerine bastırıyorum ve ağzından çıkan o küçük iniltiyi keyifle dinliyorum. Bu sesler bana, orgazm olmak üzereyken çıkardığı sesleri hatırlatıyor.

O bana onu uyuşturup uyurken onunla sevişme izni verdiğinden beri sikim taş gibi sertleşti. Çayını yudumlarken onu izlemek, bunun ona ne yapacağını bilmek... ah, kahretsin. Ne kadar seksi olduğunun farkında bile değil.

Kirpikleri titriyor, dudaklarındaki hafif gülümseme uyku onu ele geçirirken kayboluyor.

“İşte bu kadar bebeğim,” diye mırıldanıyorum. “Teslim ol. Bırak ben seninle ilgileneyim. Kendini çok iyi hissetmeni sağlayacağım.”

O içki içerken biz sohbet ediyorduk, ama aklım çoktan onun izniyle kendimi serbest bırakmaya karar verdiğim için yapmak istediğim her şeyi planlamaya başlamıştı bile. Gözleri tamamen kapandıktan sonra, dikkatlice yataktan kalkıp hazırlıklara başladım.

Dün mecburiyetten olsa da, dudak balsamını anal dildo olarak kullanmaktan gerçekten çok zevk aldım. Sabah kanıt bulmak istediğini bildiğim şu günlerde, günlük eşyalarından daha fazlasıyla deliklerini doldurmayı hayal etmediğimi söylesem yalan olurdu.

Heyecanlı ve sabırsız bir şekilde mutfığa koştum. Önce oklavasını buldum. Sonra kilerdeki dolabı açıp boş bir bira şişesi aldım. Son olarak da banyoya uğrayıp deodorantını ve bir şişe bebek yağını aldım. Her şeyi iyice duruladım ve Basia'nın yatağının ayak ucuna getirdim.

Her şey hazır olunca pijamasının altını indiriyorum ama sarı pamuklu külotunu üzerinde bırakıyorum. İçine girmek için yanıp tutuşsam da, acele etmemek, bunun tadını çıkarmak ve yarın uyandığında bunu hissetmesini sağlamak istiyorum.

Bebek yağı şişesini alıp kapağını açıyorum. Sonra bolca yağı vajinasına döküyorum, külotunu ıslatıyorum. Kumaş, dudaklarının kıvrımlarına müstehcen bir şekilde yapışıyor ve dayanamayıp telefonumu cebimden çıkarıp bu sahneyi kaydediyorum. Belki de Basia'nın rastgele yerlerde bulması için çıktısını alırım.

Telefonu, bu gece için seçtiğim eşyaların yanına, yatağın üzerine bırakıyorum, sonra iki baş parmağımla vajinasını masaj yapmaya başlıyorum. Klitorisine bastırdığım anda uykusunda inliyor. Artık uyanıp beni hayatından kovmasından korkmadığım için farklı bir his veriyor – gerçi o da kendine özgü sapıkça bir heyecana sahipti.

“Çok yumuşak,” diyorum kendi kendime. “Çok sıcak.”

Parmaklarım, kıvrımlarının üzerinde gezinirken ıslak sesler çıkarıyor ve penisim eşofmanımın bel kısmına sürtünüyor. Zamanımı ayırmayı planlamıştım ama bir tadına bakmaya karşı koyamıyorum. Hızla soyunup kendimi yumrukluyorum ve bir damla meni öncesi sıvısı sıkıyorum. Penisimin başını vajinasına bastırıp, ıslak külotunun kumaşına sürüyorum.

Kahretsin, amının sıcaklığını sikimde hissedebiliyorum. Gözlerim yuvalarından fırlayacak gibi oluyor.

"Uyurken bile amın beni çağırıyor," diye karanlık bir sesle söylüyorum, kalçalarımı hareket ettirerek penisimin ucunu klitorisine değdiriyorum. Basia hafifçe geriliyor, ağzı aralanıyor. "Vali seni şimdi görseydi... Babasının küçük prensesi bir fahişe gibi kullanılmaktan hoşlanıyor."

Penisimi külotunun üzerinden giriş yerine hizalayarak, izin verdiği ölçüde içeri girmeye başlıyorum.

"Öyle değil mi, bebeğim?" diye alaycı bir şekilde soruyorum, kaşlarının çatılmasını izlemekten keyif alarak.

Bacaklarını saran elastik kenarı içeri girecek kadar kaldırıyorum. Yumuşacık teni benimkine değdiği anda, testislerim sıçradı, anüsüm kasıldı. Kahretsin. Beni, ereksiyonlarım üzerinde neredeyse hiç kontrolü olmayan azgın bir gence dönüştürdü. Yine de, birkaç dakika daha vajinası ve külotu arasında sürtünerek, durmadan önce kendimi doruk noktasına kadar zorladım.

Hâlâ nefes nefese kalmışken geri çekilip iç çamaşırının kenarlarından tutarak dikkatlice yırtıp çıkarıyorum. Şimdi oynamak için yerim var.

Bakalım... Önce oklava. Onu seçtim çünkü sapı içeri girip gövdesi dışarıda kalınca korkunç derecede büyük görünecek.

"Keşke uyanık olsaydın," diye mırıldanıyorum sapına bebek yağı sürerken. Sonra birazını avucuma döküp çıplak vajinasına götürüyorum. Uykusunda rahatlamış olduğu için içeri girmeme çok kolay izin veriyor ve parmaklarımı birkaç kez pompalayarak G noktasını ovuyorum, nefesi kesiliyor.

Kapı kolunu giriş yerine dayarken göğsümden derin, boğuk bir inilti yükseldi. "Kahretsin. Sanki bir meleği kirletiyorum."

İçeri itiyorum, birkaç kez pompalıyorum, sonra olabildiğince içeri girmesine izin verip telefonumu alıyorum ve Basia'nın sabah keyifle bakması için farklı açılardan birkaç fotoğraf çekiyorum. Çıkardığımda mızızlanıyor. Sonra deodorant ve bira şişesine göz atıyorum.

Bira şişesinin boynu, oklavanın sapı kadar kalın. Alt kısmı elbette daha kalın, ama...

Deodorantı alıp iyice yağlıyorum ve vajinasına sürüyorum.

"Bu seni daha çok esnetecek bebeğim," diye mırıldandım, boşta kalan elimle karnının alt kısmını okşadım. Dikkatlice içeri doğru bastırdım, iç bacaklarında yükselen tüylerin diken diken olmasının tadını çıkardım.

Sessizce kıkırdıyorum. "Üşüyor musun? Özür dilerim," diyorum samimiyetsizce.

"Mm, Caleb," diye mırıldanıyor, ben onu pürüzsüz plastikle becerirken başını yana çeviriyor.

"Öyle işte, sevgilim," diye fısıldadım, daha da derine bastırarak. "Kime ait olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Birkaç fotoğraf çektikten sonra deodorantı çıkarıp kenara koyuyorum.

Derin bir nefes alıp bira şişesini alıyorum. Ağırlığını test ettikten sonra havaya fırlatıp yakalıyorum, bu sırada da bir sonraki hamlemi düşünüyorum.

Kalın alt kısmıyla vajinasını genişletme düşüncesi bile penisimi zonklatıyor. Ona fotoğrafları gösterdiğimde yüzündeki ifadeyi hayal ediyorum. Dehşetten nefesi kesilecek, gözleri fal taşı gibi açılacak. Utanacak, çaresiz hissedecek, kullanılmış hissedecek... Tam da istediği, ihtiyacı olan şey bu.

Kararımı verdim, şişenin her tarafına bolca bebek yağı döktüm ve zaten parıldayan vajinasına da bol miktarda sürdüm. Şişeyi boynundan tutarak, deodorantla zaten gerilmiş ve daha fazlasını isteyen vajinasına bastırdım.

Nefesim kesildi, ilk santimin iç dudakları tarafından yutulmasını hayranlıkla izledim.

"Aman Tanrım," diye inledi Basia, ağzı aralanarak. Ama kasılmadı, uyanmadı ya da bana durmamı söylemedi.

Şimdi üçüncüsü de içinde ve ben biraz geri çekiliyorum, sadece balının şişeye yapışmasını izlemek için. Tekrar içeri ittiğimde, berrak camdan görünen kanalını hayranlıkla izliyorum.

Telefonumu bulmak için yatağa dokunuyorum, hayatımda gördüğüm en erotik manzaradan gözlerimi ayırmak istemiyorum—ve dünyanın dört bir yanındaki BDSM kulüplerinde sahneler çektim. Bu sefer bir fotoğraf yetmeyecek, bu yüzden videoya geçiyorum.

"Şuna bak canım," diye söylüyorum gelecekteki Basia'ya kayda başlar başlamaz. "Şu kalın bira şişesinin daracık vajinanı nasıl da gerdiğine bak." Kamerayı uykusunda başını sağa sola sallayan ve anlamsızca mırıldanan Basia'ya çeviriyorum. "Bak ne kadar da hoşuna gidiyor buna, kirli kızım, baygınken bir şişeye becerilmekten."

"Caleb," diye inliyor, "durma."

"Hiç şansın yok bebeğim. Bu şişenin üzerine geleceksin, sonra da sikimi alıp onun üzerine de boşalacaksın."

Bira şişesini her seferinde daha derine doğru ittiğim anları kaydediyorum, ta ki şişenin yarısı vücudunun içine girene kadar.

"Çok ateşli," diye homurdanıyorum videoyu bitirmeden önce. Elim serbest kalmalı, onunla böyle oynarken penisim patlamadan önce onu orgazma ulaştırmalıyım.

Bir elimle şişeyi vajinasında pompalayıp döndürüyorum, diğer elimle de klitorisine bastırıp, hareketlerimle aynı ritimde ovuyorum.

Basia'nın nefes alışverişi derinleşiyor, sertleşiyor, benimki de öyle, çünkü, kahretsin, vajinasının son sınırına kadar gerildiğini görmek beni açgözlü yapıyor. Çok geçmeden her itişte inlemeye başlıyor ve biliyorum ki benim için boşalmak üzere.

"Hadi bakalım bebeğim," diye emrediyorum. "Boşalırken amcığının bu şişeyi nasıl boğduğunu görmek istiyorum."

"Ah!" diye bağırdı, sırtı yataktan kalktı. Onu yerinde tutmak için kalçalarına bastırdım, şişenin etrafındaki iç kaslarının seğirmesini izlemek

beni tamamen büyülemişti. Orgazmı ritmik dalgalar halinde geldi, sıvı şişeden aşağıya ve yatağa damladı.

"Harikasin," diye fısıldıyorum, hareketlerimi yavaşlatıp onu yavaşça yere indiriyorum.

Bir dahaki sefere tripod alıp kayıt yapacağım. Kahretsin, bu geceyi asla unutmak istemiyorum.

Şişeyi dikkatlice çıkarıp kenara koyuyorum. Kızımın uykuya dalmadan önce yaptığı son dileğini yerine getirme zamanı geldi. Gece ziyaretlerimde kullandığım gaz maskesini komodinin üzerinden alıp ağzıma yerleştiriyorum ve arkadaki kayışları ayarlıyorum.

Basia, geceleri odasına maskeli bir yabancıнын gelmesini ve kendisini kendi zevki için kullanmasını istiyordu.

"İşte buradayım, sevgilim," diyorum sesim cızırtılı ve bozuk bir şekilde. "Seni boşalma yerim yapmaya hazırım."

BASIA

Kulaklarımda sert, canavarca nefes sesleri var ve üzerimde ağır, katı bir ağırlık hissediyorum. İnce bir ter tabakasıyla kaplıyım, saçlarım alnıma yapışmış. Doğru noktalara çarpan bir şeyden zevk alıyorum. Burnuma tanıdık bir koku doluyor, erkeksi ama temiz.

Gözlerimi açmakta zorlanıyorum, sanki birbirine yapışmış gibiler. Kirpiklerim sonunda birbirinden ayrıldığında, ne gördüğümü, ne hissettiğimi anlamam bir dakika sürüyor. Üzerimde bir adam var, içime girip çıkıyor. Geniş, dövmeli omuzları görüşümü büyük ölçüde engelliyor. Teni bronzlaşmış, yer yer yara izleriyle dolu ve çalışırken terden parıltıyor. Duyduğum şey onun sert nefesleri, ama insan nefesi gibi değil; sanki bir canavar tarafından parçalanıyormuşum gibi geliyor.

Panik yavaş yavaş gelir—çok yavaş ve zevkin gölgesinde. Sarhoş muyum? Buraya nasıl geldim? Neler oluyor?

Bendeki değişimi açıkça sezen adam başını geriye çekti. Bir anlığına ona bakakaldım. Yakıcı, koyu gözleri kalbimi durduracak kadar etkileyici bir bakışla bana dikildi. Yüzünün alt yarısı gaz maskesiyle kaplıydı, her iki yanında ikişer filtre vardı ve nefes nefese kalışı bir kabustan fırlamış gibiydi.

O kim? Neden o?

Birdenbire, burada neler olup bittiğini anladım.

Derin, hıçkırıklı bir nefes aldım ve kan dondurucu bir çığlık attım.

Adam inledi, gözleri şehvetten neredeyse şaşı oluyordu, ama büyük, nasırlı avucunu ağzıma bastırarak çığlığımı boğdu.

"Lanet olsun, evet bebeğim," diye emrediyor karanlık bir sesle. "Benim için çılgılık at."

Sözleri üzerine vajinam kasılıyor ve utanç yanaklarım kızarıyor. Neden bu kadar ıslakım, boşalmaya bu kadar yakınım?

Serbest kalan eliyle destek alarak bana daha sertçe vurmaya hazırlanıyor. Gözleri gözlerime dikilirken, inlemeleri şimdi yatak odam olduğunu fark ettiğim yeri dolduruyor. Gözleri tanıdık geliyor ama emin değilim...

"Bebeğim, amının sikimin etrafında nasıl titrediğini hissedebiliyorum. Çok iyi hissettiriyorsun. Eminim ki, seni becerdiğim şeyeyi ıslattığın gibi bunu da ıslatacaksın."

Nefesim kesildi, dehşet içinde ona baktım. Az önce bunu mu söyledi—

"Evet, sevgilim." Bir şeye uzandı ve geri dönüşüm için topladığım türden boş bir Corona şişesi çıkardı. "Bunun yarısı senin içindeydi. Sen de çok sevdin. Çok sert boşaldın."

Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Bu canavar daireme girip uyurken bana tecavüz mü etti? Neden uyanmadım? Neden bu kadar ıslakım? Bana ne oluyor?

Tekrar yaklaşıyor, görebildiğim tek şey onun yoğun bakışları.

"Bebeğim, bu benim penisimi ne kadar sertleştirse de, bir daha bağırmayacaksın, yoksa seni yere sererim." Bana sürtünüyor, zevk ve acının karışımıyla inlememe neden oluyor. "Anladın mı?" diye soruyor, sesi itiraz kabul etmiyor.

Uyuşmuş bir halde başımı sallıyorum ve yanaklarımdan daha fazla gözyaşı akıyor. Hain bedenim onun için eriyor.

"Benim için ne kadar da iyi bir kızsın." Kalçalarını kıvrıyor, ben inleyerek karşılık verdiğimde gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyor. "Bu vajina benim için yaratılmış. Ve içine ne istersem koymama izin vereceksin, değil mi sevgilim?"

O sevgi sözcüğü yine. Çok tanıdık. Bir isim zihnimin ön planına doğru tırmanıyor, ama daha ne olduğunu anlayamadan kayboluyor.

Adamın eli ağzımdan ayrılıp çeneme doğru kayıyor ve boynumda durup hafifçe bastırıyor.

Gözlerim baskıdan dolayı hafifçe kapandı, maskesinin ardındaki uğursuz kahkahasıyla yavaşça yeniden açıldı.

"Çok duyarlısın," diye övüyor sessizce, kalçalarının saldırısı hiç durmadan devam ediyor. "Artık benimsin Basia. Seni asla bırakmayacağım."

Bunu biliyor musun?"

Cevap vermiyorum, kalçası klitorisime sürtünürken ve penisinin ucu içerideki hassas sinirleri ustaca okşarken omurgamda ürpertiler hissediyorum.

Eli boğazımı sıkıyor, gözlerimi tamamen açmama neden oluyor. Dünya bulanık bir hal alıyor, arka plan belirsizleşiyor, sanki o sahnenin merkezinde ve diğer her şey önemsiz.

"Bana cevap ver." Bu emir, tüylerimi diken diken eden ve aynı anda rahmimde arzuyla kasılmalara neden olan bir hava tıslaması gibiydi. Bende ciddi bir sorun var.

"E-evet," diye kekeledim nefes nefese. "Seninim."

"Göster bana bebeğim," diye homurdanıyor, bana daha hızlı sürtünerek. "Bana teslim ol. Maskeli bir yabancıya böyle yanaşarak ne kadar pis olduğunu göreyim."

"Aman Tanrım, kahretsin," diye inliyorum, zevk beni ele geçirmeye başladıkça gözlerim bulanıklaşıyor.

"Bana bak, Basia," diye emretti adam. "Seni buraya getirenin kim olduğuna bak."

Sözleri beni çıldırttı, vücudum şiddetle titriyor, içimde neredeyse acı verici bir şekilde patlayan bir mutluluk dalgasıyla vajinam yabancınn penisini sıkıca kavradı. Orgazmım sonsuz gibiydi, dalga dalga kaslarımı ele geçirdi. Karın bölgemde bir baskı azaldı ve utanç içinde gözlerimi kapattım—sanırım işiyorum.

"Ah, kahretsin, Basia," diye homurdandı adam, kalçaları titriyordu. "Benim için boşalıyorsun bebeğim. Evet, işte benim kızım."

Ona tekrar baktığımda, başı geriye doğru atılmış, boynundaki tendonlar geriliyor ve bir kez daha sertçe girip kükreyen bir inilti çıkarıyor. Her boşalma anında penisinin içimde tekmelediğini hissediyorum—kahretsin, çıplak bir şekilde içimde.

Bu bir rüya olmalı, değil mi? Gerçek olsaydı böyle gelmezdim. Yarın uyanıp kirli zihnime güleceğim.

Hâlâ nefes nefese olan adam maskesine uzanıp çıkarıyor. Alnından damlayan ter, çıplak tenime damlıyor. Bana bakıp geniş, memnun bir gülümseme verdiğinde, sonunda her şey yerine oturuyor.

Caleb. Benim korumam. Benim... benim.

Neredeyse gülecektim ama kaslarım gevşediği için bilinçsizlik beni şiddetle geri çekmeye çalışıyor.

"Kahretsin bebeğim, bu inanılmazdı," diye fısıldadı Caleb, yüzünü benimkine yaklaştırıp dudaklarımı nazikçe öperken; bu, az önce benimle nasıl seviştiğiyle tam bir tezat oluşturunuyordu.

"Evet," diye nefes nefese onayladım, sonra yüzüne esnememek için başımı çevirdim. "Tekrar yapalım," diye mırıldandım, kelimelerim şehvet dolu bir karmaşaya dönüşmüştü.

Caleb kıkırdadı ve geri çekilmeden önce yanağımdan öptü.

"Yarın düz bir çizgide yürüyemediğinde bunu söylediğine pişman olacaksın."

"Umurumda değil," diye fısıldıyorum. Göz kapaklarım taştan daha ağır. Duyduğum son şey bir alay ve fısıltıydı.

"Uyu canım. Ben seni temizlerim."

BASIA

Kapıma vurulması ve kalçamda bir ağırlıkla uyandım, bunun Poe olduğunu hemen anladım.

"Git buradan," diye mırıldandım, yanağımdaki kurumuş salyanın tenimi rahatsız edici bir şekilde çekiştirmesini ovuşturarak. "Bugün cumartesi," diye ekledim acınası bir şekilde inleyerek.

"Anladım canım," diyor Caleb dışarıdan, sinir bozucu derecede uyanık bir ses tonuyla.

Dün geceden kalan anılar zihnimde canlanıyor ve gözlerimi birden açıyorum.

Aman Tanrım.

Dudaklarımı ısırdım, boşaldıktan sonrasına kadar onun Caleb olduğunu bilmediğimi düşündüm.

Bunu asla bilemeyecek.

"Uyuyor," diye homurdanıyor şimdi, ama üç öfkeli kadının sesi hızla duyulmaz oluyor.

"Mesajlarıma cevap vermiyordu." İşte bu Mor.

"Bakın, biz sadece onun için endişeleniyoruz." Tatlı Emily.

"Karşıdaki bara gidip biraz çay içsenize. Biz kızlar da biraz sohbet edelim."

Yüzümü ellerimle kapatarak irkildim.

"Barbara," diye homurdandım sessizce. Artık onun bildiğini biliyor, çünkü belli ki ona söylemiştim.

“Buna nasıl hayır diyebilirim ki?” diye mırıldandı Caleb tembelce. “Hanımlar, siz oturma odasına geçin. Basia duş alırken ben de size kahvaltı hazırlayayım.”

“Aa, yemek. Evet, lütfen.” Bu, hamile kadının sözleriydi.

Caleb'in kafası içeri giriyor ve yüzümün alevler içinde olduğunu görünce homurdanıyor.

“Barbara’ya, özellikle de ona, bunu söylemen konusunu daha sonra konuşacağız.” Sesi bir oktav alçalıyor. “Ayrıca çektiğim tüm fotoğrafları ve videoları da daha sonra sana göstereceğim.”

Bacaklarımı birbirine kenetleyip dudagımı ısırıyorum.

"Üzerlerinde ne var?" diye merakla, utansam da fısıldıyorum. Dün gece bira şişesi mi kullandı? Deli!

Bana göz kırptı, kendinden gurur duyuyor gibiydi. "Sen isteyken mastürbasyon yapmayı planladığım şeyler bunlar."

"Aman Tanrım, aklını kaçırmışsın," diye inledim, ellerimle yüzümü kapatarak.

Caleb'in kahkahası, midemde keleklerin uçuşmasına neden oldu.

"Git duş al," diyor buyurgan bir şekilde. "Üzerin bebek yağı ve meni içinde."

"Aman Tanrım," diye tekrarlıyorum, sonra dönüp yüzümü yastığa gömüyorum. Hain vajinam durmaksızın şehvetle atıyor.

Yanıma gelip avucu kalçama değdiğinde acıyla bağırdım.

"Kalabalığı doyuracağım ama acele edin. Beni çok korkutuyorlar ve ben silahlıyım."

Bu görüntüyü görünce gülmeden edemiyorum. İri yarı, güçlü, son derece eğitilmiş koruma, iki anaokulu öğretmeninden ve hamile bir kadından korkuyor. Paha biçilmez.

"Bunu da bir kenara bırakalım," diye mırıldandı, ayak sesleri koridora doğru uzaklaşırken.

Üzerimdeki kocaman ıslak lekeyi, boş bira şişesini, alüminyumsuz deodorantımı ve... şu lanet olası oklavayı görmezden gelerek kendimi yorganın altından çıkarıyorum.

Sanırım oklava doğru bir tanımlama.

"Sus be, sürtük," diye homurdandım kendi kendime. Temiz kıyafetlerimi kaptım ve kızlardan biri beni burada, olay yerinde aramasın diye neredeyse koşarak banyoya girdim.

"Bu çok lezzetli," diyor Barbara açlıktan inleyerek. Ağzı Benedict yumurtasıyla dolu olduğu için, bu daha çok "ptho guth" gibi çıkıyor ağzından.

Saçımı topladım, sehpanın üzerindeki sofraya doğru yaklaşırken ona gülüyordum. Her şeyi bu kadar kısa sürede nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde hazırladığını anlayamıyordum.

"Bana kalan var mı?"

"Basia!" Morgan beni kocaman bir gülümsemeyle karşılıyor. Yuvarlak, maun kahverengi gözlerinde öfke veya endişe olmaması beni çok rahatlatı.

Caleb elinde boş bir tabakla yanıma gelerek sessizce, "Buyurun canım," dedi.

Emily, Barbara'ya "Sevgilim?" diye fısıldadı ama herkes duydu.

İçimden bir ah çektim. Sanırım bu sır her halükarda ortaya çıkacak. "Teşekkür ederim," diye mırıldandım, sonra parmak uçlarımda yükselip yanağından öptüm. Uzun boylu bir kızım ama Caleb beni küçük ve kadınsı hissettiriyor.

"Ahhh," diye mırıldandı Mor, gözleri yaşarırken. Şu hamilelik hormonları işte. Şimdi de boğazım düğümlendi.

Caleb, kendinden geçmiş kadınları umursamadan, "Teddy ile lobide olacağım," diyor.

"Pekala," diye utangaçça karşılık verdim, sonra veda ederken kalçama hafifçe vurduğunda tiz bir ses çıkardım.

"Pekala," diyor Barbara, son derece sıkı kalçalarının arkasından ön kapı kapanır kapanmaz. "Burada neler oluyor? Bariz olanın dışında."

"Açık olan da bu," diyor Mor, kendini yelpazeleyerek. "Nasıl bir şey bu?"

"Çok sıcak," dedim nefes nefese, Morgan'ın yanındaki kanepeye çökerken, boş tabağımı sıkıca tutarak. "Hayal etmekten korktuğum her şey. Daha da fazlası."

Emily tereddütle, "Acaba... sapık mı?" diye sordu.

"Neden?" diye mırıldanarak sordum. "Sizin Kinks R Us kulübünüze katılabilir miyim diye mi öğrenmek istiyorsunuz?"

Barbara, çatalının tellerine bir turşu saplayarak homurdandı. "Bunun cevabını zaten biliyorum."

“Evet,” dedim hızla, Barb’ın çaya uyuşturucu katma meselesini anlatmasını istemiyordum. En azından henüz değil. “Ondan bir...” diye canlandırmasını istedim. Kızlara baktım, gözleri üzerimdeydi, Barbara’nın çatalı açık ağzına doğru yarı yoldaydı. “Bir tecavüz fantezisi,” diye tamamladım cümleyi.

"Daha fazlasını söyle," diye fısıldadı Mor.

İçimden bir ah çekerek televizyondaki saate baktım; öğlen olmuştu.

“Pekala,” diye razı oldum. “Ama bunun için mimozalara ihtiyacımız olacak.” Morgan’ın neredeyse görünmez göbeğine baktım. “Ya da en azından benim ihtiyacım olacak.”

Caleb bizi üç saat sonra, Mor hariç, sarhoş bir halde buldu; Mor ise sadece kız arkadaşlarıyla geçirdiği zamandan dolayı biraz sarhoştı. Başını sallayarak takviye çağırmayı düşündüğünü mırıldandı, sonra da akşam yemeğini pişirmeye başladı.

Killian, Damien ve Ethan bir saat içinde bize katılıyorlar, sanki sadece kadınlarıyla yeniden bir araya gelmeyi bekliyorlarmış gibi. Bu iri yarı adamların kız arkadaşları için yumuşamalarını izlemek bir bakıma tatlı. Gerçi Killian tam olarak yumuşamıyor—belki sadece biraz duyarsızlaşıyor. Yemek yedikten ve birkaç şişe daha köpüklü şarap içtikten sonra, işlevselmiş gibi davranmayı bırakıyoruz.

Morgan ilk önce iner, Damien’in omzuna başını yaslar ve Damien onu eve götürmesi gerektiğini söyler. Killian ve Emily biraz daha kalır, sonra onlar da gider. Ethan ve Barb ayrıldığında, gözlerim Caleb’in çayına ilaç kattığı zamankinden daha ağır hissediyordu. Beni yatağa yatırdığını bile hatırlamıyorum, ama birkaç saat sonra orada, yalnız başımayım.

Uykulu bir halde erkek arkadaşımı aramaya koyuldum.

Salonda bulduğum kişi aslında Gizli Servis ajanı Matilda’ydı.

“Matty? Neler oluyor? Neden buradasın? Caleb nerede?”

Uyandığıma pişman olmuş gibi görünüyor, yüzünde bir ajandan görmeye alışık olduğumdan daha fazla duygu var. Ama bunun sebebi belki de bu işte henüz çok yeni olması olabilir.

“Özür dilerim, Bayan La-Basia,” diye başlıyor sözlerine, belli ki kelimelerini dikkatlice seçerek. “Bay Ward'a bir telefon geldi ve ayrılmak zorunda kaldı. Benden yukarı gelmemi istedi.”

Tüylerim diken diken oldu, içimi ürperten bir önsezi hissettim. Kollarımı kavuşturup kendime sarıldım.

"Kim aradı?" diye soruyorum, hem öğrenmek istiyorum hem de cevaptan korkuyorum.

Matty içini çekti, sonra omuzlarını dikleştirdi.

“O, sapıktı. Annenizi kaçırdığını söyledi... Bayan Langford'u kaçırmış.”

CALEB

Saat 2:17'de arama geldi. Numara bilinmiyor.

Telefonu beşinci kez çalınca "Ward" diye açıyorum.

Önce sessizlik var. Sonra derin ve düzensiz nefes alışverişleri duyuluyor; rahatsız edici.

Karşı taraftan bir erkek sesi geliyor: "Çok uzun sürdü," diyor. "Cevap vermeyeceğinizi düşünmeye başlamıştım."

Bir saniye bekledim, kendimi toparladım ve onun sabırsızlığını daha da körükledim. "Bu numarayı nereden buldun?" diye sordum, Basia'nın yatak odasından sessizce çıkarken. İttiği alkolden dolayı derin bir uykudaydı, ama kim bilir ne zaman idrarını yapacaktı. Ayrıca, tabletim oturma odasıdaydı ve Ethan'ı videoya çekmem gerekiyordu.

Basia'nın sapığı hırıldayarak, "Bu önemli değil," diye yanıtlıyor. "Önemli olan onun bende olması ve eğer onun ölmesini istemiyorsan, dediğimi yapacaksın."

Ethan, hâlâ uyanık olduğu açıkça belli bir şekilde, telefonumu hemen yanıtlıyor. Kameranın önünde penisinin ve testislerinin sallandığını görmezden geliyormuş gibi yapıyorum. Elimle ona dinlemesini işaret ediyorum ve telefonu hoparlöre alıyorum.

"Onu tam olarak nasıl elde ettiniz, hımm? Benim yatağımda, huzur içinde uyuyor."

Belki onu kızdırırsam hata yapar. Her halükarda, bunu söylemek bana keyif veriyor—Basia'yı terörize etti, ona yapmayı planladığım şeylerin en hafifi bu.

Sapık homurdanarak, kendi kendine küfretti. "Valinin hayatında birden fazla şımarık kadın var, Ward," diye alay etti. "Gerçi şunu da söylemeliyim ki... karısı dergilerde görüldüğü kadar sakın değil."

Gözlerimi kırıyorum, tabletteki görüntülü görüşme aracılığıyla gözlerim Ethan'ın gözleriyle buluşuyor.

"Bayan Langford?" diye teyit istiyorum.

Sapık, küçümsercesine dilini şıklattı. "Belki de zekânı fazla abartmışım."

Ethan'a başımla işaret ederek valiyle iletişime geçmesini istedim. Bu delinin sözlerine inanmamalıydık. Ben tekrar konuşmadan önce Ethan çoktan telefondaydı.

"Onu incittin," diyorum, soğuk ve öldürücü bir tonda, "ve pişman olacak kadar uzun yaşamayacaksın."

"Zaten uzun süre yaşayamam," diye yanıtlıyor adam. "Zaten mesele de bu."

Ethan bana doğru başını salladı, gözleri kocaman açılmıştı.

Bok.

Ona aramayı takip etmesi için işaret ediyorum, sonra gözlerimi kapatıp düşünüyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum kısaca. Basia, annesine bir şey olursa yıkılacak. Yüksek sosyetenin getirdiği bazı zincirleri kırmaya çalışmış olabilir, ama biliyorum ki annesiyle haftada en az bir kez konuşuyor.

"Sen," diyor hemen. Hiç tereddüt etmeden. Pazarlık yapmadan. "Yalnız gel. Oyuncak yok. Hile yok. Kendini getir, ben de onu sana geri vereyim."

Ethan'ın başı aniden yukarı kalktı. Gözleri benimkilerle buluştu.

Sesimi titretmeden, "Hayatta olduğuma dair kanıt." diyorum.

Bir an duraksadı. Sonra telefonum elimde titredi. Mesajlar bölümüne geçtim ve aynı, bilinmeyen numaradan gönderilen bir fotoğrafı açtım.

Kasia, bilekleri plastik kelepçelerle bağlanmış, makyajı dağılmış, gözleri korkudan çok öfkeli bir şekilde sandalyede oturuyor. Bu durum mantıklı geliyor; Basia'nın annesi her zaman ipeğe sarılmış çelik gibi görünmüştür. Ağzı da bir parça bantla kapatılmış.

Bu adam ona nasıl ulaştı ki? Kocasının konumundaki bir adama sağlanan tüm güvenlik göz önüne alındığında... İnanılmaz görünüyor. Fotoğrafı doğruluğunu kontrol etmesi için Ethan'a gönderiyorum.

"Bir saatin var," diyor sapık. "Docklands. Dokuzuncu İskele. Geç kalırsan, yavaş yavaş kesmeye başlarım."

Hat kesildi.

Bir an sessiz kalıyoruz, sonra Ethan konuşmaya başlıyor. "Bu bir tuzak olmalı dostum. Basia'ya ulaşabilmek için seni ortadan kaldırmak istiyor."

Burnumun köprüsünü sıkıyorum. "Evet, tabii ki. Valinin ekibi ne dedi?"

"Cevap yok. Bir de nöbetçi kulübesini aradım," diye ciddi bir ifadeyle yanıtladı.

"Peki ya fotoğraf? Gerçek mi yoksa deepfake mi?"

Ethan başını salladı. "Eğer deepfake ise, gördüklerimden çok daha iyi. Ama emin olamıyorum."

Saate bakıyorum. "Zaman daralıyor ve validen de bir yanıt gelmedi, bu yüzden doğrulamak için vaktimiz yok."

"Aynen öyle. Kim sizinle gelecek?"

Çantalarımı karıştırıp yedek mermi şarjörleri çıkarıyorum.

"Cross'u uyandır," diyorum. "O yukarıdan beni koruyabilir. Wheeler'ı yukarı çağırıp Coleman'ı geri aramasını sağlayacağım." Emniyet kemerimi tekrar takıp silahlarımı kontrol ediyorum. "Valiye ulaşmaya çalışın. Peki ya Ethan? İşler ters giderse diye Damien'ı hazırda bekletin."

"Kahretsin," diye tısladı Ethan, telefonunu tekrar eline alırken. "Bu korkunç derecede kötü bir fikir. Herkesi zamanında yerlerine yerleştirebileceğimizden emin değilim."

"Muhtemelen o da buna güveniyor," diye mırıldanıyorum botlarımı giyerken.

"Öyleyse neden gidiyorsun?" diye sordu Ethan, sesi neredeyse yalvarır gibiydi.

"Çünkü o onun annesi, dostum," diye yumuşak bir sesle cevap veriyorum. "Kızımın annesi. Eğer gerçekten onu kaçırdıysa, onu geri almamız gerekiyor. Her iki durumda da, onu durdurmamız lazım."

Ethan içinden küfretti. "Bu tam bir Fallujah vakası."

"Bu sefer intihar bombacısının saldırısına uğramamaya çalışacağım," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Telsizden konuşacağız, önce Gizli Servisi bilgilendireyim."

"Pekala," diye homurdanarak pes etti. "Killian'ı uyandıracağım."

Basia'ya bir kez daha bakıyorum, elimin tersiyle yanağını okşamaktan kendimi alamıyorum. Ağzı açık, yanakları şaraptan kızarmış. Hiç bu kadar güzel olmamıştı.

"Seni seviyorum, Basia," diye fısıldadım, bir an daha oyalanarak.

Gitme vakti geldi.

Wheeler'ı arayıp durumu anlattım. O da valilik konutundaki meslektaşlarına ulaşmaya çalıştı ama Ethan'inkiyle aynı şanssızlığı yaşadı.

"Basia'yı güvende tutun yeter," dedim kapıda. "Coleman geri dönüyor. Lobide olacak."

"Dikkatli ol," diye seslendi arkamdan, kapanan kapının sesi cevap vermeme engelledi.

Ben iyiyim. O sadece bir adam ve Cross da keskin nişancı tüfeğiyle arkamı kollayacak.

SUV aracımda kulaklığımı takıp Ethan'la iletişime geçtim. "Herkes haberdar mı?"

"Evet," Ethan'ın sesi net ve yüksek bir şekilde duyuldu. "Killian yolda, kırk dakika içinde orada olacağını söyledi. Senin—"

Killian telsizden aramıza katılarak, "Tam bir aptal," diye söze girdi. "Ama Emily için daha kötüsünü de yapardım."

"Emily için daha kötülerini de yaptın," diye mırıldandı Ethan. "Oradaydım. Audi'min kaputundan popo izini sildirmek ne kadara mal oldu biliyor musun?"

Cross homurdandı. "Evet, dostum. Bunu bana bin beş yüz kere söyledin zaten."

Zihnim bir çark gibi dönüp dururken ve tüylerim diken diken olurken, onların şakalaşmalarını görmezden geliyorum, ancak bu şakalar kaygımı bir nebze olsun hafifletiyor.

Yalnız değilim.

Ve bir şekilde bu gece sona eriyor.

BASIA

Yatağında oturuyorum, telefonum elimde sıkıca tutulmuş. Babamı, annemi aradım, hatta evdeki hizmetçimizi bile denedim. Kimse cevap vermiyor.

Matty'nin söylediğine göre, Caleb annesini geri getirmek için evden ayrılalı bir saatten fazla oldu ve nereye gideceğini veya bunu nasıl yapmayı planladığını bilmiyor. Ben de sadece beklemekten başka bir şey yapamıyorum, sinirlerim alt üst olmuş durumda, şimdi ise bir yargıç gibi ayık bir haldeyim.

Keşke uyanmasaydım. Eğer gece boyunca uyusaydım, annemin güvende olduğunu ve Caleb'in bana sapığının tutuklandığını söylediğini duyardım. Ona çok inanıyorum, başka seçeneğim yok. Ama yine de endişelenmeden edemiyorum.

Birdenbire oturma odasından bir tıkırtı sesi duyuyorum. Poe değil, çünkü o burada benimle, ama belki de zararsız bir şeydir—bir kuş, bir dal, rüzgar.

Yine de sesleniyorum: "Matty? Her şey yolunda mı?"

Kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, yemin ederim yatak sallanıyor.

Cevap yok. Ve başka seçeneğim de yok.

Yatak odamdan yalınayak ve titreyerek çıktım. İşte o zaman bir gürültü duydum. Ağır bir gürültüydü. Boğuk bir sestti. Ardından kanımı donduran bir ses geldi: Bir kadının çılgılığı.

"Matty?" diye fısıldadım, daha hızlı hareket ederek. Koridor çok uzundu, vücudum adrenalinle dolup taşıyordu.

Oturma odasına doğru köşeyi döndüğüm anda bir şey duvara çarparak gürültü çıkardı.

Matty Wheeler yerde yatıyor ve her yer kan içinde. Giriş kapısının yakınında yere yığılmış, bir eliyle yan tarafını tutuyor, diğer eli ise kıpkırmızı olmuş bir halde kendini yukarı doğru itmeye çalışıyor ama başaramıyor. Gözleri dehşet içinde gözlerimle buluşuyor.

“Basia! Kaç—”

Bir el kolumu kavradı ve korku filmlerine yakışır bir çığlık attım.

Beni tutan kişi beni o kadar sertçe geriye çekiyor ki omzum acıyla bağılıyor. Kıvraniyorum, çırpınıyorum, tırnaklarım yağ, soğuk hava ve yıkanmamış bir vücut kokan cekete boş yere sürtünüyor.

"Annenden daha gürültülüsün," diye hırladı kulağıma.

Başımı çevirip ona baktığımda gözlerim daralıyor. Sapık.

Tahmin ettiğimden daha zayıf. Çökük, gözleri fazla parlak, fazla odaklanmış, sanki sadece öfke ve kafeinle yaşıyormuş gibi. Beni balkona doğru sürüklerken, demir gibi bir tutuşu, parmakları pazularımı sıkıca kavıyor.

"Seninle uzun uzun vakit geçirmeyi umuyordum," diye devam ediyor, nefesi yanağıma sıcak bir şekilde değiyor. "Ama bu da yeterli."

"Bırak beni!" diye bağırdım, dirseğimi sertçe geriye doğru savurarak.

Homurdanıyor ama beni bırakmıyor. Bunun yerine, kırık, çatlak bir kahkaha atıyor; bu kahkaha kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

“Onun gitmesini beklemek ne kadar zordu biliyor musun?” diyor.

Balkon kapısı açık, içeriye soğuk hava doluyor. Acaba bu şekilde mi içeri girdi?

"Tam süre dolmadan annene ulaşacak."

Kanım dondu. Bombadan mı bahsediyor?

"Baban peygamberlerle ilgili soruşturmaları hafife almamalıydı," diye alaycı bir şekilde konuştu, iğrenç nefesi midemi bulandırdı. "Şimdi acı çekmeyi öğrenecek. Peki ya koruman?"

Beni öne doğru itti ve korkuluk kaburgalarımın çarptı. Aşağıda, şehir tüm ihtişamıyla açılıyordu; beton, ışıklar ve uzaklık. Tekrar çığlık attım.

Arkamdan iyice yaklaşıyor, göğsü sırtıma değiyor, bir koluyla boğazımı sarıyor.

"Aramıza girdi," diye fısıldıyor sapık. "Ama şimdi kaybedecek. Tıpkı baban gibi."

Boğazımda bir nefes düğümlendi. Hayır. Böyle bitemez. Caleb ile aramdaki bu ilişkiyi daha yeni keşfetmeye başlamışken, ona aşık olduğumu nihayet kendime itiraf edebileceksen, böyle olamaz.

Bu heriften uzaklaşmam lazım. Matty'ye yardım etmeliyim, sonra da Caleb'i uyarmalıyım. Ve bunu hemen yapmalıyım.

Tüm gücümle geriye doğru tekme attım ve topuğum onun kaval kemiğine çarptı. Acıyla inledi, tutuşu biraz gevşedi ve ben de sertçe döndüm.

Dirseğim çenesine çarptı, kolumda şiddetli bir acı hissettim ama o sendeledi.

Bana sadece bu yeterli.

Korkuluğa tutunuyorum, ayaklarımı yere sağlamca basıyorum ve itiyorum.

Direnış beklemiyordu. Benim güçsüz, korkudan donakalmış, şımarık bir prenses olmamı bekliyordu.

Ağırlığını yanlış bir şekilde kaydırır ve ayağı eşığe takılır. Gözleri korkudan değil, şaşkınlıktan irileşir.

"HAYIR-"

Tekrar zorluyorum. Bu sefer tüm gücümle.

Elleriyle tutunacak bir yer arayarak korkuluktan aşağı atlıyor ama bulamıyor. Bir an için gözlerimiz buluşuyor... sonra kayboluyor.

Vücudunun aşağıdaki betona çarpma sesi mide bulandırıcı ve midem alt üst oluyor. Nefes nefese kalmış bir halde, ellerimi uyluklarıma koyarak öğürüyorum. Akciğerlerim yanarken, ellerim o kadar titriyor ki kendimi zar zor ayakta tutabiliyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Basia!"

Caleb'in sesi, kaosun içinden adeta bir can simidi gibi sıyrılıyor.

Tam o sırada adam elinde silahı, gözleri vahşi bir şekilde ön kapıdan içeri daldı.

Olay yerini saniyeler içinde kavradı: Yerde yatan Matty, her yer kan içinde, açık balkon kapısı, fayansların üzerinde titreyen ben.

Sonra yanıma geliyor, elleri yüzümde. Sağlam. Gerçek.

"Yaralandın mı?" diye soruyor, olmayan yaraları süzerek.

"Ben—ben onu ittim," diye kekeledim. "O—o denedi—"

Caleb beni göğsüne çekip, kendine iyice bastırdı.

"Tam olarak doğru yaptın," diye mırıldandı öfkeyle. "Güvendesin. Hayattasın."

Uzaktan siren sesleri duyuluyor. Aşağıda insanlar çığlık atıyor.

Caleb'e sıkıca sarılıyorum, titriyorum, gerçeklik dalgalar halinde üzerime çöküyor.

Donmadım.

Pes etmedim.

Hayatta kaldım.

Ve sonunda Caleb'e baktığımda, gerçekten ona baktığımda, gözlerinde yeni bir şey görüyorum.

Sadece koruyuculuk değil.

Saygı.

"A—annem mi?" diye kekeledim, umarım tıpkı sapığımın yere çakıldığı gibi dünyamı da yerle bir etmez. "Sanırım bomba olduğunu söyledi!"

"Güvende," diye anında cevap veriyor. Çenesinde bir kas seğiriyor. "Killian benden önce oraya vardı. Ben burada ve orada işe yarayacak kadar geç kaldım."

"Öyle deme," diye aceleyle söyledim onu daha sıkı kucaklayarak. "Kendimi koruyabilme özgüvenini bana sen verdin."

"Tanrım, Basia," diye fısıldadı saçlarımın arasına. "Güzel, cesur savaşçım."

Gözlerimden yaşlar akarken, ona bakabilmek için geri çekildim.

"Seni seviyorum, Caleb," diye itiraf ettim, alt dudağım duygularıyla titriyordu. "Yanımda sen olmadan bir daha uyanmak istemiyorum."

"Sevgilim," diye fısıldadı, dudakları benimkilerle buluşurken. "Bana hissettirdiklerimi anlatmak için 'aşk' kelimesi yeterli değil. Sana takıntılıyım."

Tam onun öpüşüne kendimi kaptırmışken, yerde yankılanan bot sesleriyle irkildim. Damien elinde tıbbi çantayla içeri koştu, ardından telaşlı Teddy Coleman geldi.

"Kahretsin!" diye tısladım, kalkmaya çalışırken ama buzda donmuş bir ceylan gibi hissediyordum. "Matty nasıl? Çok kan vardı ve—"

"Şşş," diye yatıştırıyor Caleb. "Damien onunla ilgilenecek. Bilinci yerinde ve yarasına baskı uyguluyor."

Damien'in "Bir bakayım," dediğini duydum. Sonra, "Görünüşe göre hayati bir şeye zarar vermemiş."

"Arkadaşlar!" diye bağırdı Ethan, tam kapı eşiğinde ani bir frenle durarak. Kan ve kırık eşyalar yığını, yerde yaralı Matty'yi görünce kısık bir ıslık çaldı. "Ben, eee, Basia için valiyle telefondayım."

Hızla öne atıldım, elinden aldım ve titreyen parmaklarımla kulağıma götürdüm.

"Baba?" diye fısıldadım, yanaklarımdan yeni gözyaşları akıyordu.

"Basia! Çok şükür iyisin!"

O, annemle akşam yemeğine gittiklerini ve annemin banyodan alındığını anlatırken hıçkırarak ağlıyorum.

"Ward ve adamları olmasaydı, Katarzyna'yı kaybederdik," diye iç çekiyor.

"Evet," diye onayladım, rahatlamış bir şekilde hafifçe kıkırdayarak, sevgilime bakarak. "Gerçekten de harika biri, değil mi?"

Caleb'in gözüne baktığımda ona bir öpücük gönderiyorum.

Ethan öğürüyor.

CALEB

Polis, Basia ve Bayan Langford'un gerçek doktorlar tarafından muayene edilmesinde ısrar etti. Birkaç sıyrık ve morluk dışında, her iki kadın da sağlıklı ve iyi durumda. Dedektif Mann, Wheeler'ın ameliyattan çıkmasını beklerken saatlerdir bizi sorguluyor.

Vali biraz sinirli görünüyor, ama bence bu utanç duygusunu gizliyor olabilir; eğer tacizciye inanılacak olursa, Vali Langford birçok zulüm ve acıyı görmezden geldi.

"Kimdi o?" diye sordum dedektife. Basia bana yaslanmış, kolunu belime dolamıştı; bu durum, karısını teselli etmek ve dedektifin sorularını yanıtlamakla meşgul olan, ancak aynı zamanda keskin gözlü babasının da dikkatinden kaçmamıştı.

Mann sözlerine şöyle başlıyor: "Meslektaşınızın ortaya çıkardığı doğum belgeleri sayesinde, onun David Waterbury olduğunu tespit ettik."

Basia titreyerek tekrarlıyor: "Waterbury... Tıpkı o kadın gibi... Ana Danbury."

"Kesinlikle," diye onaylıyor dedektif kasvetli bir şekilde. "Zaman ve yer olarak birbirlerine çok yakın bulundukları için bir şekilde bağlantılı olduklarını varsayıyoruz."

Homurdandım. "Tabii ki. Bir tarikat olduğunu söyledi. İnternetin en karanlık köşelerinde bununla ilgili fısıltılar var. Bu konudaki soruştırmalarınız yıllardır engelleniyor. Onun vücut parçalarını Basia'ya göndermesinin bir sebebi vardı."

Mann'ın yüzü hafifçe morardı, burun delikleri genişledi. "Bana verilen imkanlar dahilinde elimden gelenin en iyisini yaptım."

"Evet, evet," diye homurdanıyorum. "Peki ya Danbury? Onu bir yerlerde kilit altında tutuyor mu, parçaları eksik ve açlıktan ölmesine mi sebep oluyor?"

Mann elini yüzüne sürdü. "Artık kim olduğumu bildiğimize göre, nerede olduğumu da bulduk. Ve Danbury'nin kalıntıları, yaşadığı o berbat apartmanın bodrumunda."

Basia nefes nefese kaldı ve yüzünü göğsüme gömdü. Ölmüş olabileceğinden şüpheleniyorduk ama bunun doğrulanması çok kötü. Dalgın dalgın sırtını okşadım, bakışlarım babasına kaydı.

"Neden soruşturmaları durdurdunuz?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, müstakbel kayınpederimi gücendirmemeye çalışarak.

Langford, birkaç adım ötede, Morgan'la (Basia'nın kuyusunu kendi gözleriyle görmesi için ısrar eden kişi) ve Damien'la sohbet eden karısına bakar. Sonra yorgun bir iç çekişle nefesini verir.

"Dava yanlış aktarılmış, bunu şimdi anlıyorum. Bana bu çocukların bölgedeki bir uyuşturucu laboratuvarı baskınında yetim kaldıkları, kafalarının karışık ve hatta belki de akıl sağlıklarının yerinde olmadığı söylendi. Ben ihmalkar davrandım ve şimdi eşim ve kızım neredeyse bunun bedelini ödeyecekti."

"Sorun yok baba," diye hıçkırdı Basia, göğsümden uzaklaşıp babasına bakarak. "Bu hasta insanların yaptıklarından dolayı kendini suçlama."

Langford ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Teşekkürler canım. Ama şimdi anlıyorum ki bu olay Massachusetts'in sadece bir bölgesiyle sınırlı değil. Ülkenin dört bir yanında benzer hikayelere sahip çocuklar bulundu. FBI'ın bu konuyu uzun ve titiz bir şekilde incelemesini bizzat sağlayacağım."

Katarzyna yanına yaklaşırken, "Dikkatli ol Tom," diyor. Tom da onu kolunun altına alıyor, tıpkı benim kızıyla yaptığım gibi. "Bu insanlar açıkça tehlikeli."

"Yani, durum bu mu?" diye sordu Damien alçak ve ciddi bir ses tonuyla. "Tehdit ortadan kalktı mı?"

Başımı sallayarak alaycı bir şekilde, "Bu sözde peygamberler ortadan kaldırılana kadar işin tamamen biteceğini sanmıyorum. Kül Tapınağı'nın yozlaşmış parmakları her yere uzanmış gibi görünüyor." dedim.

“Ama Langford ailesi artık güvende,” diye araya giriyor Mann, muhtemelen kendini dışlanmış hissederek. “Siz hasta bir bireyin hedefiydiniz, gizli bir örgütün değil.”

Morgan sert bir şekilde, "Sizin sayenizde değil," dedi. "Basia kendini kurtardı. Killian Cross da Bayan Langford'u kurtardı."

Basia'nın annesi, sıcak bir şekilde, "Lütfen bana Kasia deyin," diye araya girdi.

Mann, Morgan'a göz kırptı; muhtemelen minyon, kıvrımlı hamile bir kadından böyle aşağılayıcı bir konuşma beklemiyordu.

Basia, durumu yatıştırmaya çalışarak Morgan'a, "Bak, bunların hepsi aldığımız öz savunma derslerinin sonucu," diyor.

Morgan homurdandı. "Evet. e kadar gittik, sonra bu ikisi hayatımıza daldı." Başparmağıyla beni ve kendinden emin görünen Damien'ı işaret etti.

Mann'ın sessizce geri çekilip niformalıların konuştuğu yere doğru gittiğini izliyorum. Korkak.

Tam o sırada doktor alnını silerek dışarı ıktı. Coleman, karşı duvara yaslandığı yerden fırlayıp koşarak yanına geldi.

"Matilda Wheeler'ın ailesi mi?" diye soruyor doktor, bizim derme çatma grubumuza merakla bakarak.

Vali, "Biz onun için buradayız," dediğinde cerrah şaşkınlıkla gözlerini kaçırdı.

“Vali Langford!” diye haykırıyor ve Basia sessizce inliyor. Dudaklarım hafifçe kıvrılıyor. İyi olacak.

Matilda Wheeler da öyle yapacak.

CALEB

Bu kulübün reklama ihtiyacı yok. Seçkin, özel ve sadece davetiyeyle girilebilen bir yer. Baskın kişiliğimle tanınıyorum ve bu gece bizim için bir oda ayarlamak çok az çaba gerektirdi.

Dışarıdan bakıldığında tamamen gösterişsiz görünüyor.

Ne neon ışıklar, ne kadife halat, ne de boyun eğmenin bedelini anlıyormuş gibi davranan suni deri kıyafetli hevesli turistlerden oluşan bir kuyruk. Sokaktan bakıldığında, bir terzi dükkanı ile kapalı bir galeri arasına sıkışmış özel bir üye salonu gibi görünüyor; buzlu cam, siyah çelik kapı, üzerine sadece bir sembol kazınmış zarif pirinç levha. Ne isim, ne de çalışma saatleri.

Ya bilirsin ya da bilmezsın.

Kapıcı beni bir saniye içinde süzüyor, inceliyor. Takım elbisesi kusursuz, koyu kömür rengi, kolunun altındaki silahın hatlarını gösterecek kadar dar kesim. Bakışları Basia'ya kayıyor—aç değil. Sadece ölçüyor.

"O benimle," diyorum sessizce.

Başını salladı ve kapıyı açtı.

Önce ses geliyor.

Yavaş. Ağır. Endüstriyel—vurup durmak yerine titreşen, neredeyse orkestral bir alt yapıyla örülmüş, yavaş elektronik bas. Kulaklarınıza değil, kan dolaşımınıza yerleşmek üzere tasarlanmış bir müzik.

İçeride hava ılık ve hafifçe deri, temiz ten, ahşap ve cilalı çelik kokusuyla dolu. Aydınlatma bilerek loş tutulmuş, ancak hiçbir şeyin

saklanabileceği gölge yok. Burada her şey, önemli olduğunda görülmek üzere tasarlanmış.

Daha ilerledikçe, Basia'nın parmakları benimkileri daha sıkı kavradı. Mekân, günah için inşa edilmiş bir katedral gibi genişliyordu. Koyu renk ahşap zeminler. Açıkta kalan kirişler. Siyah deri koltuklar, sıralar halinde değil, sohbet grupları halinde düzenlenmişti. Mobilyalar ağır ve özenle tasarlanmıştı: kolçaklara kusursuzca entegre edilmiş metal manşetlere sahip geniş sırtlı sandalyeler, gizli bölmeleri olan alçak masalar, eskimiş değil, yıpranmış gibi görünen bordo deriyle döşenmiş banklar.

Bir duvarda, aletler özenle seçilmiş, sanat eseri gibi sergileniyor. Farklı uzunluk ve ağırlıklarda kırbaçlar, sapları deri veya vernikli ahşapla kaplı. Kırbaçlar özenle asılmış, binicilik kırbaçları daha ağır sinyal kırbaçlarının yanında duruyor. Kürekler—akçaagaç, abanoz, karbon fiber—her biri malzeme ve üretici bilgileriyle özenle etiketlenmiş. Yumuşak süet ve sert çelikten yapılmış, bazıları dolgulu, bazıları ise hiç de dolgusuz olan bağlama aletleri.

Basia bu manzarayı görünce nefesi kesiliyor. Bunu hissediyorum. Bu benim sikimi inanılmaz derecede sertleştiriyor.

Buradaki insanlar buraya aitmiş gibi görünüyorlar. Erkekler, acı ve zevk aletlerini kullanmaktan kaslı hale gelmiş ön kollarını gösterecek kadar kolları kıvrılmış, özel dikim takım elbiseler içinde. Kadınlar, sırtlarını veya köprücük kemiklerini açıkta bırakan elbiseler, silah gibi sivri topuklu ayakkabılar, ya mükemmel şekillendirilmiş ya da bilerek dağınık bırakılmış saçlar. Bazıları lateks veya deri giyiyor, ancak abartısız—özel dikim parçalar, kostüm değil. Diğerleri ise ilk bakışta neredeyse sıkıcı görünüyor, ki zaten amaç da bu. Güç bağırmaya ihtiyaç duymaz.

Nereye baksam, kelimeler olmadan yapılan bir pazarlık görüyorum. Belin alt kısmına konmuş bir el. İki parmakla yukarı kaldırılmış bir çene. Diz çökmüş biri—sergilenmiyor, aşağılanmıyor—sadece merkezde, yere sağlam basmış, bekliyor.

Hiç kimseye kasıt olmadan dokunulmuyor. Hiç kimse kontrol dışı değil. İşte gerçek BDSM kulüplerini sevmemin sebebi bu.

Burası kaos değil. Burası düzen, kurallar var.

Basia yaklaştı, sesi zar zor duyuluyordu. "Her zaman böyle mi oluyor?"

Dudaklarım kulağına degecek kadar eğildim. "Burası sessiz kat," diye mırıldandım.

Titremesi bana her şeyi anlatıyor. Heyecanlı, daha fazlasını görmek için can atıyor.

Uzun boylu, sakın, saçları sıkıca toplanmış, boğazında zarif bir yakası olan dar kesim siyah bir takım elbise giymiş bir hostes yaklaşıyor. Gözleri bileğime, beni tanıtan basit bir bilekliğe, sonra da Basia'ya kayıyor.

"İlk defa mı?" diye soruyor ona, bana değil.

Basia başını salladı.

Ev sahibi kadın güven verici bir şekilde gülümsedi. "Hoş geldiniz. Burada güvendesiniz ve Bay Ward'ın yanında iyi ellerdesiniz. Herhangi bir noktada kendinizi rahatsız hissederseniz, bana veya herhangi bir personele söyleyin. Açıklama yapmanıza gerek yok."

Basia, sanki bütün gece nefesini tutmuş gibi nefesini dışarı veriyor.

Ev sahibi bana döndü. "Gözlem paravanlı özel oda mı?"

"Evet."

Basia'nın istediği buydu. Yabancıların izlemesi ve bundan zevk alması eşliğinde, boyun eğdirilmek ve zevk almak.

"Tercihleriniz zaten kayıtlarımızda," diyor ev sahibi yumuşak bir sesle. "Mekanı hazırladık."

"İyi."

Onu kulübün derinliklerine doğru, kalın kapıların ve ses yalıtımlı koridorların arasından takip ederken, göğsümde bir şeylerin yerine oturduğunu hissediyorum.

Basia henüz planlarımdan habersiz.

Ama yapacak. Ve her şeyi tıpkı benim iyi kızım gibi kabul edecek.

Ev sahibi bizi odamıza götürüp ayrılıyor. İçeri girdiğimizde, kapı arkamızdan kesin bir sonla kapanıyor.

Oda geniş, dikdörtgen şeklinde, yüksek tavanlı ve sıcak kehribar rengi ışıkla aydınlatılmış. Koyu renk ahşap zemin ve meşe paneller, büyüklüğüne rağmen samimi bir hava yaratıyor.

Odanın merkezinde, yükseltilmiş, geniş ve güçlendirilmiş bir platform yatak yer alıyor. Sabitleme mekanizmaları yatağın çerçevesine entegre edilmiş: köşelerle aynı hizada çelik D halkalar ve yanlarda sürgülü panellerle açılıp kapatılabilen ek sabitleme noktaları.

Sağda, bir Aziz Andrew haçı bekliyor. Uzun, X şeklinde, kolları ve bacakları açmak için tasarlanmış. Masif ahşaptan yapılmış, ancak rahatlık için dolgulu, her uzvun ucuna sabitlenmiş yumuşak, ayarlanabilir manşetleri var.

Yakında, hafifçe kavisli alçak bir bank var. Duvar boyunca, gömme bir dolap, elimi sensörün üzerinden geçirdiğimde yumuşak bir şekilde parlıyor. İçeride, cerrahi bir titizlikle düzenlenmiş, kırmızı kadife üzerinde duran veya koyu maun duvara asılı aletler var. Süet astarlı deri manşetler. Doğal elyaftan, istediğim renkte, titizlikle sarılmış halatlar. Bir dizi kürek ve kırbaç. Kamçılar. Meme kısıkaçları. Basit bir tasma.

Basia'nın nefesi davetkar bir şekilde kesiliyor.

Ama onu durduran şey karşıdaki duvar oluyor.

Bel hizasından neredeyse tavana kadar uzanan geniş bir siyah cam panel var. İlk bakışta, karanlık, yansıtıcı ve arkamızdaki odanın hatlarını hafifçe yakalayan bir ayna gibi görünüyor.

Sonra ekran titriyor. Ve bunun bir ekran olduğunu anlıyor.

Arkasında: silüetler. Ayakta duran, oturan, yaslanan insanlar. İzliyorlar.

Yayın canlı.

Basia kırlangıçları.

"İçeriye görebiliyorlar mı?" diye sessizce soruyor, teyit almak istiyor.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

Parmakları kolumun içine kıvrılıyor. Temas yoluyla nabzını hissedebiliyorum.

"Ve bana yaptığın her şeyi görecekler mi?"

Homurdanıyorum—bu benim ölümüm olacak. Arkasına geçip dudaklarımı boynuna bastırıyorum.

"Sana ne kadar iyi hissettirdiğimi görecekler," diye fısıldıyorum. "Bana boyun eğmek için doğduğunu görecekler." Kalçalarından tutup onu sertleşmiş penisime doğru çekiyorum. "Ama sana asla dokunamayacaklar. Tamamen benimsin, Basia."

"Evet," diye inledi, sadece beklentinin verdiği zevkle kendinden geçmiş halde. "Senin."

"İşte benim iyi kızım," diye mırıldanıyorum. "Şimdi... soyun."

BASIA

Ekrandan uzak duruyorum, tanımadığım insanlar az önce beni çıplak halde izledi. Caleb'in iri, sıcak bedeni beni Aziz Andrew haçına doğru bastırıyor ve son kelepçeyi sıkıyor. Nefesi sakın, düzenli, sinirlerimi yatıştırıyor.

"Nasıl gidiyor?" diye fısıldadı kulağıma, nasırlı avucunu yan tarafımda gezdirirken.

"Tamam," diye fısıldadım gergin bir şekilde.

"Peki, ne?"

Boğazımı temizleyip daha yüksek sesle, izleyenlerin duyabileceği kadar yüksek sesle söylüyorum: Caleb'e ait olduğumu bilmelerini istiyorum.

"Peki, efendim."

"Aferin sana," diyor, övgüsü içimi ısıtırken aynı zamanda tüylerimi diken diken ediyor. "Güvenlik kelimen ne?"

"Papatya," diye çekingen bir şekilde cevap veriyorum.

Gülüştü yanaklarımın kızarmasına neden oldu. "Yine haklısın. Herkese ne kadar iyi bir itaatkar olduğunu gösteriyorsun."

Seyircilerin varlığını hatırlamak bile nefesimi kesiyor. Bir şekilde, sanki kendi küçük dünyamızdaymışız gibi hissetmemi sağladı.

Ayak seslerinin uzaklaştığını duyduğumda geriliyorum, parmaklarım yumruk oluyor. Bağlarımı yokluyorum ve gerçekten hareket edemeyeceğimi anladığımda nefeslerim düzensizleşiyor.

Caleb bir anda önümde belirdi, haçın öbür tarafından gözlerimin içine bakıyordu.

"Hey, hey. Bu neydi?"

Dudaklarım zoraki bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Hiçbir şey yok, efendim. Sadece şaka yapıyordum."

Kahverengi gözleri, kadim bir ormanın toprağı gibi sabit ve sağlam.

"Güvendesiniz. Ve bunu istediğiniz zaman durdurabilirsiniz. Anladınız mı?"

"Evet efendim," diye yanıtladım, sesim daha güçlüydü. "İyiym. Söz veriyorum efendim."

Gülümsediğinde çok yakışıklı oluyor. Ama maskeyi de özlüyorum—sanırım biraz tuhafım.

Caleb, uzun ve yumuşak görünümlü tellerden oluşan bir kırbaç tutuyor. "Seni ilk gördüğümde beri tenini bununla pembeye boyamayı hayal ediyordum."

Hem endişeden hem de heyecandan vajinam kasılıyor. Beni saç fırçamla ya da eliyle döverdi ama bu, böyle bir şey kullandığımız ilk sefer. Bir şekilde daha gerçekçi geliyor.

Caleb benim cevabımı beklemeden, Aziz Andrew haçının etrafından dolanarak, giderken kırbaçla tenimi okşadı.

"Önce biraz ısınma yapalım," diye mırıldandı, duyabileceğim kadar yüksek sesle.

Yumuşak saç telleri sırtıma hışırdayarak ve çatırtıyla düştü, tam da hissedebileceğim kadar sertti. Yine de şaşkınlıkla irkildim, ağızımdan yüksek bir nefes sesi çıktı.

"Nasıl hissediyorsun, Basia?" diye soruyor Caleb, sesi midemi alt üst ediyor.

"Kendimi iyi hissediyorum efendim," diye tereddüt etmeden yanıtlıyorum.

Cevap vermek yerine, bu sefer kadifemsi telleri kalçalarıma doğru savurarak tekrar savurdu. Kalçalarım öne doğru sallanırken irkildim, ancak yastıklı haç tarafından durduruldum.

Sonraki darbe bu sefer daha sert, daha keskin bir şekilde diğer yanağa indi.

Havanın hışırdaması ve onun sessizce kontrol etmesiyle bir ritme giriyoruz; sırtım ve kalçam kısa sürede ısınıyor ve karıncalanıyor, zihnim saniye saniye daha da bulanıklaşıyor. Caleb benden saymamı istemiyor ve zamanın, kırbaç sayısının farkına varamıyorum. Bu, rahatlatıcı bir ritüele dönüşüyor; sadece bir sonraki kırbacın geleceğini bildiğim, önce keskin, sonra iyi hissettireceğini bildiğim için tahmin edilebilir.

Bir sonraki sefer beni kontrol etmek için durduğunda, parmaklarını kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyor ve dokunuşla inliyorum. Daha önce hiç bu kadar hassas hissetmemiştim. Her şey daha güçlü geliyor; tenime değen hisler, tahta ve deri kokusu, Caleb ve seks.

"Sırılsıklamsın," diye fısıldadı kulağıma. Vücudunun ön kısmını sırtıma bastırdı, giysilerinin kumaşı aşırı ısınmış tenime hem yumuşak hem de kaşıntılı geldi. "Kız arkadaşım bundan çok hoşlandı."

"Evet, efendim," diye fısıldadım, sesim sanki çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

"Biliyorum," diyor sohbet eder gibi, nefesi saçlarımı okşuyor. "Herkes ne kadar çok sevdiğini gördü. Oldukça kalabalık bir kitle topladın."

"Ah..." diye nefes alıyorum. İçimde bir ürperti hissediyorum. Ama çoğunlukla sadece... havada süzülüyormuş gibiyim. Bağlantılara bağlı olmama rağmen rahatım.

"Şimdi sikilmek ister misin, Basia?"

Caleb'in kaba sözleri bana bacaklarımın arasındaki ağrıyı hatırlatıyor.

"Evet. Lütfen. Efendim," diye aceleyle ekledim, bu da onu neredeyse sessizce güldürdü.

"Destek ol," diye mırıldandı, becerikli parmakları tokalara uzandı. Önce ayak bileklerimi, sonra bileklerimi serbest bıraktı ve ellerimi ona tutunabileceğim ve devrilmeyeceğim şekilde konumlandırdı. Beni gelin gibi kucağına aldı ve yumuşak yatağa taşıyarak nazikçe yatırdı.

Caleb, sanki hava tercihleri hakkında konuşuyormuşuz gibi, "Shibari'nin ne olduğunu biliyor musun, tatlım?" diye soruyor.

Yutkundum, gözlerimi ona dikmiş, odaklanmaya çalışıyordum. "Evet, efendim. Shibari'nin ne olduğunu biliyorum."

"Müthiş."

Dolaba doğru ilerleyip uzun kırmızı ipler seçti, sonra onları yatağın yanına getirdi.

"Kani Shibari yapacağız. Ya da daha basit bir ifadeyle... kurbağa bağlama tekniği."

Ayak bileklerimi kavrayıp bacaklarımı geriye ve yana doğru ittiğinde nefesim derinleşiyor, böylece vajinam perdenin arkasındaki silüetlere görünüyor.

"Ben..." diye sözümü yarıda kesiyorum, gözlerim ipler ve Caleb'in ölçüm yapan becerikli elleri arasında gidip geliyor.

Hemen bana baktı. "Evet?"

"Ya paniklersem?" diye sessizce soruyorum, gözlerim ekrana kayıyor. Ya kendimi rezil ederken beni görürlerse?

Caleb, çenemin altına iki parmağını koyarak yüzümü çevirdi, sabit bakışları gözlerimle buluştu.

"O zaman papatya diyeceksin, ben de seni saniyeler içinde çözeceğim."

Kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, sonra başımı sallıyorum ve olabildiğince yastıklara yaslanarak rahatlıyorum.

Cesaret verici bir gülümsemeye Caleb beni iple sarmaya başladı. Ellerimi önde birbirine bağladı; gösterişli, hızlı, etkili veya heyecan verici bir şey yoktu. Sonra alt tarafıma geçti.

Önce ipi dizimin üstüne, uyluğumun etrafına sıkıca sarıyor. Sonra ayak bileğimi uyluğuma bağlıyor, gerginliği ayarlıyor, benimle konuşuyor ve beni rahatlatıyor. Aynı işlemi diğer tarafta da tekrarladıktan sonra, her iki bacağımı da merkezi bir hatta bağlıyor.

Yaptığı işi hayranlıkla izlemek için yeterince geriye çekiliyor, ama neyse ki paniklememe neden olacak kadar da uzaklaşmıyor.

"Çok güzel," diyor usulca. "Böyleyken hayal ettiğimden bile daha güzel görünüyorsun, Basia."

"T—teşekkür ederim efendim," diye kekeledim, göğsüm kızardı ve hissettiğim kadarıyla yüzüm de kızardı.

"Rica ederim canım."

Parmakları pantolonuna gidiyor, düğmesini açıyor ve fermuarını indiriyor. Penisini ortaya çıkardığı anda gözlerimi ondan alamıyorum; henüz yeterince uzun süredir birlikte değiliz, bu yüzden ona doyamadım. Sanırım asla doyamayacağım. Onu her zaman istiyorum, onu her zaman istiyorum.

"Sana bacaklarını açmanı söyledim bebeğim, ama pek seçeneğin yok, değil mi?" diye soruyor kendinden memnun bir kıkırdamayla.

"Hayır, efendim," diye itiraf ediyorum.

"Ne kadar da iyi bir itaatkâr," diye mırıldanıyor. Sonra yana çekilip ekrana dönüyor. "İnanılmaz değil mi? Kırbaçlanıp bağlanmaktan vajinasının ne kadar ıslak olduğuna bakın."

Biraz utanmış ama merakla, izleyicilerin tepkilerini görmek için ekrana bakıyorum. Şu anda hem erkek hem de kadınlardan oluşan birkaç kişi izliyor. Bir çiftin duvara yaslanarak açıkça cinsel ilişkiye girdiğini görünce gözlerim faltaşı gibi açılıyor.

“Bu beni acıktırıyor,” diyor Caleb fısıltıyla. Tam o sırada dizlerinin üzerine çökerken gözlerim tekrar ona döndü. Eli penisinin üzerinde, hafifçe okşuyor, bir yandan da merkezi hattı kullanarak beni doruk noktasına yaklaştırıyor.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde, orgazmın eşiğine o kadar hızlı ulaşıyorum ki, bu beni korkutuyor. Caleb iki parmağını vajinama sokuyor ve ben hemen parmaklarını sıkıca kavıyorum.

"Kahretsin, Basia," diye homurdanıyor, titreşimler beni daha da yukarı çekiyor. "Duvarların şimdiden titriyor. Benim için geleceksin, değil mi?"

"Evet!" diye inledim, hitap şekillerini bir anlığına unutarak. Artık çoktan kendimi kaybettim.

"İşte benim iyi kızım. Gel bakalım. İzlenmekten ne kadar hoşlandığını bana göster."

Sözleri beni o uçurumun kenarından aşağı itti ve bir nefes nefese, onun adını inleyerek, rüzgârda bir yaprak gibi titreyerek kendime geldim.

Gözlerim daha tam olarak netleşmeden Caleb orta kateteri çözüyor ve bacaklarımın arasına yerleşiyor.

"Artık daha fazla bekleyemem," diye homurdanarak, tam benim açtığım noktaya doğru kendini hizaladı. "Bana geldiğinde inanılmaz derecede güzelsin."

"Caleb," dedim tekrar, bu sefer yalvarırcasına. "Sana ihtiyacım var."

"Beni ele geçirdin bebeğim. Tamamen seninim," diye söz veriyor ve sertçe içeri giriyor.

Başımı pozisyonumun izin verdiği kadar geriye atıyorum. Kendimi onun istediği kadar uzun ve sert bir şekilde sikebileceği bir kılıf gibi hissediyorum. Ve o da beni gerçekten sikiyor.

Caleb içimde piston gibi hareket ediyor, kalçaları çalışıyor, nefes alışverişi sert ve gürültülü. Bağlı uzuvlarımı düşünerek, ağırlığını üzerime vermemeye dikkat ediyor, kontrol hala onda. Ama kendi orgazmını kovalarken, bu kontrol bıçak sırtında bir denge gibi.

Henüz yeni gelmiş olsam da, böyle kullanılmak içimde Caleb hayatıma ve geceleri yatak odama girene kadar uy dormant olan bir düğmeyi açıyor. Penisi hassas iç duvarlarıma sürtünüyor, pelvisi benimkine sürtünüyor. Vücudunun benimkine sürtünmesi beni çarşafların üzerinde hareket ettiriyor ve sırtımın da kırbaçlandığını hatırlatıyor.

Sonra bir de izleyiciler var. Ekranın sadece bir kısmını görebiliyorum ama herkesin dikkati üzerimizde, hatta hâlâ sevişen çiftin bile üzerinde

olduğu açıkça belli.

“Caleb, ben—” diye başladım ama sağ tarafıma sertçe vurunca nefesim kesildi.

"Öyle mi? Benim seks oyuncağım olmaktan o kadar hoşlanıyorsun ki, tekrar mı geleceksin?" diye yüksek sesle soruyor. Ama utanacak halim yok.

Başka bir anlamlı cümle kuramadan, tekrar onu sıkıca kavriyorum. Oda, inlemelerimin, tenin tene çarpma seslerinin ve boşalmam sırasında içimde tünel açmasının ıslak sesleriyle dolu.

Caleb dişlerini sıkarak, "Lanet olsun, boşalırken çok sıkı oluyorsun," diyor. "İçine boşalmamı sağlayacaksın."

"Evet," diye nefes nefese teşvik ediyorum, zihnim düşsel bir halde, kenarları yumuşak bir hisle dolu.

Caleb'in kalçaları benimkine sürtünerek titriyor, sonra homurdanarak bir, iki kez ileri geri hareket ediyor ve kükreyerek içimde duruyor. Boşalırken penisinin zonkladığını hissedebiliyorum, orgazm dalgaları sonsuz gibi geliyor - ya da belki de zaman algım bozulmuş durumda.

Sanki göz açıp kapayıncaya kadar, ellerimdeki ve bacaklarımdaki ipleri dikkatlice ama ustaca çözüyor. Her bir uzvumu serbest bırakırken masaj yapıyor, uyuşukluk hissetmediğimden emin oluyor. Bir göz açıp kapayıncaya kadar beni oturur pozisyonda tutuyor, dudaklarımda dibine bir şişe su koyuyor.

"Küçük yudumlar al, sevgilim," diyor nazikçe.

Bedenine teslim oluyorum, kalbim yavaş yavaş atıyor, gözlerim ağır ağır hareket ediyor. İzleyici kitlesi azalmış, geriye sadece birkaç kişi kalmışken Caleb beni yavaşça kendimden geçiriyor.

“Ne kadar zamana ihtiyacın varsa o kadar zaman ayır.” Dudakları çeneme değdi, elleri nazikçe saç derimi okşadı. “Bütün gece vaktimiz var.”

SON SÖZ

CALEB

Killian'ın büyük mangalının başında, tıpkı bir zamanlar zırhlı araçlardaki taretlerin başında durduğu gibi, ustalıkla bifttek çevirmesini izliyorum.

"Şehirden taşındığına inanamıyorum," diye yakınıyor Ethan bugün beşinci kez.

"Öyle mi?" diye karşılık verdi Cross, barbekü çatalını onun yönüne doğru uzatarak. "Bu gece verandamdan havai fişekleri izlerken bir daha söyle bakalım."

Ethan kollarını meydan okurcasına kavuşturdu. Yemin ederim ki çoğu zaman ortalığı karıştırıyor. "Sanki 4 Temmuz için yer kiralamak zormuş gibi mi?"

Damien, yanından geçerken Ethan'ın kafasına bir mutfak havlusu fırlatır ve hamile eşine bir bardak limonata getirir. Morgan'ın bronz teni güneşte bakır gibi parlıyor—ya da belki hamilelik hormonları, mutluluk ya da her neyse işte.

Killian'ın ne cevap verdiğini duyamıyorum, Basia'nın Barbara'nın az önce söylediği aptalca şeye gülmesine bakmakla meşgulüm—Basia ve Ethan tam bir şakanın son noktası gibiler.

Emily, Killian'a sanki ayı o yaratmış gibi bakıyor. Belki de gerçekten yaratmıştır. Adamın o minik anaokulu öğretmenini memnun etmek için her şeyi yapabileceğini düşünüyorum.

Damien yanıma geri döndü ve bira şişesini benimkine tokuşturdu.

"Tuhaf değil mi?" diye soruyor dalgın bir şekilde.

"Bu da ne?"

"Savaş alanında bir aileydik. Şimdi farklı bir aileyiz. Ve bu, bu kadınlar sayesinde oldu."

Göğsümdeki ani sıkışmayı gizlemek için homurdandım. "Evet. Onlar gerçekten özel insanlar. Taşıdığımız tüm yükleri göğüslemeleri takdire şayan."

"Kesinlikle öyle," diye onayladı Damien, birasını onlara doğru kaldırarak selam verdi. Barbara dilini çıkardı ve iki eliyle de rock on işareti yaptı.

"Onu kaldır yoksa onu iyi bir şekilde kullanacağım!" diye bağırdı Ethan.

"İğrenç, yine mi?" diye itiraz etti Emily. "Düğünümde ne yaptığınızı biliyorum."

Barbara'nın yüzü kıpkırmızı olurken Ethan ve Killian aynı anda kahkahalara boğuldu. Basia'nınkinden daha açık platin sarısı saçlarıyla bu görüntü çok komikti.

"Arkadaşlar, arkadaşlar," diye araya giriyor Morgan, dikkatimizi çekmek için el sallayarak. "Yeğeniniz tekmeliyor. Kim dokunmak ister?"

Damien kendi kendine homurdanarak, "Yeğenim," dedi. "Kız babası olmaya henüz hazır değilim."

"Hiçbirimizin öyle olduğunu sanmıyorum," diye mırıldanıyor Killian, kızlar ve Ethan Morgan'ın etrafını sararken.

"Bize bir şey mi anlatmaya çalışıyorsun?" diye sordum kaşımı kaldırarak.

Killian sevgiyle başını sallayarak güldü. "Henüz değil. Ama denemekten de geri kalmadım. Peki ya siz?"

"Çocuk sahibi olmamayı da düşünebiliriz, bilmiyorum. Henüz karar vermedik."

"Haklısın."

"Hey, Coleman'ın FBI'a katıldığını duydun mu?" diye soruyor Damien, Morgan'ın karnına mırıldanan kızların çıkardığı rahat sessizlik anının ardından.

"Evet," diye homurdandım. "Artık bu tarikata gerçekten kin besliyor. Şüphesiz vali, Quantico'daki işi bittiğinde onu bu davaya dahil etmek için bazı bağlantılarını kullanacaktır."

Killian eti tabağa koyarken, "Bu peygamber tiplerinde yeni bir şey var mı?" diye soruyor.

"Henüz doğrulanmadı," diye araya girdi Ethan, ızgaranın başına dönerken, "ama artık neye bakmam gerektiğini bildiğim için, yıllar içinde

birkaç ölüm vakası buldum ve bu da birilerinin bu adamları çoktan avladığını düşündürüyor."

"Kurtuldum sonunda," diye homurdandım, Basia'nın, ailesinin ve artık yetişkin olan bu çocuklarının yaşadığı her şeye hâlâ çok kızgındım.

Basia ile yalnız kalma isteği duyuyorum ve buna karşı koymuyorum. Yarım dolu bira şişemi masada bırakıp yanına yürüyorum ve eğilerek kulağına fısıldıyorum.

"Merhaba güzelim. Yemek yemeden önce benimle biraz yürüyüşe çıkar mısın?"

Basia bana doğru uyuşuk bir şekilde göz kırpmıyor ve hafif bir gülümsemeye bakıyor; bu da bana hayatta olduğum için mutluluk veriyor.

"Elbette, yakışıklı."

Kol kola, Killian'ın bahçesinin kenarındaki dereye doğru yürüyoruz.

"Hey, sakın şimdi de dalga geçmeyin!" diye bağırdı Ethan arkamızdan. "Acıktım!"

Basia'nın garip bir şekilde gülmesine karşılık, "Lanet olsun," diye mırıldandım. "Ne kadar da adi bir herif."

"Ama onu seviyorsun," diye hatırlatıyor bana.

"Maalesef. Yoksa yıllar önce vurulmasına izin verirdim."

Sıcak kahkahası yakındaki çalılıklardaki bazı kuşları ürkütürken onu kollarıma aldım.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu, kollarını boynuma dolayarak.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Sadece seni hissetmek istedim. Kokunu almak. İyi olduğunu ve mutlu olduğunu bilmek istedim. Mutlu musun?"

Parmak uçlarına yükselip dudaklarımı öptü. "Seninle mi? Her zaman."

Öpüşmenin içinde kayboluyorum, sonunda yine sadece onu düşünüyorum. O benim uyuşturucum. Ona karşı koyamayacağımı anladığım an bunu bilmeliydim.

"Seni seviyorum, Basia," diyorum dolgun dudaklarına doğru. "Seni her geçen gün daha çok seviyorum. Yaşlanıp saçlarımız beyazlayana kadar seni daha çok sevmeye devam edeceğim." Dudaklarına bir öpücük kondurup gülümsüyorum. "O zaman seni daha da çok seveceğim. Bu oldukça uygunsuz olacak."

Başını göğsüme gömüyor, kıkırdamalarını bastırmaya çalışıyor. Bana sorarsanız, bu bir küfür.

"Ben de seni seviyorum Caleb," diyor sonunda, bana bakarak. "Yaşlılar evinde seninle uygunsuz şeyler yapmayı dört gözle bekliyorum."

Ona sııttım. "Her yerdeki emekliler dikkatli olsun."

"Arkadaşlarımızla vakit geçirmeye, aşırı yemek yemeye, sarhoş olup havai fişek izlemeye ve sonra da ormanda sevişmeye ne dersin?" diye ciddi bir yüz ifadesiyle öneriyor.

Saate bakıyorum. "Acaba akşam oldu mu?"

Gülerek, yan yana yürüyerek arkadaşlarımıza, ailemize dönüyoruz.

* * *

"Maskeli Kalkanım"ı okuduğunuz için çok teşekkürler! Beğendiniz mi? Caleb, GoodReads ve Amazon'da bir değerlendirme ve birkaç güzel söz bırakırsanız çok sevinir!

Umarım ilk serim olan "The Beautiful Stalkers"ı beğenmişsinizdir. Kül Tapınağı tarikatı ve peygamberleri hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Onları kim deviriyor? Ringmaster bu baharda geliyor ve Amazon'da ön siparişe açıldı bile!

Yirmi yıl önce, inancımı küle çevirdim ve altı kardeşimi de yanımda sürükledim.

Şimdi o yıkıntılardan doğan bu işin yönetimini ben üstleniyorum.

Dünya bir karnaval görüyor: parlak ışıklar, yapmacık gülümsemeler, parıltı ve altınla örtülmüş günah.

Bir avlanma alanı görüyorum.

Geçtiğimiz her şehir, başka bir Peygamberi, Küller Mabedi'nin başka bir hayaletini saklıyor.

Bizi büyüten adamlardan hesap sormak için bir fırsat daha.

Sonra içeri giriyor. Jules.

Keskin sorular soran, gözlerini kaçırmayan ve ağzı beni mahvedebilecek bir gazeteci.

O, karnavalımın kasabadan kasabaya yayılmasının ardından yaşanan kaybolma olaylarıyla ilgili gerçeği öğrenmek istiyor.

Onun gitmesini istiyorum. Ya da altımda olmasını. Ya da her ikisini birden.

O ne kadar derine inerse, gömdüğüm sırlara ve beni şekillendiren canavarlara o kadar yaklaşıyor.

Gülümsememle dinleyicileri etkileyebilirim. Kalabalığı sihirin varlığına inandırabilirim.

Ama Jules'un benim kurtarıcım mı yoksa bir sonraki günahım mı olacağına karar veremiyorum.

Ringmaster, geçmişinin hayaletleriyle boğuşan, ahlaki açıdan gri bir sirk yöneticisi ile onun sırlarını ortaya çıkarmaya cesaret eden gazeteciye konu alan karanlık, saplantılı bir karnaval romantizmidir.

Ve eğer bu da yetmezse, Selena Winters ile birlikte yazdığımız Wicked Sinner's MC serisinin ilk kitabı Havoc's Girl de bu baharda çıkıyor! Amazon'dan ön sipariş verebilirsiniz!

Bir sürü kötü şey yaptım.

Öldürmek. Çalmak. Bunu hak eden adamları mahvetmek. Ama ölen silah arkadaşımın kızına aşık olmak mı? İşte bu beni mahvedecek günah.

Kan kaybederken beni aradı; kızının tehlikede olduğunu ve onu güvende tutabileceğine güvendiği tek kişinin ben olduğumu söyledi. Ben de her erkek kardeşin yapacağı şeyi yaptım. Onu kendi dünyama, kulübüme, çatımın altına aldım.

Beklemediğim şey Sasha'ydı; iri gözleri, yumuşak hatları ve içten içe beni aydınlatan inatçı bir ateşi vardı. On dokuz yaşındaydı, sokakların pisliğinden etkilenmemiştii ve bana herkesin gördüğü canavar değilmişim gibi bakıyordu. Her gün ona dokunma isteğine karşı koyuyordum. Her gece bu mücadeleyi biraz daha kaybediyordum.

Ŗimdi babasını öldüren adamlar onun peŖinde. Onu güvende tutmanın tek yolu, bedenini ve ruhunu ele geçirmek. Bunu yapmak için kimi yerle bir etmem gerekirse gerek.

Onu korumam gerekiyordu. Bunun yerine, onu mahvedeceğim. Ve Tanrı Ŗahit olsun ki, bunun için bana teŖekkr edecek.

Wicked Sinners MC'ye hoŖ geldiniz—burada sadakat kan bağıdır, aŖk savaŖtır ve kimse temiz bir Ŗekilde ayrılamaz.

ARDEN HART'IN DİĞER ESERLERİ

Güzel Takipçiler Serisi

Maskeli Takipçim

Maskeli Kurtarıcım

Maskeli Gölge'm

Maskeli Kalkanım

Yedi Günah Karnaval Serisi

Sirk Yöneticisi: Karanlık Bir Karnaval Romantizmi

Kötü Günahkarlar MC Serisi

Havoc'un Kızı: Karanlık Bir Yaş Farkı Olan Motosiklet Kulübü Aşk

YAZAR HAKKINDA

Arden Hart, karanlık ve saplantılı, gölgelerde gizlenen romantik hikayeler yazıyor. Sahipleyici kahramanlar, çarpık arzular ve son sayfaya kadar sizi saran bir gerilim bekleyin.

Arden, tehlike ve saplantıyı sayfalara dökmediği zamanlarda, sert kahve içmekten ve geçmişi bırakmayı reddeden, ahlaki açıdan gri karakterler hayal etmekten hoşlanır.

Onu TikTok ve Instagram'da takip edin ve bültenine abone olun!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM